# DZIENNIK

## USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

## KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

## Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

**ROCZNIK 1907.**

W E Ł W O W I E.
Z drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca J. Niedopad.

# Spis chronologiczny

## Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

### dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

### ROCZNIK 1907.

| Dzień rozporządzenia | Treść | Liczba rozporządzenia | Stronica |
|---|---|---|---|
| 1907<br>18. stycznia | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 5180, zezwalające gminie Kosów łącznie z Monasterskiem na pobór 100 prc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina . . . . . . . . . . . | 8 | 16 |
| 19. „ | Obwieszczenie Prezydyum c. k. Namiestnictwa L. 867/pr., o poborze dodatków krajowych w pierwszym kwartale 1907 . . . . . . . . . . . . . . . . | 5 | 6 |
| 30. „ | Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa L. IV. 1081/7 D/17., podające do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności c. i k. ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w r. 1907 . . . | 6 | 7 |
| 1. lutego | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 7585, przedłużające Radzie powiatowej w Gródku, koncesyę do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej . . . . . . . . . . . . | 10 | 19 |
| 1. „ | Ustawa o sposobie pobierania od gmin kwot konkurencyjnych na rzecz funduszów szkolnych miejscowych . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . | 35 | 67 |
| 5. „ | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 10.036, przedłużające obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie, koncesyę do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka . . . . | 13 | 21 |
| 5. „ | Obwieszczenie galicyjskiej c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie L. 1041, o utworzeniu w Pasiecznie (poczta i telegraf w miejscu) z dniem 24. stycznia 1907 nowego c. k. Zarządu lasów i dóbr państwowych, obejmującego dobra Pasieczna i część dóbr Zielona t. j. dolinę Chrepełów . . . . . . . | 17 | 27 |
| 8. „ | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 11.370, zezwalające gminie miasta Brody, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu | 9 | 17 |
| 13. „ | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 14.621, zezwalające gminie Andrychów na pobór 100 prc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina | 12 | 20 |
| 13. „ | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 14.622, zezwalające gminie Kalwarya, na pobór 75 prc. dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina | 11 | 19 |
| 15. „ | Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 14.252, zezwalające gminie Peczeniżyn, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku . . . . . . . . . . . . . . . . . . | 14 | 21 |

# Spis alfabetyczny

## Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

### dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

### Rocznik 1907.*)

## A.



## B.



## C.



---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

## D.



## F.



## G.



## H.



## I.



## J.

## N.



## O.



## P.



## R.

## S.



## Ś.



## T.

## U.



## W.



## Z.



## Ż.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

## Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 30. stycznia 1907. Część I.

Nr. 1.

## Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 14. grudnia 1906, L. 152.232, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1907, oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1907.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1906 Dz. p. p. Nr. 220 względnie artykułów 18 i 21 rozporządzenia wykonawczego do działu III., artykułów 29 i 43 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1907 — termin od 1. do 31. stycznia 1907.

B) do przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1907 — termin do 31. stycznia 1907.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe, lub pensye emerytalne, o ile te płace, lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 kor. rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1906.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1906, jak również z tych lat poprzednich, które są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1907.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów, lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i § 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyi pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i prawne, pobierające dochód, określony w § 124 powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125 odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 kor. obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 kor. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139 ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1907, bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru, podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1907, donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. Instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153 ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający 1200 kor. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób,

wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 kor. obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osbisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 kor., przedłożyć winne wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały, lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128—130 i 138 ustawy, oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy, oraz artykuły 32 i 33, względnie 3—28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi, na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób prawnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi w której okręgu osoba prawna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3 § 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2 i 3 § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1907 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu, lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1907, stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 kor.

Osoby te dopełnić winne wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia, lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243 oraz §§ 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1907, zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 14. grudnia 1906.

**Zubrzycki** w. r.

Nr. 2.

# R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 27. grudnia 1906, L. 126.306 w przedmiocie zezwolenia gminie Delatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ust. gm. z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Delatyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa na przeciąg lat trzech, począwszy od roku 1907 do końca roku 1909 w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w ustawie krajowej z dnia 26. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 55.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 3.

## R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1907, L. 131.303/906, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Tarnowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Tarnowa po myśli § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu począwszy od roku 1907 do końca roku 1911.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 4.

## R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 27. grudnia 1906 L. 127.495, w przedmiocie zezwolenia gminie Wadowice na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy postanowień § 86 ust. gm. z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Wadowice na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu począwszy od roku 1907 do końca roku 1911.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 5.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. stycznia 1907 L. 867/pr., o poborze dodatków krajowych w pierwszym kwartale 1907.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego, według której dodatki krajowe mają być w pierwszym kwartale r. 1907 prowizorycznie dalej pobierane w wymiarze ustanowionym na rok 1906.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 16. stycznia 1907 L. 1585 podaje się to obwieszczenie do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 25. lutego 1907. **Część II.**


Nr. 6.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. stycznia 1907 L. IV. $\frac{1081}{7}$ D/17.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności c. i k. ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w r. 1907.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

| Komenda uzupełn. Nr. | Nr. komisyi asenterunkowej | Stawiennictwa powiat | Stawiennictwa miejsce |
|---|---|---|---|
| W okręgu c. i k. komendy | | | |
| 13. | I. | Podgórze | Podgórze |
| | | Wieliczka | Wieliczka |
| | | | Dobczyce |
| | | Chrzanów | Chrzanów |
| | | | Jaworzno |
| | | | Krzeszowice |
| | | Kraków miasto | Kraków |
| | II. | Kraków powiat | Kraków |
| | | Bochnia | Bochnia |
| 20. | I. | Grybów | Grybów |
| | | Gorlice | Gorlice |
| | | | Biecz |
| | | Nowy Sącz | Muszyna |
| | | | Nowy Sącz |
| | | Limanowa | Limanowa |
| | | | Mszana Dolna |
| | | Nowy Targ | Nowy Targ |
| | | | Krościenko |
| 56. | I. | Myślenice | Maków |
| | | | Jordanów |
| | | | Myślenice |
| | | Wadowice | Kalwarya |
| | | | Zator |
| | | | Wadowice |
| | | Żywiec | Żywiec |
| | | Biała | Oświecim |
| | | | Biała |
| | | | Kęty |
| 57. | I. | Dąbrowa | Dąbrowa |
| | | Jasło | Jasło |
| | | | Żmigród Nowy |
| | | Tarnów | Tarnów |
| | | | Tuchów |
| | | Pilzno | Pilzno |
| | | | Brzostek |
| | | Brzesko | Brzesko |
| | | | Zakliczyn |
| | | | Wojnicz |

| Dnie poboru w miesiącu | | |
|---|---|---|
| marcu | kwietniu | |

## 1. korpusu w Krakowie.

| | | |
|---|---|---|
| 1. 2. 4. 5. 6. | | |
| 8. 9. 11. 12. 13. | | |
| 14. 15. 16. 18. | | |
| 20. 21. 22. 23. 26. | | |
| | 3. 4. | |
| | 5. 6. 8. | |
| | 9. 10. 11. 12. 13. 15. 16. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. | | |
| 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. | | |
| 1. 2. 4. 5. | | |
| 7. 8. 9. 11. 12. | | |
| 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. | | |
| 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. | |
| | 18. 19. 20. | |
| | 22. 23. 24. 25. 26. 27. | |
| | 29. 30. | |
| 1. 2. 3. | | |
| 4. 5. 6. | | |
| 7. 8. 9. 11. | | |
| 13. 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. | | |
| 20. 21. 22. 23. 26. 27. | | |
| | 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. | |
| | 18. 19. 20. | |
| | 22. 23. 24. 25. 26. | |
| | 27. 29. 30. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. | | |
| 13. 14. 15. 16. 18. | | |
| 19. 20. 21. | | |
| 23. 26. 27. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| | 9. 10. 11. | |
| | 12. 13. 15. | |
| | 16. 17. | |
| | 19. 20. 22. 23. 24. | |
| | 26. 27. | |
| | 29. 30. | |

| Komenda uzupełn. Nr. | Nr. komisyi asenterunkowej | Stawiennictwa | |
|---|---|---|---|
| | | powiat | miejsce |
| | | W okręgu c. i k. komendy | |
| 9. | I. | Kałusz | Kałusz |
| | | | Wojniłów |
| | | Dolina | Rożniatów |
| | | | Dolina |
| | | | Bolechów |
| | | Stryj | Stryj |
| | | | Skole |
| | | Żydaczów | Żurawno |
| | | | Żydaczów |
| | | | Mikołajów |
| 10. | I. | Brzozów | Brzozów |
| | | | Dynów |
| | | Przemyśl | Krzywcza |
| | | | Przemyśl |
| | | Dobromil | Dobromil |
| | | | Bircza |
| 40. | I. | Kolbuszowa | Kolbuszowa |
| | | Tarnobrzeg | Tarnobrzeg |
| | | Mielec | Mielec |
| | | Ropczyce | Dębica |
| | | | Ropczyce |
| | II. | Strzyżów | Strzyżów |
| | | Rzeszów | Rzeszów |
| 45. | I. | Lisko | Lutowiska |
| | | | Ustrzyki |
| | | | Baligród |
| | | | Lisko |
| | | Sanok | Sanok |
| | | | Bukowsko |
| | | | Rymanów |
| | | Krosno | Krosno |

| Dnie poboru w miesiącu | | |
|---|---|---|
| marcu | kwietniu | |

## 10. korpusu w Przemyślu.

| | | |
|---|---|---|
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. | | |
| 11. 12. 13. | | |
| 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. 20. 21. | | |
| 23. 26. 27. | | |
| | 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. | |
| | 12. 13. 15. 16. 17. 18. | |
| | 19. 20. 22. | |
| | 24. 25. | |
| | 27. 29. 30. | |
| 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. | | |
| 11. 12. 13. 14. | | |
| 16. 18. 19. 20. | | |
| 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. | |
| | 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. | | |
| 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. 27. | | |
| | 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. | |
| | 17. 18. 19. 20 | |
| | 22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 30. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. | | |
| 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. | | |
| 1. 2. | | |
| 4. 5. 6. | | |
| 8. 9. 11. 12. | | |
| 14. 15. 16. 18. 19. | | |
| 20. 21. 22. 23. 26. | 3. | |
| | 5. 6. 8. 9. | |
| | 11. 12. 13. 15. | |
| | 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27. | |

| Komenda uzupełn. Nr. | Nr. komisyi asenterunkowej | Stawiennictwa powiat | Stawiennictwa miejsce |
|---|---|---|---|
| 77. | I. | Stary Sambor | Stary Sambor |
| | | Turka | Turka |
| | | Sambor | Sambor |
| | | Drohobycz | Podbuż |
| | | | Drohobycz |
| | | | Medenice |
| 89. | I. | Rawa Ruska | Rawa Ruska |
| | | Gródek Jagielloński | Janów |
| | | | Gródek Jagiel. |
| | | Jaworów | Jaworów |
| | | | Krakowiec |
| | | Mościska | Mościska |
| | | | Sądowa Wisznia |
| | II. | Rudki | Rudki |
| | | | Komarno |
| 90. | I. | Nisko | Nisko |
| | | Łańcut | Leżajsk |
| | | | Łańcut |
| | | Jarosław | Radymno |
| | | | Pruchnik |
| | | | Sieniawa |
| | | | Jarosław |
| | II. | Przeworsk | Przeworsk |
| | | Cieszanów | Lubaczów |
| | | | Cieszanów |

## W okręgu c. i. k. komendy

| | | | |
|---|---|---|---|
| 15. | I. | Zbaraż | Zbaraż |
| | | Trembowla | Budzanów |
| | | | Trembowla |
| | | Skałat | Skałat |
| | | Tarnopol | Tarnopol |
| 24. | I. | Śniatyn | Śniatyn |
| | | Peczeniżyn | Peczeniżyn |
| | | Kosów | Kosów |
| | | | Żabie |
| | II. | Kołomyja | Kołomyja |

| Dnie poboru w miesiącu | | |
|---|---|---|
| marcu | kwietniu | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. | | |
| 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. | | |
| 20. 21. 22. 23. 26. 27. | 3. 4. 5. 6. | |
| | 8. 9. | |
| | 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. | |
| | 22. 23. 24. | |
| 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. 20. | | |
| 22. 23. 26. | 3. 4. | |
| | 6. 8. 9. 10. 11. | |
| | 13. 15. 16. 17. | |
| | 19. 20. 22. 23. 24. 25. | |
| | 26. 27. 29. 30. | |
| | 3. 4. 5. 6. | |
| | 8. 9. 10. 11. | |
| 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. | | |
| 11. 12. 13. 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. 20. 21. 22. 23. | | |
| | 3. 4. 5. 6. | |
| | 8. 9. 10. | |
| | 12. 13. 15. 16. 17. | |
| | 19. 20. 22. 23. | |
| | 3. 4. 5. 6. 8. 9. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. | |
| | 18. 19. 20. 22. 23. | |

## 11. korpusu we Lwowie.

| | | |
|---|---|---|
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. | | |
| 11. 12. 13. 14. | | |
| 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. | | |
| | 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. 11. 12. 13. | |
| | 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 29. 30. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. | | |
| 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. | | |
| | 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. | |
| | 25. 26. | |
| 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. | 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. | |

| Komenda uzupełn. Nr. | Nr. komisyi asenterunkowej | Stawiennictwa | |
|---|---|---|---|
| | | powiat | miejsce |
| 30. | I. | Sokal | Sokal |
| | | Lwów miasto | Lwów |
| | | Lwów powiat | Lwów |
| | II. | Żółkiew | Mosty Wielkie |
| | | | Żółkiew |
| 55. | I. | Przemyślany | Gliniany |
| | | | Przemyślany |
| | | Rohatyn | Bursztyn |
| | | | Bołszowce |
| | | | Rohatyn |
| | | Podhajce | Podhajce |
| | II. | Bóbrka | Bóbrka |
| | | | Chodorów |
| | | Brzeżany | Brzeżany |
| 58. | I. | Nadwórna | Nadwórna |
| | | Stanisławów | Halicz |
| | | | Stanisławów |
| | | Bohorodczany | Bohorodczany |
| | II. | Horodenka | Horodenka |
| | | | Obertyn |
| | | Tłumacz | Tłumacz |
| 80. | I. | Złoczów | Złoczów |
| | | Brody | Brody |
| | | | Założce |
| | | Zborów | Zborów |
| | II. | Kamionka Strumiłowa | Kamionka Str. |
| | | | Busk |
| 95. | I. | Buczacz | Buczacz |
| | | Czortków | Czortków |
| | | Zaleszczyki | Zaleszczyki |
| | | | Tłuste |
| | II. | Borszczów | Borszczów |
| | | | Mielnica |
| | | Husiatyn | Kopyczyńce |
| | | | Husiatyn |

Lwów, dnia 30. stycznia 1907.

| Dnie poboru w miesiącu | | |
|---|---|---|
| marcu | kwietniu | |
| 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. 9. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. | |
| 4. 5. 6. 7. | | |
| 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. | | |
| 1. 2. 4. 5. | | |
| 7. 8. 9. 11. 12. 13. | | |
| 15. 16. 18. 19. 20. | | |
| 22. 23. 26. | | |
| | 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. | |
| | 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 25. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. | | |
| 9. 11. 12. 13. 14. | | |
| 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. | | |
| 15. 16. 18. 19. 20. 21. | | |
| 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. | | |
| 11. 12. 13. 14. | | |
| 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. 9. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. | | |
| 18. 19. 20. 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. | |
| | 18. 19. 20. 22. 23. 24. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. | | |
| 14. 15. 16. 18. 19. | | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 18. 19. | | |
| 21. 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. 8. | |
| | 10. 11. 12. 13. 15. 16. | |
| | 18. 19. 20. 22. 23. 24. | |
| 1. 2. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. | | |
| 13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. | | |
| 22. 23. 26. | 3. 4. 5. 6. | |
| | 8. 9. 10. 11. 12. 13. | |

Nr. 7.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. stycznia 1907 L. 390, w sprawie przedłużenia gminie miasta Rzeszów koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Rzeszów na lat trzy koncesyę z dnia 22. maja 1897 (Dz. u. kr. Nr. 32), do pobierania myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 8.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. stycznia 1907 L. 5180/07, w przedmiocie zezwolenia gminie Kosów łącznie z Monasterskiem na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kosów łącznie z Monasterskiem po myśli § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896,

Dz. u. kr. Nr. 51, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu począwszy od roku 1907 do końca roku 1911.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 9.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. lutego 1907 L. 11.370, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Brody na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu z dnia 23. stycznia 1907 L. 2262, zezwala gminie miasta Brody na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w wysokości i rozmiarze jak to postanawia ustawa z dnia 6. stycznia 1882, Dz. u. kraj. Nr. 8, z tem jednak ograniczeniem, że pobór opłaty od piwa przyzwala się tylko na czas do 31. grudnia 1909, zaś pobór opłat od wódki tylko do 31. grudnia 1916, tudzież, że wódka będzie wolną od tej opłaty w tych wszystkich wypadkach w których jest przyznana wolność podatkowa od rządowych opłat.

Opłata gminna od miodu dozwoloną jest i nadal przez lat 25.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 1. kwietnia 1907. **Część III.**


## Nr. 10.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1907 L. 7585, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Gródku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Gródku na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Gródecko-Kamienobrodzkiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

## Nr. 11.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. lutego 1907 L. 14.622, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie

Kalwarya po myśli § 82 ustawy z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w roku 1907 i 1908.

We Lwowie, dnia 13. lutego 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 12.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. lutego 1907 L. 14.621, w przedmiocie zezwolenia gminie Andrychów na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Andrychów po myśli § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w latach 1907, 1908 i 1909.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 13.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. lutego 1907 L. 10.036, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Brzeźnicy radwańskiej wspólnie z obszarem dworskim w Czernichowie na lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w przysiółku Pasieka w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 14.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. lutego 1907 L. 14.252, w przedmiocie zezwolenia gminie Peczeniżyn na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy postanowień § 83 ust. gm. z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Peczeniżyn na dalszy pobór przyzwolonych pierwotnie ustawą z 5. kwietnia 1889 (Dz. u. kr. Nr. 36), a rozporządzeniem Wydziału krajowego z 13. czerwca 1901 (Dz. u. kr. Nr. 56) do końca maja 1907 przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych miodu, wiśniaku i maliniaku na czas od

1. czerwca 1907 do końca roku 1910, jednak z tem zastrzeżeniem, że wysokość tych opłat wynosić będzie:

a) od litra wódki czyli okowity po 6 h;

b) od litra szumówki (niżej 20 stopni) po 4 h;

c) od litra słodzonych napojów t. j. rumu, araku, śliwowicy, rosolisu, likieru i ponczowej esencyi i t. p. po 11 h;

d) od litra wiśniaku, maliniaku po 20 h;

e) od hektolitra miodu po 3 K 74 h.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 15.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. lutego 1907 L. IX. 647/17 (45), którem podaje się do wiadomości regulamin o udzielaniu bezprocentowych pożyczek na osuszenie i drenowanie gruntów wydany przez Wydział krajowy i zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 18. października 1906 L. 28.857.

# Regulamin

**o udzielaniu pożyczek bezprocentowych na osuszenie i drenowanie gruntów wydany przez Wydział krajowy a zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu reskryptem z dnia 18. października 1906 L. 28.857.**

## I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

W myśl umowy z dnia 20. stycznia 1907, zawartej między c. k. Ministerstwem rolnictwa a Wydziałem krajowym udzielać będzie Wydział krajowy w okresie 10-letnim od roku 1907 do 1916 z kredytu 5,000.000 K,

od którego procenta opłaca Skarb Państwa pożyczek bezprocentowych w gotówce na osuszenie i drenowanie gruntów w Galicyi do wysokości 500.000 K rocznie.

§ 2.

Pożyczki bezprocentowe udzielane będą:

a) spółkom wodnym (drenarskim) złożonym z właścicieli miejscowych lub średnich posiadłości rolniczych tudzież gminom jako właścicielkom majątku, lub dobra gminnego, z wyjątkiem tych spółek i gmin, które otrzymały zasiłki ze skarbu kraju i państwa,

b) poszczególnym właścicielom gruntów, o ile ci właściciele nie mogą na innej drodze uzyskać pożyczki nisko oprocentowanej, — a to albo na podstawie zabezpieczenia z prawem pierwszeństwa według postanowień ustawy z dnia 6. lipca 1896 Dz. p. p. Nr. 144, albo na podstawie zwykłego zabezpieczenia hipotecznego w granicach dwóch trzecich części wartości hipoteki.

Wartość hipoteki ma być przyjętą na podstawie oszacowania, które służyło za podstawę udzielenia pożyczki hipotecznej przez jedną z instytucyi hipotecznych, które mają siedzibę w Galicyi albo też przez Bank austro-węgierski.

Wydział krajowy jest uprawniony poddać ten szacunek rewizyi, ewentualnie w braku takiego szacunku zarządzić osobne oszacowanie.

§ 3.

Pożyczka bezprocentowa ma być zwróconą funduszowi krajowemu w dziesięciu równych ratach rocznych dnia 1. lutego każdego roku, a to począwszy od trzeciego roku po rozpoczęciu robót, które z reguły w jednym roku winny być wykonane.

Wysokość pożyczki bezprocentowej nie może przekroczyć rzeczywistych kosztów robót.

Kosztorys opierać się ma na projektach wypracowanych lub sprawdzonych przez krajowe biuro melioracyjne.

§ 4.

Wykonanie robót ma być poruczone inżynierom i dozorcom krajowego biura melioracyjnego.

Koszta pomocy technicznej inżynierów krajowego biura melioracyjnego przy zdjęciach, wytyczeniu i odbiorze robót pokrywa fundusz krajowy w myśl

instrukcyi z dnia 9. maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 67, koszta zaś wynikłe z użycia dozorców melioracyjnych i drenarskich wliczone będą do kosztów robót.

§ 5.

Każde całkowite lub częściowe uchybienie raty pożyczki (renty melioracyjnej) wkładać będzie na opóźniającego się obowiązek płacenia funduszowi krajowemu procentów zwłoki od dnia, w którym zapłata miała nastąpić, w stosunku 5%.

Przy całkowitem lub częściowem uiszczeniu zaległości będą pokrywane przedewszystkiem procenta zwłoki do dnia uiszczenia narosłe, a dopiero reszta uiszczonej kwoty zaliczoną będzie na częściowe lub całkowite pokrycie zalegających rat pożyczki (rent melioracyjnych).

§ 6.

Wszystkie spłaty uiszczane być mają przez dłużników w kasie Wydziału krajowego we Lwowie.

## II. Postanowienia szczegółowe.

§ 7.

Starający się o pożyczkę bezprocentową mają przedłożyć następujące dokumenty:

### a) Spółki wodne (drenarskie).

1. Projekt techniczny i kosztorys.
2. Kataster konkurencyjny.
3. Zatwierdzony przez władzę polityczną statut i wydany przez tą władzę dokument uznania spółki.
4. Konsens wodno-prawny.

### b) Gminy.

1. Projekt techniczny i kosztorys.
2. Uchwałę Rady gminnej zatwierdzoną przez Reprezentacyę powiatową.
3. Konsens wodno-prawny.

## c) Właściciele gruntów,

którzy zamierzają zaciągnąć pożyczkę na podstawie pierwszeństwa hipotecznego w myśl ustawy z dnia 6. lipca 1896 Dz. p. p. Nr. 144:

1. Projekt i kosztorys.

2. Wyciąg hipoteczny posiadłości, na której pożyczka ma być ubezpieczoną, a do której grunt meliorować się mający należy.

3. Arkusze posiadłości uwierzytelnione przez c. k. geometrę ewidencyjnego lub c. k. Urząd podatkowy.

4. Inne dowody wykazujące obecną wartość posiadłości, jak kontrakty kupna i dzierżawy, sądowe oszacowanie i t. p.

5. Po otrzymaniu zaś tymczasowego zawiadomienia o możliwości udzielenia pożyczki potwierdzenie władzy politycznej, że z przedsiębiorstwa melioracyjnego oczekiwać należy korzyści gospodarczej przewyższającej koszta mające się wyłożyć, że zachodzą rzeczywiście dane, które uzasadniają wysokość pożyczki po myśli § 3 ustawy z dnia 6. lipca 1896 Dz. p. p. Nr. 144, oraz, że postępowanie wodno-prawne zostało przeprowadzone a w wypadkach przewidzianych w ustępie drugim § 41 krajowej ustawy wodnej konsens wodno-prawny został udzielony.

## d) Właściciele gruntów,

którzy zamierzają zaciągnąć pożyczkę na podstawie zabezpieczenia hipotecznego w granicach dwóch trzecich części wartości hipoteki dokumenty w ustępie c) pod 1—4 wyszczególnione a w wypadkach przewidzianych w ustępie drugim § 41 kraj. ustawy wodnej konsens wodno-prawny.

### § 8.

Skrypt dłużny, który winien być zeznany w formie aktu notaryalnego, ma zawierać:

a) sumę zaciągniętej pożyczki z przynależytościami (odsetkami zwłoki), tudzież warunki spłaty pożyczki;

b) miejsce płatności każdej spłaty;

c) przysługujące dłużnikowi prawo wcześniejszej spłaty kapitału pożyczkowego;

d) obowiązek zwrócenia funduszowi krajowemu wszelkich stempli i należytości skarbowych o ileby z tytułu zeznania skryptu i intabulacyi pożyczki funduszowi krajowemu zostały wymierzone, tudzież kosztów oszacowania, kosztów upomnienia, egzekucyi przymusowego zarządu, portoryów i t. p.;

e) oświadczenie dłużnika, że poddaje się wszelkim postanowieniom niniejszego regulaminu i że przyznaje skryptowi dłużnemu moc natychmiastowej wykonalności po myśli § 3 ustawy z dnia 25. lipca 1871 Dz. p. p. Nr. 75;

f) przy pożyczkach zaciąganych przez dłużników wyszczególnionych w § 7, lit. d), obowiązek regularnego płacenia wszelkich podatków tudzież rat amortyzacyjnych od pożyczek, które poprzedzają pożyczkę melioracyjną i obowiązek przedkładania Wydziałowi krajowemu na każde jego żądanie dowodów, że z powyższego tytułu niema zaległości;

g) przysługujące Wydziałowi krajowemu prawo bezzwłocznego rozwiązania stosunku pożyczkowego i ściągnięcia wypożyczonego kapitału z przynależytościami w następujących wypadkach:

1. gdyby dłużnik wymieniony w § 7, lit. a), b) i d) nie dopełnił któregokolwiek obowiązku w skrypcie dłużnym przyjętego;

2. przy pożyczkach przewidzianych w § 7, lit. d):

α) gdyby przeciw dłużnikowi egzekucya immobilarna wdrożoną została;

β) gdyby dłużnik popadł w konkurs;

h) przy pożyczkach przewidzianych w § 7, lit. b) i c) ustanowienie hipoteki i klauzulę intabulacyjną, tudzież zobowiązanie dłużnika do hipotecznego ustanowienia kaucyi na pokrycie kosztów sporu i egzekucyi;

i) uznanie jurysdykcyi c. k. Sądu powiatowego we Lwowie dla sporów wynikających ze stosunku pożyczkowego.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu służy prawo dla każdej poszczególnej pożyczki bezprocentowej ustanowić jeszcze inne powyżej nie wymienione warunki ze względu na zachodzące ewentualnie wyjątkowe stosunki, lub też bez podania powodów odmówić żądanej pożyczki.

§ 10.

Wypłata pożyczki bezprocentowej odbywać się będzie w miarę postępu robót na podstawie wykazów należytości sprawdzonych przez inżynierów krajowego biura melioracyjnego, a to spółkom wodnym na ręce wydziału spółki, gminom na ręce naczelnika gminy, poszczególnym zaś właścicielom na ręce właściciela za kwitami koramizowanymi przez prowadzącego roboty inżyniera krajowego biura melioracyjnego.

§ 11.

Administracyi państwa służy prawo przekonywać się każdego czasu o stanie, postępie i sposobie wykonania robót za pośrednictwem własnych organów technicznych.

Koszta tej kontroli pokrywa Skarb Państwa.

Nr. 16.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. lutego 1907 L. 20.133, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Sambora na dalszy pobór opłaty gminnej od czynszów najmu.

Na mocy postanowień § 87 ust. gm. z 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Sambora na dalszy pobór przyzwolonej pierwotnie ustawą z 22. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 29, 5% opłaty gminnej od czynszów najmu nieruchomości przez dalszych lat dziesięć, a to pod warunkami w tej ustawie określonymi.

Lwów, dnia 26. lutego 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 17.

## Obwieszczenie

galicyjskiej c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie z dnia 5. lutego 1907 L. 1041, o utworzeniu w Pasiecznie (poczta i telegraf w miejscu) z dniem 24. stycznia 1907 nowego c. k. Zarządu lasów i dóbr państwowych, obejmującego dobra Pasieczna i część dóbr Zielona t. j. dolinę Chrepelów.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. sierpnia 1906 L. 23.102/869 utworzono w Pasiecznie (poczta i telegraf w miejscu), nowy c. k. Zarząd lasów i dóbr państwowych obejmujący dobra Pasieczna i część dóbr Zielona t. j. dolinę Chrepelów.

Zarząd ten rozpoczął swe urzędowanie z dniem 24. stycznia 1907.

Nr. 18.

# U s t a w a

z dnia 1. lipca 1906, w przedmiocie zezwolenia gminie król. stoł. miasta Krakowa na pobór podatku gminnego od biletów jazdy kolejami drogowemi w granicach tegoż miasta.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Gminie król. stoł. miasta Krakowa zezwala się na pobór podatku gminnego od biletów jazdy, względnie od legitymacyi uprawniającej do jazdy kolejami drogowemi, w obrębie gminy miasta Krakowa.

§ 2.

Do uiszczenia podatku gminnego obowiązani są wszyscy ci, którym przedsiębiorstwo kolei drogowej wydaje bilet do jednorazowego, albo legitymacye do częstszego przejazdu koleją drogową.

§ 3.

Wysokość podatku gminnego wynosi:

a) od każdego zwyczajnego biletu jazdy I. klasą po 2 h, zaś II. klasą po 1 h;

b) od legitymacyi uprawniającej do częstszego przejazdu I. klasą 15%, zaś II. klasą 10% tej należytości, jaką pobiera przedsiębiorstwo za rzeczoną legitymacyę;

c) od legitymacyi uprawniającej do wolnej jazdy I. klasą na 3 miesiące 2 K, na 6 miesięcy 4 K, a na rok jeden 8 K; zaś II. klasą na 3 miesiące 1 K, na 6 miesięcy 2 K, a na rok jeden 4 K.

§ 4.

Wolne od podatku gminnego są bilety dla dzieci oraz legitymacye dla uczniów szkół publicznych i dla robotników.

§ 5.

Podatek gminny ściągać ma bezpłatnie odnośne przedsiębiorstwo kolei drogowej przy wydawaniu biletów jazdy względnie legitymacyi.

Ściągnięty w poprzednim miesiącu podatek gminny ma przedsiębiorstwo najpóźniej do dnia 15. następnego miesiąca wnieść do kasy gminy miasta Krakowa za urzędowem poświadczeniem odbioru.

Dla ostatecznego obrachunku podatku ściągniętego w ciągu każdego roku, ma przedsiębiorstwo najpóźniej do końca marca roku następnego przedłożyć Magistratowi miasta swoje zamknięcia rachunków za rok poprzedni i dołączyć przytem wykazy ilości wszelkich biletów oraz legitymacyi.

Dla sprawdzenia wykazów powyższych przysługuje Magistratowi miasta prawo wglądania w zapiski oryginalne i księgi przedsiębiorstwa.

§ 6.

Przedsiębiorstwo kolei drogowej odpowiada gminie miasta Krakowa za należyte ściąganie podatku gminnego od biletów jazdy i legitymacyi przez rzeczone przedsiębiorstwo wydanych oraz za należyte odwiezienie tego podatku do kasy gminy miasta Krakowa.

§ 7.

Zaległy podatek gminny od biletów jazdy i legitymacyi ściągać będzie Magistrat w sposób przepisany dla ściągania podatków rządowych.

§ 8.

Bilety jazdy i legitymacye wydane przed wejściem w życie niniejszej ustawy wolne są od podatku gminnego.

§ 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 10.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i kolei żelaznych.

Wiedeń, dnia 1. lipca 1906.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r. **Derschatta** w. r.

Nr. 19.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. marca 1907 L. 19.652, w przedmiocie zezwolenia gminie Bóbrka na pobór 100% dodatku gminnego do podatku spożywczego od mięsa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Bóbrka po myśli § 82 ustawy z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51), na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu począwszy od roku 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 20.

# Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 8. marca 1907 L. 23.597, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115, o regulacyi górnej Trześniówki z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 16. marca 1906 L. 6702, względnie z 7. lutego 1907 L 110.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

# Rozporządzenie wykonawcze

## do ustawy z 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115, o regulacyi górnej Trześniówki z dopływami.

§ 1.

Regulacya górnej Trześniówki z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej zawiązanej po myśli § 52 kraj. ust. wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być wykonaną po myśli § 6 ustawy z 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt krajowego biura melioracyjnego z roku 1901, który preliminuje koszta robót na 2,000.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

a) regulacyę potoku Trześniówki od ujścia Żupawy do Peteraków na długości 38·65 km;

b) regulacyę prawych dopływów Trześniówki a mianowicie.

1. potoku Dąbrówki na długości 17·46 km. z rowem Królów Ług długości 6·7 km., rowem od Smołki długości 7·747 km., rowem z Rozalina długości 3·8 km., rowem z Gabryelin na długości 2·49 km., rowem Klewiec długości 7·49 km., potokiem Dęba długości 10·05 km., potokiem Korzeczek długości 2·452 km. i rowem od Pompy długości 4·5 km.;

2. potoku Przyrwy na długości 5·306 km.;

3. rowu od Koniecpola na długości 8·5 km. z rowem bocznym od Fatecznika długości 2·789.;

4. rowu od Karolówki na długości 5·25 km. z rowem bocznym od drogi Hucińskiej długości 1·393 km.;

5. potoku Korzeń na długości 9·9 km.;

6. potoku „Smarkata rzeka“ na długości 11·2 km. z lewem ramieniem tego potoku długości 5·6 km.;

c) regulacyę lewych dopływów Trześniówki, a mianowicie:

1. potoku Mokrzyszówki na długości 18·0 km.;

2. rowu z Dąbrowicy na długości 10·5 km.;

3. potoku Łuczek na długości 8 012 km. z rowem z Woli gołego długości 4·2 km.;

4. potoku Koziniec na długości 7 012 km.;

d) korekcyą i budowę 37 rowów drugorzędnych przyznanych interesowanym właścicielom gruntów przy postępowaniu wodno-prawnem, łącznej długości 104 968 km.;

e) budowę 29 mostów 126 przepustów komunikacyjnych, 46 poideł, 41 brodów, 18 szluz do zwilżania łąk i pastwisk nadbrzeżnych, tudzież 176 stopni betonowych na potoku i rowach pod a), b) i c), wyszczególnionych, tudzież 138 przepustów komunikacyjnych na 37 rowach drugorzędnych.

f) wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdują pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu regulacyjnego;

g) utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

Koszta robót dodatkowych, które nie znajdą pokrycia w preliminarzu kosztorysu projektu, ponosić ma wyłącznie spółka wodna.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dziesięć i trwać ma od wiosny 1906 do jesieni 1915.

W czasie tym wzbronione są sprzeczne z projektem prywatne budowle na wymienionych w § 2 potokach i rowach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 15. września 1905 Dz. u. k. Nr. 115.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 15. września 1905 Dz. u. k. Nr. 115, datki kraju państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 700.000 K w dziesięciu równych ratach rocznych po 70.000 K od roku 1906 do roku 1915;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 700.000 K, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w dziesięciu równych ratach rocznych po 70.000 K od r. 1906 do roku 1915.

c) datek konkurencyjny spółki wodnej w kwocie 600.000 K, w dziesięciu równych ratach rocznych po 60.000 K od roku 1906 do roku 1915.

Coroczne raty datków kraju i państwa mają być uiszczone do kasy krajowej po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy krajowego i państwowego, takież zaś raty datku spółki wodnej najdalej do końca marca każdego roku.

Jeżeli spółka wodna zechce pokryć przypadające na członków prestacye w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym w banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego. Jeden z tych kierowników budowy prowadzić będzie roboty na potoku Trześniówce i jej lewych dopływach, drugi zaś na prawych dopływach Trześniówki, postępując z budową systematycznie z dołu do góry.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowy, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K,

b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K,

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K,

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania, lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem otrzymują kierownicy budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety za podróże podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 km. przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, tudzież ich płace w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielenie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

## § 7.

Kierownicy budowy do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładając peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami, lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu

15. każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86, krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności, — lub ustąpienia gruntów, a mianowicie które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp brzegów, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym. Przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorstwu częściowych wypłat na poczet należytości przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur;
3. oznaczenie miejsca, w których wykonują się roboty oraz odpisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenie ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak administracyi Państwa jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i Wydziałowi spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmią się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzona będzie w myśl § 54 ustawy z 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego Oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga też ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z 18. listopada 1887 Dz. ust. kr. Nr. 68.

Lwów, dnia 6. grudnia 1906.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 11. kwietnia 1907. Część IV.

## Nr. 21.

## Ustawa

z dnia 9. kwietnia 1907, o języku urzędowym władz autonomicznych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

### § 1.

Językiem urzędowym wewnętrznym Wydziału krajowego jest język polski.

Język, w którym uchwały Wydziału krajowego są obwieszczane, uregulowany jest ustawą krajową z dnia 10. czerwca 1866 Dz. u. kr. Nr. 13.

Wydział krajowy w korespondencyi z Władzami rządowemi używa języka polskiego. Na podaniu stron i pisma Reprezentacyi powiatowych odpowiada Wydział krajowy w tym języku w kraju używanym, w którym podanie względnie pismo wniesiono.

### § 2.

Językiem urzędowym wewnętrznym Reprezentacyi powiatowej (Rady powiatowej i Wydziału powiatowego) i Reprezentacyi gminnej (Rady gminnej i Zwierzchności gminnej) jest ten język, którego Reprezentacya powiatowa względnie gminna jako swego języka urzędowego obecnie używa.

Zmiana tego języka nastąpić może na mocy uchwały Rady powiatowej, względnie gminnej powziętej na posiedzeniu, w tym celu zwołanem i tylko w obecności trzech czwartych części członków, prostą większością obecnych.

Na posiedzeniach Reprezentacyi powiatowej i gminnej mogą członkowie zabierać głos w każdym języku używanym w powiecie względnie w gminie.

§ 3.

Reprezentacya powiatowa i gminna obowiązane są przyjmować i załatwiać pisma i podania bez względu na to, czy zredagowane są w języku polskim, ruskim lub niemieckim.

§ 4.

Językiem urzędowym zewnętrznym, którego Reprezentacya powiatowa i gminna używać będzie w korespondencyi ze stronami i innemi Władzami autonomicznemi i z Władzami rządowemi, i w którym na nadesłane jej podania i pisma będzie odpowiadać, jest ten język, względnie są te języki, których Reprezentacya powiatowa i gminna w tym względzie obecnie używa.

Zmiana tego języka, względnie tych języków, nastąpić może w sposób podany w § 2.

§ 5.

Każda uchwała Rady powiatowej, względnie gminnej, która reguluje język urzędowy Reprezentacyi powiatowej, względnie gminnej ma być obwieszczoną w powiecie, względnie w gminie, a nadto o ile idzie o gminę, przedłożoną Wydziałowi powiatowemu i Starostwu, o ile zaś idzie o Reprezentacyę powiatową, Wydziałowi krajowemu i Starostwu z dowodem, że przy powzięciu uchwały zachowano przepisy niniejszej ustawy.

Gdyby, czy to z urzędu, czy też wskutek wniesionych zażaleń stwierdzono, że tych przepisów nie zachowano, to Wydział powiatowy zniesie uchwałę Rady gminnej a Wydział krajowy uchwałę Rady powiatowej.

Uprawnień służących w tym względzie Władzom rządowym na mocy przyznanego im ustawami prawa nadzoru nad Reprezentacyą gminną i powiatową, postanowienie powyższe nie narusza.

§ 6.

Postanowień obowiązujących o języku urzędowym miasta Lwowa i Krakowa zawartych w ustawach krajowych z dnia 14. października 1870 Dz. u. kr. Nr. 79, i z dnia 6. października 1901 Dz. u. kr. Nr. 108, ustawa niniejsza nie narusza.

§ 7.

Jako język, w którym przełożony obszaru dworskiego urząd swój sprawuje i którego w korespondencyi z Władzami i stronami używa, oznacza posiadacz obszaru dworskiego: język polski, ruski lub niemiecki.

Jeżeli obszar dworski należy do kilku współposiadaczy, lub posiadaczy częściowych, to przełożony obszaru dworskiego używać będzie tego języka, za którym się oświadczy ta część współposiadaczy lub posiadaczy częściowych, na którą przypada więcej niż połowa rocznej kwoty podatków bezpośrednich opłacanych z obszaru dworskiego.

§ 8.

Wymienione w tej ustawie Władze autonomiczne oznaczają język, w którym zakłady im podległe załatwiać mają swoje czynności.

§ 9.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 5. czerwca 1869 Dz. u. kr. Nr. 24, tyczące się języka urzędowego c. k. Władz, urzędów i Sądów w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w służbie wewnętrznej i w korespondencyi z innemi Władzami, oraz powołane w tem rozporządzeniu i na jego podstawie wydane przepisy o korespondencyi c. k. Władz, urzędów i Sądów ze stronami, z Władzami nierządowemi, korporacyami i gminami, pozostają jak dotąd tak i nadal w mocy.

§ 10.

Ustawa niniejsza rozpoczyna obowiązywać z dniem jej ogłoszenia.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z innymi Ministrami, których to tyczy.

Wiedeń, dnia 9. kwietnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 23. kwietnia 1907. Część V.


## Nr. 22.

## Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. kwietnia 1907, którem zmienia się częściowo i uzupełnia rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kr. dla Galicyi Nr. 36 z r. 1886, dotyczące zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych w Galicyi.

Na zasadzie ustawy państwowej z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 z r. 1886 i ustawy państwowej z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyla się §§ 4 do 7 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kr. dla Galicyi Nr. 36 z r. 1886, dotyczącego zakładania i prowadzenia ksiąg naftowych.

§ 2.

Postanowienia § 5 galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 z r. 1886, mieć będą nieograniczone zastosowanie w przypadkach, w których chodzi o utworzenie pola naftowego wytwórczego.

W przypadkach w których chodzi o utworzenie pola poszukiwawczego lub pola naftowego niepotwierdzonego (§ 23, ustęp 4 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), nie będzie wymagane wskazanie punktu odkrywki na planie sytuacyjnym, przedstawiającym pole naftowe. Jednakże w razie, gdyby wykaz pola

naftowego poszukiwawczego lub wykaz pola niepotwierdzonego miał być przeistoczony na wykaz pola wytwórczego, strona obowiązana jest przedłożyć rysunek geometryczny punktu odkrywki, potwierdzony przez rewirowy urząd górniczy.

Nazwę, pod jaką pole naftowe ma być wpisane w księgę naftową, należy podać w każdym przypadku, bez względu na to, jakiego rodzaju jest odnośne pole.

§ 3.

Prawo wydobywania żywicy ziemnej odłączone być może w myśl § 1, ustępu 1, 3 i 4 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, tylko od nieruchomości i ograniczonych miejscowo części nieruchomości, ale nie od poszczególnych udziałów współwłasności pewnej nieruchomości. Wobec tego tworzenie pola naftowego dla prawa wydobywania, odłączonego od idealnych części nieruchomości, jest niedozwolone.

Otworzenie wykazu hipotecznego w księdze naftowej na rzecz właściciela nieruchomości jest dozwolone.

§ 4.

Do sporządzania wykazów hipotecznych księgi naftowej używać należy kart z trwałego papieru, opatrzonych w drukowane rubryki, w formacie nowych ksiąg gruntowych; karty te sprowadzane będą według wskazówek, które wyda prezydent Wyższego Sądu krajowego.

Każdy wykaz hipoteczny składa się z czterech kart, oznaczonych literami A, B, C i D.

§ 5.

Formularz I. Karta A (karta pola naftowego) — formul. I. — zawierać ma na miejscu, przeznaczonem na nagłówek, liczbę wykazu hipotecznego, a nadto uwydatnić w niej należy pismem w oczy wpadającem, czy odnośny wykaz jest „wykazem pola naftowego wytwórczego“, „wykazem pola naftowego poszukiwawczego“, czyli też „wykazem pola naftowego niepotwierdzonego“, tudzież uwidocznić ewentualną przynależność kilku hipotecznie nie połączonych pól naftowych do jednej kopalni żywicy ziemnej.

Przynależność do siebie kilku pól naftowych uwydatnia się w ten sposób, że w poszczególnych wykazach hipotecznych, zawierających części składowe odnośnej kopalni, przytacza się wszystkie inne wykazy hipoteczne księgi naftowej, o które w danym razie chodzi. O przynależności pól naftowych do siebie dowie się sąd z odnośnego poświadczenia rewirowego urzędu górniczego (§ 6, ustęp 1 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7).

Karta A składa się z dwóch działów.

Pierwszy dział przeznaczony jest na wpisanie nazwy pola naftowego, na oznaczenie jego położenia topograficznego, z przytoczeniem parcel i części parcel, co do których prawo wydobywania żywicy ziemnej zostało odłączone, i z odniesieniem do planu sytuacyjnego, oraz na wpisanie przynależytości (budowli pomocniczych, budynków na powierzchni ziemi i t. p).

W drugi dział wpisuje się odłączenie prawa wydobywania, z przytoczeniem odnośnego wykazu hipotecznego i z powołaniem się na dokumenta, na podstawie których wykaz hipoteczny został otworzony (§ 1, ustęp 5 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), następnie przynależność kilku pól naftowych do siebie, tudzież każdą uchwałę sądową, wskutek której następuje jakakolwiek zmiana wpisów, zawartych w nagłówku lub w pierwszym dziale; nadto wpisać należy w ten dział prawa rzeczowe, połączone z prawem wydobywania żywicy ziemnej, a przedewszystkiem służebności górnicze.

Ze względu na to, że w § 1 ustawy z dnia 9. stycznia 1907 Dz. u. p. Nr. 7, przewidziane jest odłączenie prawa wydobywania minerałów żywicznych w ogólności, nie można dla poszczególnych rodzajów minerałów żywicznych tworzyć co do tej samej nieruchomości kilku pól naftowych.

Wspomniane dwa działy karty pola naftowego mogą znajdować się na osobnych kartach lub po obu stronach jednej i tej samej karty, należącej do tego samego wykazu hipotecznego. W razie potrzeby użyć należy na każdy dział po kilka kart.

## § 6.

Karta B (karta własności) — formul. II. — służy do wpisywania prawa wydobywania żywicy ziemnej (własności pola naftowego), ograniczeń co do czasu albo ograniczeń pewnymi warunkami, tudzież dalszego przeniesienia tego prawa. Termin końcowy ograniczonego co do czasu prawa wydobywania, tudzież każde Formularz II.

przedłużenie tego terminu koncowego, zapisać należy w przeznaczonej na to rubryce cyframi.

Gdy właściciel nieruchomości przyznaje prawo do wydobywania minerałów żywicznych komuś innemu, nie potrzeba, aby prawo to było wpisane naprzód na niego, a następnie przeniesione na nabywcę, lecz może być w myśl § 22 powsz. ust. hipot. zapisane wprost na nabywcę. W razie przyznania ograniczonego prawa wydobywania (§ 8 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7) wpisać należy jednocześnie na karcie D prawo powrotu właściciela nieruchomości.

Istnienie praw wydobywania, ograniczonych co do czasu lub przyznanych pod pewnym warunkiem rozwiązującym, należy uwidocznić zawsze także w drugiej rubryce rzymskiemi cyframi, a to w następujący sposób:

Przy pierwszem wpisywaniu ograniczonego w powyższy sposób prawa wydobywania, i to nawet w takim razie, gdy przedsiębiorca uzyskał prawo wydobywania bezpośrednio od właściciela nieruchomości, wpisać należy cyfrę I.

Przy każdem dalszem przenoszeniu, nie wyczerpującem okresu prawa wydobywania, które przysługuje przenoszącemu, dopisać należy do wpisu, którym uskutecznione zostaje przeniesienie, cyfrę bezpośrednio następującą (II., III. i t. d.). W takich przypadkach bezpośrednim wynikiem wpisu prawa wydobywania, które przysługuje odstępującemu, i przeniesienia, nie wyczerpującego okresu tego prawa, będzie prawo powrotu poprzednika, wobec czego tego prawa osobno wpisywać nie trzeba.

Przeniesienie tego prawa powrotu, o ile dozwolone jest według § 12 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, wpisuje się w kartę B.

Przy przenoszeniu prawa powrotu, tudzież przy nieograniczonem przenoszeniu prawa do wydobywania żywicy ziemnej, umieścić należy w drugiej rubryce obok wpisu, uskuteczniającego przeniesienie, rzymską cyfrę prawa hipotecznego odstępującego ze słowem odsyłkowem „ad“.

Nadto w kartę B wpisać należy, gdy kopalnia żywicy ziemnej składa się z kilku pól naftowych rozmaitych właścicieli, istotne postanowienia kontraktu co do stosunku prawnego właścicieli pola naftowego (§ 6, ustęp 2, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7), ale tylko w jednym wykazie hipotecznym, podczas gdy w innych przynależących wykazach hipotecznych trzeba się tylko na ten wpis powołać.

Gdy przeniesienie prawa wydobywania zostaje ograniczone na pewien okres czasu lub uczynione zależnem od pewnego warunku rozwiązującego, pierwotnego wpisu przeniesionego prawa wydobywania nie trzeba ani podkreślać ani kropkować czerwonym atramentem.

Karta własności musi się składać najmniej z sześciu stron.

§ 7.

Na karcie C, przeznaczonej do wpisywania ciężarów (karta ciężarów) — formul. III. — należy przy wpisach odnoszących się do takich praw wydobywania żywicy ziemnej, które są ograniczone co do czasu albo przyznane pod pewnym warunkiem rozwiązującym, powołać się zawsze w drugiej rubryce na tę rzymską cyfrę karty B, która oznacza takie ograniczone prawo wydobywania, na przykład ad 1 B. Formularz III.

Na karcie ciężarów uwidocznione być mają nadto owe zobowiązania wzajemne z okazyi dalszego przeniesienia pewnego zastrzeżonego prawa wydobywania (prawa powrotu), o których mowa w § 12, ustępie 1, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, o ile to prawo nie jest wpisane na karcie D i o ile wskutek tego przeniesienie przeprowadzone być ma nie tutaj, lecz na karcie B.

Karta ciężarów musi się składać najmniej z sześciu stron.

§ 8.

Karta D (karta powrotu) — formul. IV. — będzie używana, gdy właściciel nieruchomości przyznał prawo wydobywania żywicy ziemnej komuś innemu tylko na pewien okres czasu lub uczynił je zawisłem od pewnego warunku rozwiązującego. W takim razie przysługujące właścicielowi prawo powrotu wpisać należy w kartę D, podając przytem zarazem imię uprawnionego do powrotu, a w przypadku, o którym mowa w § 12, ustępie 1, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, zapisać należy tutaj oprócz przeniesienia prawa powrotu także zobowiązania wzajemne nabywcy. Formularz IV.

Z nastaniem powrotu przepisać należy własność pola naftowego na tę osobę, której prawo powrotu przysługuje, gdy o to prosi; o ile przy tem prawo powrotu według § 23, ustępu końcowego, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, stanowi rękojmię ciężarów na odnośnej nieruchomości, postarać się należy zarazem

w stosowny sposób o wpisanie tych ciężarów na karcie C, a w każdym razie także o przeniesienie zobowiązań wzajemnych nowego właściciela pola naftowego na tę kartę.

§ 9.

Przed rozpoczęciem przenoszenia do księgi naftowej praw wydobywania żywicy ziemnej, wpisanych w księgi gruntowe, które zarządzone zostało w § 23 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, winien sąd sporządzić naprzód przegląd owych wykazów hipotecznych z ksiąg gruntowych, w których zapisane są prawa naftowe, uporządkowany według gmin katastralnych i według kolejnego następstwa wykazów hipotecznych.

Formularz V. Ten przegląd — formul. V. — umożliwi systematyczne postępowanie sądu i posłuży przez to, że liczba odnośnego wykazu hipotecznego księgi naftowej wpisana będzie w przeznaczoną na to rubrykę, za środek kontrolujący, czy całą operacyę przenoszenia z jednych ksiąg do drugich przeprowadzono w zupełności.

Gdy po wpisaniu prawa naftowego w księgi gruntowe nieruchomość została hipotecznie podzielona, a prawo naftowe przeniesione na oddzielone kawałki gruntu, natenczas wykazy hipoteczne księgi gruntowej, zawierające prawo naftowe, umieścić należy w rzeczonym przeglądzie bezpośrednio jeden pod drugim i oznaczyć nawiasem jako przynależące do siebie.

O ile chodzi o wykazy tabuli krajowej w których zapisane są
Formularz VI. prawa naftowe, używać należy na taki przegląd formularza VI.

§ 10.

W zapytaniu, z którem sąd w myśl § 23, ustępu 2, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, zwrócić się ma do rewirowego urzędu górniczego w kwestyi pojawiania się minerałów żywicznych, oznaczyć należy wyraźnie grunta, na które rozciąga się prawo naftowe, z przytoczeniem parcel i części parcel i z wymienieniem ewentualnej nazwy odnośnej kopalni żywicy ziemnej. Jednocześnie z tem zapytaniem zasięgnąć należy potwierdzenia rewirowego urzędu górniczego, o którem mowa w § 24 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, a które służyć ma za podstawę do uwidocznienia w księgach, że kilka pól naftowych przynależy do siebie.

Ściągnięcie kosztów, połączonych z przeprowadzeniem w razie potrzeby oględzin miejscowych przez rewirowy urząd górniczy w celu stwierdzenia odnośnych okoliczności, będzie rzeczą rewirowego urzędu górniczego.

§ 11.

Przy przenoszeniu praw naftowych w postępowaniu według § 23 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, trzeba mieć uwagę na to, aby istota wpisów zawartych w księdze gruntowej, ze stosownem uwzględnieniem dokumentów, na których się te wpisy zasadzają, była należycie ujęta i aby zastosowano odpowiednią formę wpisu. Przytem kierować się należy tą zasadą, że prawo wydobywania, bez względu na to, w jakiej formie jest wpisane w księgę gruntową (jako prawo dzierżawy, służebności, ciężar rzeczowy, ograniczenie własności i t. d.), w myśl § 1, ustępu końcowego, i § 23, ustępu 6, przytoczonej powyżej ustawy przeniesione być ma do karty B w księdze naftowej.

Przy przenoszeniu uwzględniać należy tylko te wpisy, które mają skuteczność w chwili obecnej, natomiast pomijać pozycye, które są już wykreślone.

Przed przesłuchaniem interesentów w myśl § 23, ustępu 9, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, sporządzić należy wyciąg sumaryczny z księgi gruntowej co do wszystkich wpisów, o które w danym razie chodzi, i posługiwać się nim przy przesłuchiwaniu.

Gdy prawo naftowe wskutek podziału nieruchomości wpisane jest w kilku wykazach hipotecznych księgi gruntowej (§ 9, ustęp 3, tego rozporządzenia), sąd winien stwierdzić, na które parcele lub części parcel rozciąga się prawo wydobywania, i działać w tym kierunku, aby dla prawa wydobywania, chociażby nawet odnośne ciała hipoteczne należały do rozmaitych właścicieli, stworzony był według możności na podstawie ugody między interesentami jeden tylko wykaz hipoteczny w księdze naftowej. Tych parcel lub części parcel, na które prawo wydobywania się nie rozciąga, nie trzeba uwzględniać przy tworzeniu wykazu hipotecznego księgi naftowej. Zjednoczenie praw wydobywania na kilku ciałach hipotecznych w jednym wykazie hipotecznym księgi noftowej nie będzie miało miejsca, gdy co do praw powrotu właścicieli nieruchomości zachodzą różnice.

Ponieważ w myśl § 2, ustępu 2, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, w prawie do wydobywania minerałów ży-

wicznych, o ile nie ma innej ugody w tym względzie, zawarte jest także prawo do ich poszukiwania, to w księdze naftowej prawa poszukiwania nie będzie się zapisywać osobno; przeciwnie należałoby wyraźnie zapisać taki przypadek wyjątkowy, w którymby prawo wydobywania nie obejmowało także prawa poszukiwania minerałów żywicznych.

Przy przenoszeniu praw naftowych do księgi naftowej uprawnieni do wydobywania obowiązani są w myśl § 5 galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kraj. Nr. 35 z r. 1886, przedłożyć plan sytuacyjny, sporządzony przez autoryzowanego urzędowo technika prywatnego, gdyż w razie przeciwnym sporządzenie tego planu musiałoby być zarządzone na ich koszt przez sąd. Koszta ściągać należy w myśl postanowień § 106 i nast. insrukcyi sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112. Uprawniony do wydobywania obowiązany jest również podać do wiadomości sądu nazwę pola naftowego w celu wpisania jej do księgi naftowej. Co się tyczy pól poszukiwawczych i pól naftowych niepotwierdzonych, obowiązują postanowienia § 2, ustępu 2, tego rozporządzenia.

O postanowieniu, według którego niedozwolone jest utworzenie pola naftowego dla prawa wydobywania, odłączonego od idealnych części nieruchomości (§ 3 tego rozporządzenia), winien sąd pamiętać także przy przenoszeniu praw naftowych w postępowaniu według § 23 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7.

## § 12.

Przy przenoszeniu ciężarów w postępowaniu według § 23 ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, trzeba mieć uwagę przedewszystkiem na owe zahipotekowane na nieruchomości obciążenia, które wyprzedzają prawo naftowe. Ze względu na to, że takie obciążenia rozciągają się także na prawo naftowe, przenieść je należy — z wyjątkiem tych ciężarów, które przy zastosowaniu postanowień § 23, ustępu 7 i 8 przytoczonej powyżej ustawy ewentualnie odpadną — według kolei ich pierwszeństwa hipotecznego na pole naftowe — karta C — dopisując uwagę, dotyczącą rękojmi posiłkowej pola naftowego.

Po tych ciężarach postawić należy dopiero owe, które w księdze gruntowej spoczywają na samem prawie naftowem, i to w należytej kolei pierwszeństwa hipotecznego.

Co się tyczy procentów brutto i wszelkich innych powtarzających się świadczeń, zapisanych jako hipoteki kaucyjne, postępować należy według szczególnego postanowienia § 23, ustępu 6, przytoczonej powyżej ustawy.

§ 13.

Faktyczny wpis uchwały na przeniesienie do księgi naftowej dokonywany być winien dopiero po nastaniu prawomocności uchwały. Czy wykonanie odbyło się należycie, winien sędzia skontrolować i potwierdzić swym podpisem w księdze naftowej.

§ 14.

Wpisy w księgach naftowych, założonych na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. czerwca 1885, Dz. u. kraj. dla Galicyi Nr. 36 z r. 1886, przeniesione być mają do wykazów hipotecznych księgi naftowej, nowo otworzyć się mających, przyczem stosować należy w analogiczny sposób postanowienia tego rozporządzenia, a w szczególności przestrzegać przepisu § 24 ustępu 2, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7. Wykazy hipoteczne w dotychczasowej księdze naftowej zamknąć należy z dniem przeniesienia.

§ 15.

Sądy winny uwiadamiać z urzędu rewirowy urząd górniczy o dokonaniu wpisu praw wydobywania żywicy ziemnej w księdze naftowej (o otworzeniu wykazu hipotecznego w księdze naftowej), o przeistoczeniu i wykreśleniu pewnego wykazu księgi naftowej, tudzież o każdej zmianie uprawnienia do wydobywania, jakaby zaszła w księdze naftowej, a o przeprowadzonym w księdze naftowej podziale prawa wydobywania żywicy ziemnej poniżej jednej czterdziestej całości także starostwo górnicze.

§ 16.

Postępowanie, przepisane w § 14, ustępach 4 do 6, ustawy z dnia 9. stycznia 1907, Dz. u. p. Nr. 7, powinno być przeprowadzone przed ukończeniem przewodu spadkowego. W uchwałę na przyznanie spadku wciągnąć należy wynik tego postępowania.

Uchwałę na przyznanie spadku wpisać należy w zapiski, oznaczone w § 406, L. 4, instrukcyi sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112.

Postanowienia §§ 2 i 3 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 82, będą miały zastosowanie także do praw wydobywania żywicy ziemnej, zapisanych w księdze naftowej.

§ 17.

Przy licytacyi przymusowej praw wydobywania żywicy ziemnej, które są ograniczone na pewien okres czasu lub zawisają od pewnego warunku rozwiązującego, należy w edykcie licytacyjnym nietylko dokładnie oznaczyć prawo, które ma stanowić przedmiot licytacyi, lecz także termin, w którym się to prawo kończy, warunek rozwiązujący, którego zaistnienie pociąga za sobą wygaśnięcie prawa, tudzież pozostające i nadal w mocy prawo powrotu.

§ 18.

To rozporządzenie nabędzie mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

**Klein** w. r.

## Formularz I.

Liczba wykazu hipotecznego księgi naftowej: . . .

Dalsze części składowe tej samej kopalni w wykazie hipotecznym L. . . . . . . . . . . .

Gmina katastralna: . . . . . .

Powiat sądowy: . . . . . .

Wykaz hipoteczny: . . . . .

## A. Dział pierwszy.

| Liczba bieżąca | Nazwa i stan pola naftowego |
|---|---|
| | |

## A. Dział drugi.

| Liczba bieżąca | Wpis |
|---|---|
| | |

# Formularz II.

## B.

| Liczba bieżąca | Cyfra ograniczonej własności pola naftowego | W p i s | Termin końcowy ograniczonej własności pola naftowego |
|---|---|---|---|
| | | | |

# Formularz III.

## C.

| Liczba bieżąca | Cyfra odsyłkowa karty B. | Wpis | Koron | h |
|---|---|---|---|---|
| | | | | |

# Formularz IV.

## D.

| Liczba bieżąca | Wpis | Koron | h |
| --- | --- | --- | --- |
| | | | |

## Formularz V.

# P r z e g l ą d

## wykazów hipotecznych księgi gruntowej, w których są wpisane prawa naftowe.

Gmina katastralna: . . . . . . . . . . . . . . . Sąd: . . . . . . .

| Liczba wykazu hipotecznego księgi gruntowej | | Liczba wykazu hipotecznego księgi naftowej | Uwaga | Liczba wykazu hipotecznego księgi gruntowej | | Liczba wykazu hipotecznego księgi naftowej | Uwaga |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| gdy prawo naftowe wpisane jest na całem ciele hipotecznem | gdy prawo naftowe wpisane jest na udziałach współwłasności | | | gdy prawo naftowe wpisane jest na całem ciele hipotecznem | gdy prawo naftowe wpisane jest na udziałach współwłasności | | |
| | | | | | | | |

## Formularz VI.

# Przegląd

## wykazów hipotecznych tabuli krajowej, w których wpisane są prawa naftowe.

. . . . . . . Sąd: . . . . . . . .

| Liczba wykazu hipotecznego tabuli krajowej | | Położenie miejscowe (gmina katastralna) | Liczba wykazu hipotecznego księgi naftowej | Uwaga | Liczba wykazu hipotecznego tabuli krajowej | | Położenie miejscowe (gmina katastralna) | Liczba wykazu hipotecznego księgi naftowej | Uwaga |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| gdy prawo naftowe wpisane jest na całem ciele tabularnem | gdy prawo naftowe wpisane jest na udziałach współwłasności | | | | gdy prawo naftowe wpisane jest na całem ciele tabularnem | gdy prawo naftowe wpisane jest na udziałach współwłasności | | | |
| | | | | | | | | | |

Nr. 23.

## R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 9. marca 1907 L. 22.270, w przedmiocie zezwolenia gminie Kołaczyce, na pobór 85% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kołaczyce, po myśli § 80 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, na pobór 85% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat 5 od roku 1907 począwszy.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 24.

## R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 11. marca 1907 L. 23.183, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Brzozowie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Brzozowie, na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 25.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 2. kwietnia 1907 L. 880/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Wysowa, powiatu Gorlickiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości Wysowa, powiatu Gorlickiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 *u. k.*, *karane będą według rozporządzenia* ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 26.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. marca 1907 L. 27.033, w sprawie przedłużenia gminie miasta Jarosławia, koncesyi do pobierania myta kopytkowego.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża gminie miasta Jarosławia, na lat trzy koncesyę z dnia 1. maja 1895 (Dz. u. kr. Nr. 42), do pobierania myta kopytkowego, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 27.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. marca 1907 L. 27.034, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Trembowli, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej na jednej stacyi w Budzanowie.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Trembowli, na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej na jednej stacyi w Budzanowie w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 28.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. marca 1907 L. 24.979, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Brzozowie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Brzozów-Wara.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Brzozowie, na lat pięć koncesyę z dnia 30. marca 1902 (Dz. u. kr. Nr. 31), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Brzozów-Wara, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 29.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. marca 1907 L. 31.094, w przedmiocie zezwolenia gminie Turka, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy postanowień § 82 ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa, zezwala gminie Turka, na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 100% na przeciąg lat pięciu, począwszy od roku 1907 do końca 1911.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 30.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. marca 1907 L. 28.559, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowaj w Mościskach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Mościskach, na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowyy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 31.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. marca 1907 L. 28.463, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Mościskach, na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od mosłu powiatowego na

rzece Wiszni w Podgaci, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 32.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. marca 1907 L. 28.464, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Mościskach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 33.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. marca 1907 L. 28.466, w sprawie przedłużenia gminie Dobra szlachecka. koncesyi do pobierenia opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża się gminie Dobra szlachecka na lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 34.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. marca 1907 L. 28.465, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mościskach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydzia-

łowi powiatowemu w Mościskach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów na rzece Wiszni w Małnowie, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 4. maja 1907. **Część VI.**

Nr 35.

## U s t a w a

z dnia 1. lutego 1907, o sposobie pobierania od gmin kwot konkurencyjnych na rzecz funduszów szkolnych miejscowych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Kwoty konkurencyjne, przypadające od gmin na mocy art. 6, 7, 8 i 9 ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894 Dz. ust. kraj. Nr. 49, na rzecz funduszów szkolnych miejscowych, o ile gminy uiszczają je z dodatków gminnych do podatków bezpośrednich, będą urzędy podatkowe w miarę wpływania tych dodatków wypłacać do rąk przewodniczących Rad szkolnych miejscowych względnie tychże zastępców, albo innych osób, które Rada szkolna okręgowa wskaże, jako do tego poboru uprawnione.

Art. II.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom Wyznań i Oświaty, tudzież Skarbu.

Wiedeń, dnia 1. lutego 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Marchet** w. r. **Korytowski** w.r.

Nr. 36.

# Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 1. kwietnia 1907 L. 42.197, dotyczące ustanowienia jezdnego pocztowego na letnie półrocze 1907.

Jezdne pocztowe od konia i od myriametra ustanawia się w czasie od 1. kwietnia do 30. września 1907 następująco:

| W dawniejszym obwodzie | Za jazdę | | | |
|---|---|---|---|---|
| | extra pocztą | | pocztą zwyczajną | |
| | K | h | K | h |
| Żółkiew . . . . . . . . . . . . . . . . . | 1 | 97 | 1 | 64 |
| Czortków, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Tarnopol, Złoczów . . . . . . . . . . . . . . . | 2 | 03 | 1 | 69 |
| Lwów, Sanok, Stanisławów, Tarnów . . . . | 2 | 08 | 1 | 73 |
| Brzeżany, Kołomyja, Kraków, Stryj . . . . | 2 | 12 | 1 | 77 |
| Nowy Sącz, Wadowice . . . . . . . . . . | 2 | 18 | 1 | 82 |

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, poczęstnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie zaszła żadna zmiana.

Lwów, dnia 1. kwietnia 1907.

**Seferowicz** w. r.

Nr. 37.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1907 L. 32.434, w sprawie przedłużenia c. i k. Skarbowi wojskowemu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wiarze w Krównikach.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kraj. Nr. 43). Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża c. i k. Skarbowi wojskowemu na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. ust. kraj. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wiarze w Krównikach, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 38.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnią 26. marca 1907 L. 28.560, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Biskowicach.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Samborze na lat pięć koncesyę z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 22), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Strwiążu w Biskowicach, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 39.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. marca 1907 L. 28.462, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5 lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Mościskach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania dwóch mostów, a mianowicie na rzece Wiszni i na jej dopływie w Sądowej Wiszni, tudzież na rzecz utrzymania wybudowanej drogi od granicy powiatu Jaworowskiego w Ożomli przez Sądową Wisznię i Dmytrowice ku Samborowi prowadzącej, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 29. maja 1907. **Część VII.**

## Nr. 40.

## U s t a w a

z dnia 20. marca 1907 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o sadzeniu i ochronie drzew przydrożnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

### Art. I.

Ustawa o sadzeniu i ochronie drzew przydrożnych obowiązywać będzie od dnia 1. stycznia roku następującego po jej ogłoszeniu w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych, z którym to dniem utracą moc obowiązującą dotyczące przepisy istniejące, o ile nie zgadzają się z postanowieniami niniejszej ustawy.

### Art. II.

Ustawa niniejsza nie obowiązuje w obrębie gminy miasta Lwowa i Krakowa.

### Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. marca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

# U s t a w a

z dnia 20. marca 1907 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o sadzeniu i ochronie drzew przydrożnych.

§ 1.

Wzdłuż wszystkich dróg krajowych, powiatowych, gminnych I. klasy i publicznych dojazdów kolejowych, mają być posadzone i utrzymane po obu stronach drogi, a w miejscach, gdzie szerokość drogi na to nie pozwala, przynajmniej po jednej stronie rzędy drzew.

Wyjątek stanowią części dróg wiodące przez osady gęsto zabudowane i przez lasy.

Jakie jeszcze inne wyjątki dopuszczone być mogą ze względu na położenie i potrzeby drogi i z uwagi na kulturę gruntów sąsiednich, postanowi w każdym poszczególnym wypadku Wydział krajowy co do dróg pozostających w jego zarządzie, a Wydziały powiatowe co do wszystkich innych w ustępie 1. wymienionych dróg.

§ 2.

Drzewa przydrożne sadzone być mają z reguły na burtach drogi. Tylko w wypadkach, gdzie względy komunikacyjne ten sposób obsadzania drogi drzewami wykluczają, mają być rzędy drzew przydrożnych umieszczone poza rowami drogi.

W myśl tej zasady postanowią władze, zarządzające drogą, czy rzędy drzew przy tej drodze mają być posadzone, względnie uzupełnione na burtach drogi, czy też poza rowami.

§ 3.

1. Obowiązek sadzenia i utrzymywania drzew na burtach drogi ciąży na władzy zarządzającej drogą.

2. Drzewa poza rowami drogowymi obowiązana jest również posadzić i utrzymać władza zarządzająca drogą, jeżeli poza rowem drogowym istnieje pas gruntu przydrożnego, będącego własnością drogi, przynajmniej 60 centymetrów szeroki.

3. Gdzie gruntu przydrożnego, będącego własnością drogi przynajmniej w rozmiarze powyżej podanym niema, obowiązany jest posadzić i utrzymać drzewa przydrożne właściciel gruntu, przyległego do rowu drogi, w terminie i na miejscach, które oznaczą organa wykonujące zarząd drogi (służba drogowa). Gdyby właściciel gruntu przydrożnego mniemał, że posadzenie drzew w miejscach, oznaczonych przez organa wykonujące zarząd drogi, zagraża kulturze jego gruntu, ma prawo wnieść przedstawienie do Wydziału krajowego w terminie dni 14 od dnia zawiadomienia, o ile grunt jego przylega do drogi będącej w zarządzie kraju a do Wydziału powiatowego w takim samym terminie, o ile grunt przylega do jednej z innych dróg autonomicznych w § 1 ustęp 1 wymienionych. Od orzeczenia tych władz nie przysłuża prawo dalszego odwołania.

§ 4.

Gdyby w terminie przez organa wykonujące zarząd drogi oznaczonym, względnie w razie wniesienia przedstawienia w terminie podanym w orzeczeniu wydanem przez władze w paragrafie poprzednim wymienione, właściciel gruntu do polecenia posadzenia drzew przydrożnych się nie zastosował (§ 6), wyznaczony mu będzie drugi termin 14-dniowy, a gdyby i ten termin bezskutecznie upłynął, posadzi zarząd drogi drzewa przydrożne na koszt właściciela gruntu. W ten sam sposób postąpi zarząd drogi w wypadku, gdyby właściciel gruntu przydrożnego nie posadził drzew na miejscu takich drzew, które wskutek polecenia zarządu drogi już raz posadzone zniszczały lub wycięte zostały. Koszta poniesione przez zarząd drogi na sadzenie drzew w zastępstwie opornego właściciela gruntu do drogi przyległego wykazane zostaną przez zarząd drogi politycznej władzy powiatowej i ściągnięte od właściciela gruntu w drodze egzekucyi politycznej.

W sposobie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych zastosuje się właściciel gruntu, do drogi przyległego do wskazówek, jakich na podstawie przepisów niniejszej ustawy i z nią w związku będącej instrukcyi wykonawczej (§ 18) udzielą mu organa wykonawcze zarządu drogi.

§ 5.

Koszta sadzenia i utrzymania drzew na burtach drogowych i na gruntach będących własnością drogi ponosi:

a) na drogach będących w zarządzie Wydziału krajowego fundusz krajowy, względnie specyalny fundusz budowy lub utrzymania odnośnej drogi;

b) na drogach powiatowych fundusz dróg powiatowych, względnie specyalny fundusz budowy lub utrzymania odnośnej drogi;

c) na drogach gminnych I. klasy powiatowy fundusz dróg gminnych, względnie specyalny fundusz budowy lub utrzymania odnośnej drogi. Wyjątek stanowią drogi gminne I klasy w miastach objętych ustawą z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, w których wydatki na ten cel potrzebne, pokryte być mają z miejscowego funduszu drogowego (§ 43 ust. drog.);

d) na publicznych dojazdach kolejowych strony konkurujące w stosunku oznaczonym w § 4 względnie w § 8 ustawy o publicznych dojazdach kolejowych z 15. kwietnia 1881 Dz. u. kr. Nr. 46, w brzmieniu ustawy z 9. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 38.

Dochody z drzew sadzonych na burtach drogowych i na gruntach będących własnością drogi wpływają do właściwego funduszu drogowego.

## § 6.

Koszta sadzenia i utrzymania drzew na gruntach do drogi przyległych, a nie będących własnością drogi, ponoszą właściciele tych gruntów. Dochody z tych drzew należą do właścicieli gruntów z ograniczeniami, zawartemi w § 8 niniejszej ustawy.

Władze zarządzające drogą, zatem Wydział krajowy dla dróg w zarządzie kraju będących, a Wydziały powiatowe dla dróg innych autonomicznych w § 1 ust. 1 wymienionych, mogą ułatwić niezamożnym właścicielom gruntów do drogi przyległych wypełnienie obowiązku posadzenia drzew przydrożnych przez udzielenie bezpłatnie drzewek do sadzenia.

## § 7.

Drzewa przydrożne należy sadzić z reguły w odstępach nie mniejszych, jak 20 metrów od siebie, po obu stronach drogi nie naprzeciw siebie, ale tak, by drzewo z jednej strony drogi i dwa przeciwległe drzewa z drugiej strony drogi tworzyły w przybliżeniu trójkąt równoramienny. Normalnie sadzić należy drzewa, tak na burtach jak i poza rowami w odległości około 20 centymetrów od krawędzi rowu drogowego, względnie około 30 centymetrów od stopy nasypu drogowego. Na wysokich nasypach drogowych sadzić należy drzewa na krawędzi drogi gęsto w odstępach 1—$1^1/_2$ metrów dla utworzenia ochrony dla przejezdnych. Wzdłuż głębokich wykopów drogowych drzew sadzić nie należy.

W terenie górzystym wzdłuż dróg prowadzących stokiem góry sadzić należy drzewa tylko w jednym rzędzie na burcie drogi przeciwległym od stoku góry. Przy drogach, na których burtach stoją słupy połączeń telegraficznych lub telefonicznych, sadzić można tylko drzewa, których wzrost i kształt koron połączeniom tym nie może przeszkadzać; względnie należy

przez obcinanie gałęzi utrzymać te drzewa w rozmiarach dla tych połączeń nieszkodliwych.

Instrukcya wykonawcza (§ 18) do niniejszej ustawy określi szczegółowe przepisy co do rodzaju drzew, jakie przy drogach sadzić należy, sposobów sadzenia i pielęgnowania tych drzew.

§ 8.

Obcinanie gałęzi drzew przydrożnych może być wykonywane tylko w tej mierze, by nie zagrażało dalszemu życiu i rozwojowi drzewa. Właściciel drzewa, posadzonego na gruncie prywatnym do drogi przyległym, jest obowiązany o zamiarze obcięcia gałęzi lub zupełnego wycięcia drzewa przydrożnego uwiadomić służbę drogową (drożnika) z podaniem terminu, kiedy czynność tę wykonać zamierza, tak, by zarząd drogi był w możności wykonanie tej czynności przez swe organa skontrolować, przyczem właściciel drzewa winien przy wykonaniu tej czynności zastosować się do poleceń tych organów. Na miejscu wyciętego drzewa musi być w porze najbliższej dla sadzenia drzew odpowiedniej nowe drzewko posadzone.

Zarząd drogi ma prawo obcinać gałęzie na drzewach przydrożnych, chociażby one były posadzone na gruncie obcym do drogi przyległym, o ile gałęzie te zwieszają się ponad koronę drogi, bez obowiązku zwrotu tych gałęzi lub odszkodowania właścicielowi drzewa. Również liście lub gałęzie spadłe z takiego drzewa na drogę lub rów drogowy ma prawo zarząd drogowy usunąć bez obowiązku zwrotu w naturze lub odszkodowania dla właściciela drzewa.

Drzewo przydrożne, spróchniałe lub grożące upadkiem, chociaż posadzone na gruncie obcym do drogi przyległym, ma prawo zarząd drogowy wyciąć, materyał jednak drzewny, jaki to drzewo po wycięciu przedstawia, winien zarząd drogowy pozostawić na terenie przydrożnym, zatem na krawędzi rowu drogowego, do dyspozycyi właściciela drzewa do pewnego przez zarząd drogi oznaczyć się mającego terminu. Gdyby w oznaczonym terminie drzewa tego właściciel nie zabrał, zarząd drogi usunie je z terenu przydrożnego bez obowiązku odszkodowania dla właściciela drzewa. Analogiczne prawa przysługują właścicielom gruntów do dróg przyległych w stosunku do zarządów drogowych odnośnie do drzew, któreby były przez zarząd drogi posadzone poza rowami drogowymi na gruntach do drogi należących. Mianowicie właściciel gruntu ma prawo z zastrzeżeniem jednak poprzedniego powiadomienia służby drogowej (drożnika), obcinać gałęzie na drzewie, przez zarząd drogi na gruncie drogowym poza rowem drogi posadzonem, o ile gałęzie te zwieszają się ponad jego gruntami, bez obowiązku zwrotu lub odszkodowania zarządowi drogi za wartość tych gałęzi, zastosowując się przy

wykonaniu tej czynności do poleceń zarządu drogi. Ma prawo i to bez poprzedniego uwiadomienia służby drogowej (drożnika) liście, owoce lub gałęzie spadłe z drzewa na jego grunt usunąć bez obowiązku zwrotu w naturze lub odszkodowania dla zarządu drogi. Wreszcie ma prawo drzewo spróchniałe lub grożące upadkiem za poprzedniem jednak uwiadomieniem służby drogowej (drożnika) wyciąć, przyczem materyał drzewny, jaki to drzewo po wycięciu przedstawia, pozostawić powinien na terenie przydrożnym do dyspozycyi zarządu drogi.

§ 9.

Uszkodzenie drzew przydrożnych, które nie powoduje zguby drzewa, jak obcięcie lub obłamanie gałęzi, złamanie lub zabranie palików podpierających drzewo lub innych przyrządów ochronnych, a przy drzewach owocowych oberwanie owocu, karane będzie grzywną od 2 do 10 koron.

Wycięcie drzewa lub skaleczenie takie, które powoduje zgubę drzewa, karane będzie grzywną od 4 do 20 koron. Tym samym grzywnom podpadnie i właściciel drzewa, który przy obcinaniu gałęzi lub wycięciu drzewa nie zastosuje się do zastrzeżeń obowiązujących go przy wykonywaniu tych czynności w myśl § 8 niniejszej ustawy.

Grzywny te mają zastosowanie w wypadkach, które nie stanowią cięższego przewinienia i nie podlegają postanowieniom kodeksu karnego.

Prócz grzywny obowiązany będzie szkodnik zapłacić wynagrodzenie szkody, które oznacza się za każde zupełnie zniszczone drzewo w wysokości 10 koron, a za każdy zniszczony palik lub przyrząd ochronny w wysokości 4 koron. Minimalny ten ustawą niniejszą określony wymiar odszkodowania nie uchyla jednak obowiązku szkodnika do zapłacenia odszkodowania wyższego, jeżeli istotna wartość szkody wyrządzonej przenosi powyżej podane wymiary odszkodowania.

O obowiązku zapłaty i o wysokości wynagrodzenia szkody orzeknie władza, nakładająca grzywnę równocześnie z wydaniem orzeczenia karnego. W orzeczeniu wymienić należy szczegółowo kwoty, jakie przypadają do zapłacenia z tytułu grzywny i z tytułu odszkodowania. Jeżeli poszkodowany żąda wynagrodzenia przenoszącego 30 koron, wtedy w orzeczeniu karnem można mu przyznać tylko wynagrodzenie do 30 koron, a co do reszty wynagrodzenia należy go odesłać do zwyczajnej drogi sądowej.

Za szkody wyrządzone przez dzieci odpowiadają rodzice, za służbę poniżej lat 14 służbodawcy. Za szkody wyrządzone przez zwierzęta odpowiada właściciel lub solidarnie współwłaściciele zwierząt.

§ 10.

W razie niemożności ściągnięcia grzywny, należy ją zamienić na karę aresztu, mianowicie przy grzywnie do 10 koron należy wymierzyć za pierwszą koronę sześć godzin aresztu, a za każdą dalszą dwie godziny aresztu, — przy wyższych grzywnach za każde pięć koron dwanaście godzin aresztu, który w ogóle najwyżej rozciągnąć można do dni 14.

§ 11.

Grzywny wpływają do funduszów ubogich tych gmin, na których terytoryum przekroczenie popełnione zostało, — odszkodowania do funduszu odnośnej drogi, z wyjątkiem odszkodowań za drzewa posadzone na gruncie obcym do drogi przyległym, które to odszkodowanie przypada właścicielowi uszkodzonego drzewa.

§ 12.

Prawo dochodzenia i karania przekroczeń oznaczonych w § 9 niniejszej ustawy, a popełnionych, czy to w gminie, czy na obszarze dworskim, stanowiącym z nią jedną miejscowość, wykonywa w poruczonym zakresie działania naczelnik tejże gminy z dwoma asesorami, zaś w miastach objętych ustawą gminną z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i w gminach objętych ustawą gminną z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 burmistrz względnie naczelnik gminy.

Jeżeli obwinionym o przekroczenie jest właściciel, albo przełożony obszaru dworskiego, lub jeżeli obwinioną jest jedna z osób do przeprowadzenia dochodzenia i wymiaru kary powołanych, wówczas przeprowadzi postępowanie karne polityczna władza powiatowa.

§ 13.

Do nadzorowania i ochrony drzew przydrożnych, obowiązaną jest w pierwszym rzędzie służba drogowa, t. j. drożnicy, drogomistrze i konduktorowie drogowi i t. d., następnie organa policyi miejscowej i polnej i c. k. żandarmerya.

Organa te zatem mają obowiązek pod odpowiedzialnością służbową donieść dotyczącemu urzędowi o dostrzeżonem uszkodzeniu drzewa przydrożnego.

Każdy zatrzymany przez te organa z powodu przekroczenia przepisów niniejszej ustawy ma być powolnym ich poleceniom pod grozą następstw prawnych nieposłuszeństwa władzy.

Jeżeli organa te przydybią człowieka im nieznanego na uszkodzeniu drzew przydrożnych, a zachodzi obawa, iż nie będzie można pociągnąć go później do odpowiedzialności, powinny udać się z nim do najbliższego urzędu gminnego, który przeprowadzi dochodzenie i wyda orzeczenie karne podług przepisów § 12 niniejszej ustawy, chociażby przekroczenie spełnione było na terytoryum innej gminy sąsiedniej.

§ 14.

Od orzeczeń wydanych przez władze gminne według przepisów § 12 tej ustawy ustęp 1 służy prawo odwołania się do politycznej władzy powiatowej. Rekurs należy wnieść na ręce naczelnika gminy w przeciągu 8 dni, licząc od dnia otrzymania wyroku.

W wypadkach, w których polityczna władza powiatowa jest pierwszą instancyą, obowiązują co do rekursu ogólne przepisy.

Przeciw dwom równobrzmiącym orzeczeniom niema dalszego rekursu.

Rekursa przeciw decyzyom i orzeczeniom władz i reprezentacyi, wydanym na podstawie innych postanowień niniejszej ustawy, wnoszone być mają w zwykłym toku instancyi w myśl ogólnych w tej mierze istniejących przepisów. Wyjątek stanowi orzeczenie władzy zarządzającej drogą, wydane w myśl § 3 niniejszej ustawy.

§ 15.

Ustawa niniejsza nie narusza stosunków prawnych, jakie zachodzą co do drzew już istniejących, czy to na burtach drogowych, czy też poza rowami drogowymi. Przepisy jednak niniejszej ustawy, dotyczące ochrony drzew przydrożnych, przepisy karne za uszkodzenia drzew i przepisy ograniczające sposób użytkowania z tych drzew mają zastosowanie i do drzew przydrożnych, posadzonych przed wydaniem niniejszej ustawy i do drzew posadzonych przy wszelkiej kategoryi drogach publicznych, autonomicznych, zatem i przy drogach gminnych II. klasy.

Również mogą być na wniosek Rady powiatowej przepisy powyższej ustawy, dotyczące obowiązkowego obsadzenia dróg drzewami (§§ 1 do 7 ustawy), zastosowane na podstawie uchwały sejmowej i za Cesarskiem zezwoleniem do pewnych lub ewentualnie wszystkich dróg gminnych II. klasy w powiecie.

§ 16.

Ustawa niniejsza nie zmienia ogólnych przepisów o prawie nadzoru władz politycznych państwowych nad wykonywaniem ustaw. Prawomocne uchwały, orzeczenia i zarządzenia, wydane na podstawie tej ustawy, egzekwowane będą na żądanie właściwej władzy autonomicznej przez polityczną władzę powiatową. Wszelkie należytości, przypadające wskutek przedsięwzięcia na podstawie niniejszej ustawy środków przymusowych, a nie uiszczone w terminie oznaczonym, ściągnięte będą drogą egzekucyi politycznej.

§ 17.

Postanowienia § 3 ustęp 3, §§ 6, 8, 9, 10 i 11 mają zastosowanie analogiczne w wypadkach, w których drzewa przydrożne miałyby być posadzone wzdłuż dróg rządowych.

W sprawach, z właścicielami gruntów do drogi przyległych co do obowiązków, jakie na nich ciążą na podstawie powyższych przepisów ustawy, rozstrzygają, o ile chodzi o stosunki wynikłe z obowiązku sadzenia drzew przy drogach rządowych, władze polityczne państwowe w toku instancyi.

Do przeprowadzenia dochodzeń karnych z powodu przekroczeń niniejszej ustawy popełnionych na drogach rządowych, powołane są wyłącznie polityczne władze powiatowe, do których też należy wnosić doniesienia wspomniane w drugim ustępie § 13.

§ 18.

Do ustawy niniejszej wyda polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym instrukcyę wykonawczą.

Nr. 41.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1907 L. 34.643, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Krystynopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug w Krystynopolu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5 lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Krystynopolu na jeden rok koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 49), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Bug w Krystynopolu, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 42.

## Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. stycznia 1907 L. 124.363. w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Złoczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47), ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Złoczowie dla dorosłych na 1 kor. 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1907 roku.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 43.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. kwietnia 1907 L. 35.755, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Żywcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Żywcu na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Międzybrodzkiej, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 44.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. kwietnia 1907 L. 34.580, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Wojniłowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kraj. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Wojniłowie na lat pięć koncesyę z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 46), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 45.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. kwietnia 1907 L 40.659, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żydaczów-Żurawno.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c k Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Żydaczowie na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żurawno-Żydaczów, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 46.

## Ustawa

z dnia 6. kwietnia 1907, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Husiatynie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 30.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Husiatynie, zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej zaciągnąć imieniem powiatu pożyczkę w kwocie 30.000 koron, na pokrycie połowy kosztów rozszerzenia budynku szpitala powszechnego w Husiatynie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. kwietnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 47.

# Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. maja 1907 L. 50.787, względem trwania najmu i terminu wypowiadania mieszkań zajmowanych przez gości kąpielowych w zdrojowisku w Truskawcu.

Na zasadzie § 25 cesarskiego rozporządzenia z dnia 16. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 213, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Wyższym Sądem krajowym we Lwowie, rozporządza, co następuje:

§ 1.

Celem utrzymywania w ewidencyi pomieszkań do wynajęcia przeznaczonych i dla kontroli sanitarnej, winni właściciele wil i domów zgłosić każdego roku do 15. kwietnia w kancelaryi Zakładu lub inspekcyi zdrojowej liczbę pokojów przeznaczonych do wynajęcia z podaniem ich ceny i czasu najmu.

Jako zasadę przyjmuje się wynajmowanie pokojów tygodniowo, a opłata ma być tygodniowo z góry uiszczoną, z wyjątkiem, gdyby strony zawarły inną umowę.

§ 2.

Zgłoszone pomieszkanie rewidować będzie pod względem sanitarno-policyjnym komisya składająca się z delegata gminy, delegata zakładu zdrojowego i lekarza zdrojowego.

Komisya ta wydaje opinię co do kwalifikacyi pokojów do wynajęcia pod względem sanitarno-budowlanym, wskazuje sposoby do usunięcia dostrze-

żonych braków i wadliwości i za pośrednictwem komisyi zdrojowej odnosi się do Zwierzchności gminnej w Truskawcu o zarządzenie i dopilnowanie usunięcia tych braków i wadliwości.

Komisya zdrojowa prowadząc ewidencyę pomieszkań (§ 1) może gościom kąpielowym zalecać te pokoje (pomieszkania), które komisya rewizyjna uznała pod względem policyi sanitarnej i budowlanej za dobre.

§ 3.

W każdym pokoju przeznaczonym dla gości, ma być uwidoczniony na ścianie lub drzwiach spis mebli i sprzętów oraz cena pokoju, której podwyższać nie wolno.

Spis ten winien c. k. Inspektor zdrojowy opatrzyć swoim podpisem i pieczęcią.

W kancelaryi zakładu należy codzień wyłożyć do przejrzenia wykaz wolnych pomieszkań z podaniem numerów pokoi i ich ceny.

Właściciele wil i domów obowiązani są podawać do wiadomości Inspektora każdą zmianę w liczbie wolnych pokojów.

§ 4.

Gość kąpielowy może wynająć mieszkanie na czas określony lub nieokreślony z usługą, opałem lub bez tych dodatków.

Bliższe warunki i cena najmu zależy od umowy zawartej ustnie lub pisemnie i ta obowiązuje obie strony.

Przy wynajmowaniu mieszkania na czas określony, n. p. na tydzień, 14 dni, 4 lub 6 tygodni i t. p. obowiązuje zawarta umowa i żadna ze stron nie jest obowiązaną do awizacyi mieszkania.

Umowa ustaje z dniem, do którego mieszkanie było wynajęte, chyba że w czasie pośrednim nastąpiło porozumienie się co do dalszego najmu, które jako nową umowę uważać należy.

Okoliczność, że czynsz opłaca się z góry, niema wpływu na treść zawartej umowy najmu.

§ 5.

Właścicielowi raz wynajętego pokoju nie służy prawo podwyższania czynszu przed wygaśnięciem umowy najmu.

§ 6.

W wypadkach wątpliwych co do czasu najmu przyjąć należy za zasadę, że mieszkanie wynajęto na czas trwania zwykłej kuracyi kąpielowej, t. j. na cztery tygodnie, w którym to czasie nie przysługuje właścicielowi prawo podwyższania czynszu.

Siedm dni przed ukończonym czterotygodniowym terminem należy mieszkanie awizować, inaczej umowa pierwotna staje się nadal obowiązującą i tylko za siedmiodniowem wypowiedzeniem może być unieważnioną.

§ 7.

Jako dzień awizacyjny należy uważać dzień wprowadzenia się do mieszkania.

Tydzień liczy się za siedm dni.

§ 8.

W razie wątpliwym co do czasu najmu (§ 6) jeżeli gość kąpielowy wyprowadza się z wynajętego mieszkania nagle bez poprzedniej awizacyi, wtedy ma zapłacić czynsz a) do końca rozpoczętego tygodnia i b) za tydzień następny tytułem straty i nie przysługuje mu prawo bez wiedzy i woli właściciela ani podnajmywać mieszkania innej partyi, ani używać je naprzykład na skład, ani wreszcie nie wolno mu zamykać mieszkania i zabierać klucz ze sobą.

§ 9.

Właścicielowi mieszkania przysłuża prawo żądać zadatku przy wynajmowaniu w wysokości czynszu tygodniowego.

Zadatek przepada na rzecz gospodarza, jeżeli gość kąpielowy nie wprowadzi się do mieszkania w terminie właściwym lub nie zabezpieczył gospodarza w inny sposób co do dalszej zapłaty, właścicielowi przysługuje wtedy prawo wynajęcia zadatkowanego pokoju innemu gościowi.

§ 10.

Jeżeli właściciel wynajętego mieszkania nie dotrzymał zobowiązań przyjętych przy zawieraniu umowy lub nie dostarczył umówionych sprzętów lub jeśli zostanie sprawdzonem, że mieszkanie jest brudne, wilgotne, stęchłe, lub w razie potrzeby nie odrażone, w ogóle jeżeli jest dla zdrowia nieodpowiednie, lub jeżeli się okażą wadliwości zdrowiu szkodliwe, których przy najmowaniu nie zauważono, a których właściciel domu usunąć nie chce lub nie może, wtedy przysługuje lokatorowi prawo wyprowadzenia się bez poprzedniego wypowiedzenia, jednakowoż tylko po przeprowadzeniu dowodu prawdy i po zapłaceniu czynszu za czas zajmowania mieszkania.

§ 11.

W braku pisemnej lub szczegółowej ustnej umowy co do dnia najmu rozstrzyga wątpliwość arkusz meldunkowy lokatora.

Dlatego leży w interesie właścicieli domów aby arkusze meldunkowe podawali lokatorom w ciągu pierwszej doby do własnoręcznego wypełniania rubryk meldunkowych i podpisu.

§ 12.

Właścicielowi mieszkania nie przysługuje prawo żądania od lokatora osobnego wynagrodzenia za zwykłe zużycie mebli, pościeli lub sprzętów.

Osobne odpowiednie wynagrodzenie należy się:

a) za stłuczony lub uszkodzony sprzęt,

b) za częstsze zapotrzebowanie n. p. pościeli i bielizny, w razie ciężkiej lub długotrwałej choroby lokatora, za zużyte lub zniszczone rzeczy pościel, ręczniki i t. p. jeśli przedmioty te stały się do dalszego użytku nie odpowiednie.

§ 13.

Mieszkanie wynajmuje się z reguły z usługą, przeto służba niema prawa żądania osobnego wynagrodzenia w formie napiwków i t. p.

Jako „usługę“ uważa się: sprzątanie i utrzymywanie czystości w pokoju, dostarczanie odpowiedniej ilości wody do picia i umywania się, czyszczenie ubrania i obuwia, jakoteż inne drobne posługi.

Natomiast pranie, prasowanie, naprawianie bielizny lub odzieży, gotowanie, posyłanie za sprawunkami, albo pielęgnowanie chorych nie należy do zakresu zwykłej usługi.

§ 14.

Wszelkie spory między stronami wynikłe z tytułu najmu mieszkania załatwia c. k. Inspektor zdrojowy w drodze kompromisowej.

W razie niedojścia do skutku kompromisu należy odesłać strony na drogę prawa.

Na żądanie i za zgodą stron spornych może Inspektor wydać orzeczenie (osąd).

§ 15.

Każdy gospodarz ma mieć dla lokatorów egzemplarz niniejszego regulaminu.

Dla wygody gości kąpielowych sprzedawany także będzie regulamin najmu mieszkań w kancelaryi zakładowej po 25 halerzy za egzemplarz.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

C. k. Namiestnik:

**Potocki** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 29. maja 1907. **Część VIII.**

## Nr. 48.

## U s t a w a

z dnia 9. maja 1907 o Radzie szkolnej krajowej.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

### § 1.

Artykuły II. i III. ustawy krajowej z dnia 15. lutego 1905 Dz. u. kr. Nr. 39. o Radzie szkolnej krajowej uchyla się w ich brzmieniu obecnem, a będą brzmieć, jak następuje:

### Art. II.

Rada szkolna krajowa sprawować ma zarząd szkół i zakładów wychowawczych pod względem pedagogiczno-dydaktycznym i ekonomiczno-administracyjnym w obrębie obowiązujących ustaw i rozporządzeń.

Do jej zakresu działania należy w szczególności:

1. Przedstawianie wniosków do Najwyższej nominacyi inspektorów szkolnych krajowych.

2. Celem Najwyższej nominacyi dyrektorów szkół średnich, państwowych szkół przemysłowych i wyższych szkół handlowych (akademii handlowych) przedstawianie terna, na podstawie którego następuje zamianowanie, oraz przedstawianie wniosków o przyznanie wyższej rangi, przeniesienie i pensyonowanie tych dyrektorów.

3. Mianowanie inspektorów szkolnych okręgowych, dyrektorów i nauczycieli szkół ludowych, nauczycieli szkół średnich oraz szkół handlowych

i przemysłowych, przełożonych oddziałów zawodowych w państwowych szkołach przemysłowych, dyrektorów szkół zawodowych poszczególnych gałęzi przemysłu i państwowych szkół rzemieślniczych, wreszcie służby zajętej przy wszystkich szkołach państwowych podlegających Radzie szkolnej krajowej, z zachowaniem przepisów ustaw, a w szczególności praw zastrzeżonych Ministrowi Wyznań i Oświaty w ustawach państwowych z 8. czerwca 1892 Dz. u. p. Nr. 92. i z 19. września 1898 Dz. u. p. Nr. 173—175, co się tyczy przyznawania inspektorom szkolnym okręgowym wyższej rangi, co się tyczy traktowania ich według przepisów obowiązujących każdocześnie nauczycieli szkół średnich i co się tyczy postanowienia, że nominacya ich stała ma być zależną od najwięcej trzechletniej służby prowizorycznej, co się tyczy przyznawania dyrektorom i nauczycielom wyższej rangi i zaliczania poprzednich lat służby do stabilizacyi i celem podwyższenia płacy.

4. Z zachowaniem przepisów ustaw, a w szczególności praw zastrzeżonych Ministrowi Wyznań i Oświaty w ustawach państwowych z 19. września 1898 Dz. u. p. Nr. 173, 174, 175, co się tyczy wstrzymania dodatku pięcioletniego dyrektorom i nauczycielom państwowych szkół średnich, seminaryów nauczycielskich żeńskich i męskich i szkół przemysłowych:

a) zatwierdzanie w zawodzie nauczycielskim, przyznawanie dodatków pięcioletnich względnie wyższych stopni płac, udzielanie urlopów, przenoszenie, pensyonowanie inspektorów szkolnych okręgowych, dyrektorów i nauczycieli szkół ludowych, nauczycieli szkół średnich oraz szkół handlowych i przemysłowych, przełożonych oddziałów zawodowych w państwowych szkołach przemysłowych, dyrektorów szkół zawodowych poszczególnych gałęzi przemysłu i państwowych szkół rzemieślniczych, wreszcie służby zajętej przy wszystkich szkołach państwowych podlegających Radzie szkolnej krajowej;

b) przyznawanie dodatków pięcioletnich, udzielanie urlopu i przenoszenie nauczycieli głównych seminaryów nauczycielskich męskich i żeńskich oraz nauczycieli szkół ćwiczeń;

c) przyznawanie dodatków pięcioletnich oraz udzielanie urlopu dyrektorom szkół średnich, państwowych szkół przemysłowych, wyższych szkół handlowych (akademii handlowych) i seminaryów nauczycielskich męskich i żeńskich.

5. W obrębie ustaw obowiązujących układanie, a po uzyskaniu przyzwolenia Ministra Wyznań i Oświaty przeprowadzanie planów naukowych i regulaminów szkolnych i naukowych dla wszystkich szkół Radzie szkolnej podlegających.

6. Układanie względnie ocenianie projektów ustaw w sprawach ustawodawstwa szkolnego galicyjskiego. Należy je przedkładać Ministrowi Wyznań i Oświaty.

7. Zatwierdzanie książek szkolnych i środków naukowych dla szkół średnich, seminaryów nauczycielskich, szkół handlowych i przemysłowych,

przyczem pozostaje nienaruszone prawo przyznane Radzie szkolnej krajowej Najwyższem postanowieniem z 25. czerwca 1867 wskazywania tekstów naukowych dla szkół ludowych. Książki do nauki religii mogą jednak dopiero wówczas otrzymać zatwierdzenie Rady szkolnej krajowej, jeżeli zostaną uznane za dopuszczalne przez właściwą wyższą władzę wyznaniową.

8. Układanie rocznego budżetu szkół ze Skarbu państwa lub z funduszu krajowego utrzymywanych lub zasilanych, a Radzie szkolnej krajowej podlegających.

9. Ogłaszanie corocznego sprawozdania o stanie szkół Radzie szkolnej krajowej podlegających.

Art. III.

W sprawach podległych jej szkół i personalu jest Rada szkolna krajowa instancyą pierwszą, względnie wyższą, o ile Władze jej podwładne w kraju dla rozstrzygania tych spraw w niższej instancyi są powołane.

Od orzeczenia Rady szkolnej krajowej służy stronom rekurs do Ministerstwa Wyznań i Oświaty w ciągu dni czternastu, które liczą się od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

W sprawach dyscyplinarnych inspektorów szkolnych okręgowych, dyrektorów, nauczycieli i sług, Radzie szkolnej krajowej podległych, nie jest jednak rekurs do Ministerstwa Wyznań i Oświaty dopuszczalnym w tych przypadkach, w których orzeczenie brzmi na karę nagany. To samo stosuje się do kar porządkowych.

Rekurs wniesiony być ma do Rady szkolnej krajowej bezpośrednio i ma moc wstrzymującą, o ile ustawa inaczej nie stanowi. Bliższe szczegóły co do wniesienia rekursu będą określone w drodze rozporządzenia.

§ 2.

Postanowienia ustaw krajowych, o ile sprzeczne są z powyższemi postanowieniami, tracą moc obowiązującą.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Wiedeń, dnia 9. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Marchet** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

## Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 8. czerwca 1907. Część IX.

Nr. 49.

## Ustawa

z dnia 25. maja 1907, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 11. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 73.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Artykuły 11, 13, 14, 16, 18, 26. i 63. ustawy krajowej z dnia 11. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 73, o stosunkach prawnych nauczycieli w publicznych szkołach ludowych znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu, a mają brzmieć, jak następuje:

Art. 11.

A) Roczne płace nauczycieli szkół ludowych publicznych dzielą się na następujące klasy:

a) w szkołach pospolitych:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem, dla połowy posad w każdem mieście 2300 K, a dla drugiej połowy posad 2100 K;

II. klasa w miastach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, dla $^1/_4$ części ogółu posad 2100 K, dla $^1/_4$ części posad 1900 K, dla $^2/_4$ części posad 1700 K;

III. klasa w gminach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, dla $^1/_4$ części ogółu posad 1700 K, dla $^1/_4$ części posad 1500 K, dla $^2/_4$ części posad 1300 K;

IV. klasa w reszcie gmin dla $^1/_4$ części posad w każdym powiecie 1400 K, dla $^1/_4$ części posad 1200 K, dla $^2/_4$ części posad 1000 K;

b) w szkołach wydziałowych osobnych i w klasach wydziałowych połączonych z pospolitemi:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem dla połowy posad w każdem mieście 2500 K, dla drugiej połowy 2300 K;

II. klasa w innych miastach dla połowy ogółu posad 2300 K, dla drugiej połowy 2100 K.

B) Wynagrodzenia nauczyciela tymczasowo ustanowionego oznacza Rada szkolna krajowa, nie może ono jednak:

a) dla nauczyciela, który złożył egzamina dojrzałości i kwalifikacyjny wynosić mniej niż 900 K;

b) dla nauczyciela, który złożył egzamin dojrzałości, oraz dla nauczyciela, który złożył egzamin kwalifikacyjny za dyspensą od egzaminu dojrzałości, wynosić mniej niż 700 K;

c) dla nauczyciela pomocniczego bez kwalifikacyi wynosić mniej niż 500 K.

Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowego nie może zaś przewyższać poborów nauczyciela stałego, którego miejsce nauczyciel tymczasowy zastępuje.

## Art. 13.

Oprócz płacy przyznaje Rada szkolna krajowa nauczycielom stałym na przedstawienie Rady szkolnej okręgowej z funduszu szkolnego krajowego dodatek pięcioletni za każde pięć lat nienagannej i skutecznej służby, licząc od dnia stałej nominacyi przy publicznych szkołach ludowych.

Rok lub lata służby nieskutecznej lub nagannej nie będą wliczane do lat uprawniających do przyznania dodatku pięcioletniego. Lata służby w ten sposób potrącić się mające oznaczone być mają w każdym przypadku przy służbie nagannej orzeczeniem Rady szkolnej krajowej, skazującem nauczyciela na karę dyscyplinarną, a przy nieskuteczności służby, orzeczeniem Rady szkolnej okręgowej opierającem się na wizytacyi szkoły co najmniej dwukrotnej w ciągu jednego roku i stwierdzającem, że nieskuteczność służby nastąpiła z winy nauczyciela.

Dodatek pięcioletni przyznany być może najwięcej sześć razy i wynosi za pierwsze dwa pięciolecia (po 5. i 10. roku służby) po 100 K, za następne dwa pięciolecia (po 15. i 20. roku służby) po 150 K, za ostatnie dwa pięciolecia (po 25. i 30. roku służby) po 200 K.

Dodatki pięcioletnie zapadłe przed wejściem w życie niniejszej ustawy mają być utrzymane według postanowień ustaw wówczas obowiązujących, jednak podwyższone stosownie do postanowień niniejszej ustawy.

W razie nadania posady w szkołach galicyjskich nauczycielowi, zajmującemu posadę w innem królestwie lub kraju koronnym, w Radzie państwa reprezentowanym, należy mu policzyć stosownie do powyższych postanowień, lata służby stałej spędzonej na poprzednich posadach, do wymiaru dodatków pięcioletnich, o ile w owym kraju bywa przestrzeganą pod tym względem zasada wzajemności.

Art. 14.

Za kierownictwo pobiera dyrektor szkoły wydziałowej samoistnej lub połączonej z pospolitą dodatek do płacy w kwocie 500 K, nauczyciel kierujący szkołą ludową pospolitą 5- i 6-klasową takiż dodatek w kwocie 400 K, nauczyciel kierujący szkołą 3- i 4-klasową w kwocie 300 K, nauczyciel kierujący szkołą 2-klasową 100 K rocznie, przyczem liczone będą tylko klasy etatowe.

Dodatek ten ma być uważany przy wymiarze emerytury tylko stałych dyrektorów, a względnie stałych nauczycieli kierujących, za część ich płacy.

Zastępcy dyrektora lub nauczyciela kierującego należy się remuneracya w wysokości dodatku za kierownictwo, przywiązanego do tej posady, jeżeli zastępstwo trwa dłużej niż trzy miesiące.

Art. 16.

Każdemu stałemu dyrektorowi, stałemu kierownikowi szkoły, tudzież nauczycielowi szkoły jednoklasowej należy się stosowne wolne mieszkanie, ile możności w budynku szkolnym.

W braku takiego mieszkania należy się im z funduszu szkolnego miejscowego wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy Rada szkolna okręgowa w każdym poszczególnym przypadku, porozumiawszy się ze stronami obowiązanemi do dostarczenia mieszkania nauczycielowi.

Wszyscy inni nauczyciele stali pobierają dodatek na mieszkanie wynoszący:

a) przy pierwszej klasie płac 500 K dla nauczycieli, 300 K dla nauczycielek, tak w szkołach wydziałowych, jakoteż w pospolitych;

b) przy drugiej klasie płac 400 K dla nauczycieli, 250 K dla nauczycielek, tak w szkołach wydziałowych jakoteż w pospolitych;

c) przy trzeciej klasie płac 300 K dla nauczycieli, 200 K dla nauczycielek;

d) przy czwartej klasie płac 200 K dla nauczycieli, 100 K dla nauczycielek.

Jeżeli jednak zabudowania gminy graniczącej z miastem zaliczonem do I. i II. klasy płac nauczycielskich, stanowią dalszy bezpośredni ciąg zabu-

dowań miejskich, to nauczycielom takiej gminy przyznany będzie wyższy dodatek na mieszkanie, a mianowicie:

a) w gminach graniczących ze Lwowem i Krakowem 400 K nauczycielowi, 250 K nauczycielce;

b) w gminach graniczących z miastem zorganizowanem na podstawie ustawy krajowej z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, 300 K nauczycielowi, a 200 K nauczycielce.

Rada szkolna krajowa po wysłuchaniu Wydziału krajowego oznaczy gminy, które podpadają pod to określenie.

Czy tymczasowemu dyrektorowi lub kierownikowi, szkoły ma być przyznane mieszkanie, czy też wynagrodzenie za mieszkanie i w jakiej wysokości, orzeka Rada szkolna okręgowa w każdym poszczególnym wypadku, porozumiawszy się ze stronami obowiązanemi do dostarczenia mieszkania nauczycielowi.

Wszyscy inni nauczyciele tymczasowi, o ile nie mają wolnego mieszkania w budynku szkolnym, pobierają dodatek na mieszkanie, wynoszący 10% ich wynagrodzenia.

## Art. 18.

Nauczyciel pobiera pół procent płacy miesięcznej za każdą godzinę nauki, udzielanej ponad obowiązkowe trzydzieści godzin tygodniowo z polecenia Rady szkolnej okręgowej, jeżeli nauka udzielana ponad obowiązek trwa najmniej przez jeden miesiąc.

Za każdą godzinę religii, udzielaną w myśl § 5 ustawy państwowej z dnia 14. maja 1869 Dz. u. p. Nr. 62, z polecenia Rady szkolnej okręgowej ponad obowiązkowe trzydzieści godzin, pobiera nauczyciel świecki jeden procent płacy miesięcznej, za udzielanie nauki religii w obrębie owych trzydziestu godzin połowę tegoż wynagrodzenia, jeżeli nauka trwa najmniej przez jeden miesiąc.

## Art. 26.

Po upływie trzech lat dobrego zachowania się każda z kar wymienionych w artykule 24 pod lit. a), b), c), traci swoje znaczenie przy posuwaniu nauczycieli na wyższy stopień płacy.

Jeżeli nauczyciel po otrzymaniu kary nagany dyscyplinarnej lub uznania nieskuteczności służby, przez trzy lata zachował się pod każdym względem wzorowo, może Rada szkolna krajowa policzyć mu do przyznania najbliższego dodatku pięcioletniego rok lub lata służby, które w myśl art. 13. miały być potrącone.

Dodatek pięcioletni w ten sposób przyznany, może być jednak wypłacany tylko za czas od chwili przyznania.

Art. 63.

Postanowienia tej ustawy, w których mowa jest o nauczycielu, odnoszą się także do nauczycielek, z wyjątkiem art. 9. ustęp a) i b), art. 16. ustęp czwarty, oraz art. 36, 43—49, 52, 54 i 55.

§ 2.

Ustawa niniejsza rozpoczyna obowiązywać z dniem 1. lipca 1907 r.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Wiedeń, dnia 25. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Marchet** w. r.

Nr. 50.

# U s t a w a

z dnia 28. kwietnia 1907, nadająca szpitalowi w Dolinie charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Dolinie zostaje uznany za publiczny i powszechny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z Delegata Wydziału krajowego;
b) z Prezesa Rady powiatowej lub jego zastępcy;
c) z Delegata Rady powiatowej;
d) z Dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie powiat Doliński, odnośnie do postanowień § 15 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Praga, dnia 28. kwietnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 51.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. maja 1907 L. 44.216, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kołomyi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Obertyn.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Kołomyi na lat pięć koncesyę z dnia 23. czerwca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 56), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Obertyn w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 52.

# U s t a w a

z dnia 15. maja 1907, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21, uchyla się, a natomiast mają one opiewać:

## Pożyczki.

§ 24. Rada powiatowa może w interesie powiatu zaciągać pożyczki lub przyjmować zobowiązania, jeżeli kwota pożyczki lub wartość ciężaru, wynikającego z zobowiązania, łącznie z długami już istniejącymi, nie przewyższa 5% podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych.

Do zaciągania pożyczek lub przyjęcia zobowiązań, przekraczających tę miarę, lecz nie przenoszących 50% wspomnianych podatków, potrzebne jest zezwolenie Wydziału krajowego.

Do pożyczek większych, jakoteż do innych operacyi kredytowych, potrzebną jest ustawa krajowa.

Wyjątek stanowią póżyczki przeznaczone na pomoc dla ludności powiatu, dotkniętej klęską elementarną, lub na ułatwienie krycia budynków ogniotrwałym materyałem.

W tych wypadkach Wydział krajowy może zezwolić na zaciągnięcie pożyczki, chociażby wartość obciążenia powiatu przekraczała 50% podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 53.

## U s t a w a

z dnia 15. maja 1907, w przedmiocie zaliczenia gminy Zakopane, powiatu Nowy Targ, pod przepisy ustawy z dnia 10. lutego 1891, Dz. u. kr. Nr. 18.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Zakopane, powiatu Nowy Targ, podlega postanowieniom ustawy o policyi ogniowej z dnia 10. lutego 1891 roku Dz. u. kr. Nr. 18.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. maja 1907.

**Franciszek Józef** w r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 54.

# U s t a w a

z dnia 9. maja 1907, zmieniająca ustawę z dnia 18. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 103, o regulacyi rzek wykonać się mającej w myśl § 5 ustępu 1 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66, w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem przez włączenie regulacyi górnych biegów rzek i ich dopływów, tudzież zabudowań potoków górskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya niżej wymienionych górnych biegów rzek i ich dopływów, tudzież zabudowanie niżej wymienionych potoków górskich, które po myśli ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66, o budowie dróg wodnych i wykonaniu regulacyi rzek (§ 5 ust. 1) mają szczególne znaczenie dla dróg wodnych mających się zbudować wedle § 1 lit. d) tej ustawy w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem mają być wykonane na wspólny koszt państwa i kraju.

1. Regulacya i zabudowanie dopływów górskich Soły wraz z budową zapór dla urządzenia zbiorników wody;

2. regulacya Skawy od Jordanowa do miejscowości Skawy i uzupełnienie zabudowań potoków górskich w jej dorzeczu wraz z budową zapór dla urządzenia zbiorników wody;

3. regulacya Raby od Lubienia do Chabówki wraz z korekcyą i zabudowaniem dopływów górskich;

4. regulacya Białego Dunajca od Nowego Targu do Zakopanego, Czarnego Dunajca od Nowego Targu do Kościelisk, Białki tatrzańskiej od ujścia do Dunajca do Jurgowa-Brzegów, tudzież korekcya i zabudowanie dopływów Dunajca wraz z budową zapór dla urządzenia zbiorników wody;

5. korekcya i zabudowanie dopływów Popradu;

6. uzupełnienie zabudowań potoków górskich w dorzeczu Biały wraz z regulacyą górnego biegu Biały od Grybowa do Izb;

7. regulacya Wisłoki od Żmigrodu do Rozstajnego;

8. regulacya R o p y od ujścia do Wisłoki aż do ujścia potoku Zdyni;

9. regulacya W i s ł o k a od Frysztaka do Haczowa wraz z zabudowaniem potoków Ryjak, Kosina i Lubatówka;

10. regulacya potoku M l e c z k i od ujścia do Wisłoka aż do połączenia obu potoków Mleczek;

11. regulacya S a n u od Liska do Rajskiego wraz z korekcyą i zabudowaniem potoków: Olszanki, Osławy, Stupnicy i Sanoczka;

12. regulacya W i a r u od Niżankowic do ujścia potoku Łomny, tudzież regulacya potoku W y r w y z dopływami;

13. regulacya D n i e s t r u od Kornalowic do ujścia potoku Mszańca wraz z korekcyą i zabudowaniem potoków: Jabłonki, Leniny, Mszańca, Bystrzycy i Czerchawy;

14. regulacya S t r w i ą ż a od Biskowic do Ustrzyk dolnych, wraz z zabudowaniem potoku Łodynka i Debry pod Chyrowem;

15. regulacya S t r y j a od Turki do Wysocka, wraz z zabudowaniem potoku Boryńka i Brzyczka i budową zapór dla urządzenia zbiorników wody;

16. regulacya O p o r u od ujścia do Stryja aż do Tuchli wraz z korekcyą i zabudowaniem potoków górskich, tudzież budową zapór dla urządzenia zbiorników wody;

17. korekcya i zabudowanie potoku W i t w i c y w dorzeczu Świcy;

18. zabudowanie potoków górskich w dorzeczu Ł o m n i c y;

19. zabudowanie potoków górskich w dorzeczu B y s t r z y c y S o ł o t w i ń s k i e j i N a d w ó r n i a ń s k i e j;

20. budowle w górnym biegu rzeki P e ł t w i i jej dopływów w obrębie stołecznego miasta kraju Lwowa.

Przy powyżej wymienionych przedsiębiorstwach mają być odpowiednio zastosowane postanowienia ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103 z następującemi zmianami:

§ 2.

Postanowienie § 14. ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103. zostaje uchylone.

§ 3.

Dla przeprowadzenia regulacyi, zabudowań i zapór w § 1 wymienionych ułoży Namiestnictwo wspólnie z Wydziałem krajowym program generalny, który ma zawierać porządek wykonania, termina rozpoczęcia i czas trwania poszczególnych przedsiębiorstw, oraz postanowienie, które przedsiębiorstwa zaprojektować i wykonać ma Administracya Państwa, a które Wydział krajowy.

Program ten ma być poddany uchwale Komisyi ustanowionej w myśl § 8 ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, a następnie przedłożony c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami.

Sporządzone przez Wydział krajowy na podstawie generalnego programu projekty generalne i kosztorysy dla poszczególnych regulacyi poddać należy po tymczasowem ich udzieleniu Namiestnictwu uchwale wspomnianej Komisyi a następnie przesłać do zatwierdzenia Ministerstwu spraw wewnętrznych.

§ 4.

Koszta poszczególnych przedsiębiorstw wymienionych w § 1 ustalone zostaną ostatecznie przez Administracyę Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym na podstawie projektów.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) Skarb państwa datkiem 60% z zastrzeżeniem, że wydatek przypadający na czas po roku 1912 zostanie w myśl § 9 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66, przyzwolony w drodze konstytucyjnej;

b) fundusz krajowy datkiem 40%.

§ 5.

W okresie do roku 1912 uiścić ma Państwo na częściowe pokrycie kosztów robót w § 1 wyszczególnionych z kredytu przeznaczonego na regulacyę rzek w myśl ustępu trzeciego § 8 ustawy z 11. czerwca 1901, Dz. p. p. Nr. 66, kwotę 4,500.000 K, kraj zaś 3,000.000 K.

Te datki państwowe i krajowe wpłynąć mają do funduszu budowy utworzonego po myśli § 4 ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, dla regulacyi przeprowadzić się mających wspólnymi kosztami państwa i kraju.

§ 6.

Wydział krajowy zostaje upoważnionym do zaciągnięcia osobnej pożyczki umarzalnej na pokrycie datku kraju w § 5 wyszczególnionego.

Pokrycie datków kraju na roboty mające się wykonać po roku 1912 winno być w drodze ustawodawstwa krajowego w czasie właściwym zapewnione.

§ 7.

Co do utrzymania robót wykonanych na przestrzeniach rzek, potokach górskich i zaporach wymienionych w § 1 po upływie czasu budowy oznaczonego dla odnośnego przedsiębiorstwa wydane będą osobne ustawy krajowe.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa.

Wiedeń, dnia 9. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Korytowski** w. r. **Bienerth** w. r.

**Auersperg** w. r. **Fořt** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 22. czerwca 1907. **Część X.**

Nr. 55.

## U s t a w a

z dnia 15. maja 1907, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 28. kwietnia 1882 Dz. u. kr. Nr. 77.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 15, 21, 42, 44, 45, 46, 54, 62, 63, 64, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 79 i 82 ustawy z dnia 28. kwietnia 1882 Dz. u. kr. Nr. 77 uchyla się, a natomiast mają one opiewać:

§ 15.

**Budowy w rejonie fortyfikacyjnym tudzież obok dróg publicznych.**

Przy budowach w rejonie fortyfikacyjnym, tudzież obok dróg państwowych, należy stosować przepisy w tej mierze obowiązujące.

Odległość budynków od drogi krajowej, powiatowej, gminnej pierwszej klasy lub od publicznego dojazdu kolejowego, wynosić ma przynajmniej trzy metry, zaś od publicznej drogi gminnej drugiej klasy, przynajmniej dwa metry, licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Odległość ogrodzeń od dróg powyższych wynosić ma co najmniej 60 cm. licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Wyjątek stanowią ulice i place, dla których ustalono linie regulacyjne. O terminie rozprawy zarządzonej z powodu prośby o konsens na budowę lub roboty przy drogach powyższych, należy przynajmniej na sześć dni naprzód uwiadomić władzę zarządzającą odnośną drogą, pozostawiając jej wybór bądź to wzięcia udziału w rozprawie przez swego delegata, bądź też nadesłania wniosku na piśmie.

§ 21.

## Materyał do budowy.

Do budowy należy używać z reguły tylko ogniotrwałego materyału.

Wydział powiatowy obowiązany jest w terminie ustanowionym w § 62 i w sposób w tymże § 62 określony, zbadać i ile możności równocześnie z planem regulacyjnym przedłożyć Wydziałowi krajowemu do ostatecznego rozstrzygnięcia oparte na opinii Rady gminnej wnioski swoje, czy i w których częściach gminy można stawiać budynki także z pruskiego muru, a w których nawet z drzewa.

Na planie regulacyjnym (§ 62) uwidocznić ma komisya części gminy (rejony) dla budynków ogniotrwałych, z muru pruskiego, a ewentualnie także z drzewa.

Jeżeli Rada gminna inaczej nie postanowiła, można aż do chwili powzięcia decyzyi przez Wydział krajowy, używać materyału nieogniotrwałego przy budowach parterowych na odleglejszych ulicach i przedmieściach, gdzie zabudowania nie łączą się bezpośrednio, lecz są oddzielone od siebie dziedzińcami, ogrodami lub wolnymi placami.

Ściany budynków, przy których stanąć mają kominy, piece i ogniska, muszą być murowane.

Odnośne postanowienia § 62 należy analogicznie zastosować także do wypadków wcześniejszego uchwalenia przez Radę gminną rejonów budowlanych, wcześniejszego zniszczenia gminy lub jej części przez pożar, co do ogłoszenia zatwierdzonych przez Wydział krajowy rejonów i zmian tych rejonów.

W razie powzięcia przez Radę gminną prawomocnej uchwały wprowadzającej obowiązek stawiania w całej gminie budynków tylko z ogniotrwałego materyału, odpada czynność Wydziału powiatowego przewidziana niniejszym paragrafem.

§ 42.

## Stodoły, szopy, drewutnie i t. p.

Stodoły, szopy, drewutnie i inne tego rodzaju budynki, jeżeli są zbudowane z materyału nieogniotrwałego (choćby ogniotrwale kryte), muszą być

od budynku mieszkalnego, a względnie od kuchni dziesięć metrów oddalone, a mogą być tylko w takim razie przybudowane, jeżeli przyległe izby mieszkalne, a względnie kuchnie oddzielone będą od nich trwałym murem ogniochronnym. Do takiej stodoły, szopy, drewutni i innych tego rodzaju budynków nie mogą być dobudowane izby mieszkalne lub kuchnie.

§ 44.

## Pokrywanie dachów.

Dachy budynków należy z reguły pokrywać tylko ogniotrwałym materyałem.

Który materyał uważać należy za ogniotrwały, orzeka Wydział krajowy podług swego uznania.

§ 45.

## Wyjątek od obowiązku pokrywania dachów ogniotrwałym materyałem.

Wydział krajowy na wniosek Wydziału powiatowego oparty na opinii Rady gminnej, może w wypadkach uwzględnienia godnych uwolnić na pewien ściśle określony czas pojedyncze części gminy, nie objęte rejonem dla budynków ogniotrwałych od obowiązku krycia budynków materyałem ogniotrwałym.

§ 46.

## Pokrywanie dachów słomą.

Dachów nie wolno pokrywać słomą, trzciną lub szuwarem.

Wyjątek stanowią budynki przeznaczone wyłącznie na przechowywanie zboża, siana i t. p. płodów rolniczych, jeżeli budynek podobny stanie w odległości co najmniej 200 metrów od zabudowanej części gminy.

§ 54.

## Budynki przy ulicach i placach publicznych.

Przy głównych ulicach na froncie wolno stawiać tylko budynki główne. Budynki podrzędne, służące na gospodarcze lub tym podobne cele, jako to: stajnie, wozownie i t. d. mają być w podwórzu umieszczone.

Budynki frontowe muszą przypierać bezpośrednio do siebie lub do granicy sąsiedniej. W przeciwnym razie odległość ich powinna wynosić najmniej 6 m. od obcego gruntu a fasada przyczółka domu ma być zastosowaną do fasady frontowej.

§ 62.

## Plan regulacyjny.

Wydział powiatowy obowiązany jest do dwóch lat od wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożyć Wydziałowi krajowemu do ostatecznego zatwierdzenia plan regulacyjny gminy na jej koszt sporządzić się mający. W tym celu zarządzi Wydział powiatowy komisyonalne dochodzenie na miejscu.

W skład komisyi wejść mają: delegat Wydziału powiatowego, powołani przez Wydział powiatowy znawcy: techniczny, sanitarny i ogniowy, wreszcie naczelnik gminy lub jego zastępca z dwoma asesorami.

Strony interesowane należy ogłoszeniem ze strony zarządu gminy zawiadomić o terminie komisyi.

Na podstawie wyniku oględzin i protokolarnego oświadczenia znawców i zastępców gminy, ewentualnie zaś i stron interesowanych, sporządzi komisya plan regulacyjny (§ 63) obejmujący całą gminę.

Wydział powiatowy zawezwie następnie Radę gminną do wydania w ciągu dni trzydziestu opinii swojej o projektowanym planie.

Plan regulacyjny, wnioski swoje i opinię Rady gminnej o ile w powyższym terminie wydaną zostanie, przedstawi Wydział powiatowy Wydziałowi krajowemu do ostatecznej decyzyi.

Jeżeli Rada gminna uchwaliła już przedtem plan regulacyjny obowiązany jest Wydział powiatowy mimoto przeprowadzić na koszt gminy całe niniejszem wskazane postępowanie dla ewentualnego uzupełnienia lub ewentualnej zmiany istniejącego planu, oraz postąpić następnie w sposób wskazany w tym paragrafie.

W razie zniszczenia gminy lub jej części przez pożar, obowiązany będzie Wydział powiatowy przystąpić w ciągu dni ośmiu do sporządzenia, względnie rewizyi planu regulacyjnego gminy.

Zatwierdzony przez Wydział krajowy plan regulacyjny ma Zarząd gminy podać do publicznej wiadomości z oznajmieniem, że tylko na podstawie tego planu będzie można uzyskać zezwolenie na budowę lub roboty wymienione w §§ 1 i 2 niniejszej ustawy.

Wszelka zmiana zatwierdzonego przez Wydział krajowy planu regulacyjnego może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego na podstawie uchwały Rady gminnej i wniosku Wydziału powiatowego.

§ 63.

Przy sporządzaniu planu regulacyjnego należy przestrzegać:

1. Ażeby rozkład i położenie budynków odpowiadały względom ogniowym, sanitarnym, komunikacyjnym i w ogóle bezpieczeństwa publicznego.

2. Ażeby opady atmosferyczne, kanały i ścieki miały należyty odpływ, względnie ażeby można je ująć w należyty system.

3. Ażeby drogi i ulice były równe, proste i tak szerokie, iżby je obsadzić można drzewami.

§ 64.

## Sadzenie drzew między budynkami.

Budynek z materyału nieogniotrwałego, choćby ogniotrwale kryty, należy obsadzić drzewami liściastemi.

§ 72.

## Naprawa dachów.

Istniejące dachy gontowe należy do lat dziesięciu od wejścia w życie niniejszej ustawy zastąpić ogniotrwałem pokryciem (§ 44).

Łatanie takich dachów w powyższym okresie lat 10, może Zwierzchność gminna dozwolić tylko wówczas, jeżeli wiązanie stolca jest zdrowe i nie więcej jak czwarta część całego pokrycia wymaga odnowienia.

Wyjątek stanowią wypadki przewidziane w §§ 45 i 46.

§ 73.

## Naczelnik gminy i Zwierzchność gminna.

Naczelnik gminy, względnie Zwierzchność gminna czuwa nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy, a przedewszystkiem nad tem, ażeby nikt bez pisemnego konsensu Zwierzchności gminnej nie budował lub nie wykonywał robót wymienionych w §§ 1, 2, a względnie i § 3 niniejszej ustawy, ażeby strony stosowały się do warunków wydanego im konsensu, oraz żeby ściśle przestrzegano planu regulacyjnego, rejonów budowlanych i krycia dachów materyałem ogniotrwałym.

Od rozporządzeń Naczelnika gminy względnie Zwierzchności gminnej można w terminie dni 14 od dnia doręczenia odnośnego rozporządzenia, wnieść rekurs do Wydziału powiatowego na ręce Naczelnika gminy.

§ 74.

## Rada gminna.

1. Zarządza sporządzenie ogólnego planu gminy i czuwa nad jego peryodycznem uzupełnieniem ze strony naczelnika gminy.

2. Zatwierdza plany budynków, przeznaczonych na cele gminne lub jej zakładów.

3. Uchwala postanowienia, względnie wyraża opinię w wypadkach przewidzianych w §§ 21, 45, 50, 55, 57, 61, 62 i 68.

4. Uchwala, w której części gminy nowych budynków stawiać nie wolno. Uchwały przewidziane w §§ 21, 50, 57, 61 i 68, oraz w punkcie 4 niniejszego paragrafu, należy w gminie ogłosić.

Przeciw uchwale Rady gminnej może strona w terminie dni 14 od dnia ogłoszenia uchwały lub jej doręczenia wnieść rekurs do Wydziału powiatowego na ręce naczelnika gminy.

§ 75.

## Wydział powiatowy.

1. Czuwa nad wykonaniem niniejszej ustawy.

2. Wykonuje czynności wskazane w §§ 21, 45 i 62.

3. Rozstrzyga rekursy przewidziane w §§ 73 i 74.

Przeciw orzeczeniu Wydziału powiatowego lub przeciw jego uchwale może strona w terminie dni 14 od dnia doręczenia lub ogłoszenia orzeczenia względnie uchwały wnieść rekurs do Wydziału krajowego na ręce Wydziału powiatowego.

§ 76.

## Wydział krajowy.

1. Czuwa nad wykonaniem niniejszej ustawy.

2. Wykonuje czynności wskazane w §§ 21, 45 i 62.

3. Rozstrzyga w ostatniej instancyi rekursy przeciw orzeczeniom i uchwałom Wydziału powiatowego.

§ 77.

## Władze polityczne.

Prawa zastrzeżone władzom politycznym postanowieniami odnośnych ustaw gminnych pozostają nienaruszone.

§ 79.

### Inne przekroczenia.

Co do innych przekroczeń przepisów w tej ustawie zawartych prawo karania służy naczelnikowi gminy, względnie jego zastępcy.

Przekroczenia te karane będą stosownie do stopnia winy i wynikającego z niej niebezpieczeństwa publicznego, pieniężnie w wysokości od 10 K do 200 K, albo w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej, aresztem od 24 godzin do 20 dni.

§ 82.

### Wykonanie prawomocnych poleceń.

Jeżeli właściciel budynku mimo nałożenia grzywny pieniężnej za niedotrzymanie pierwszego terminu nie uczyni w drugim przez Zwierzchność gminną oznaczyć się mającym terminie zadość prawomocnemu poleceniu organów powołanych do wykonania tej ustawy, Zwierzchność gminna wykona to polecenie na jego koszt i stratę.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. maja 1907.

**Franciszek Józef** w r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 56.

## U s t a w a

z dnia 15. maja 1907, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 4. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 31, w brzmieniu ustawy z dnia 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 70.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 15, 19, 20, 24, 25, 45, 46, 47, 48, 56, 61, 64, 72. 73, 74, 75, 76, 77, 79 i 82 ustawy z 4. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 31 w brzmieniu ustawy z dnia 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 70 uchyla się, a natomiast mają one opiewać:

§ 15.

## Inne wyjątkowe postanowienia.

Przy budowie w rejonie fortyfikacyjnym, tudzież obok dróg państwowych należy stosować przepisy w tej mierze obowiązujące.

Odległość budynku od drogi krajowej, powiatowej, gminnej pierwszej klasy lub od publicznego dojazdu kolejowego wynosić ma przynajmniej trzy metry, zaś od publicznej drogi gminnej drugiej klasy przynajmniej dwa metry, licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Odległość ogrodzeń od dróg powyższych wynosić ma conajmniej 60 cm, licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Wyjątek stanowią ulice i place, dla których ustalono linie regulacyjne.

O terminie rozprawy zarządzonej z powodu prośby o konsens na budowę lub roboty przy drogach powyższych, należy przynajmniej na sześć dni naprzód uwiadomić władzę zarządzającą odnośną drogą pozostawiając jej wybór bądź to wzięcia udziału w rozprawie przez swego delegata, bądź też nadesłania wniosku na piśmie.

W razie zamierzonej budowy na nadanem polu górniczem lub naftowem, albo też w jego sąsiedztwie, należy do rozprawy przepisanej §§ 8 i 9 zawezwać także przedsiębiorcę górniczego względnie naftowego.

Jeżeli nowy budynek stawianym być ma na ustroniu w niewiększem oddaleniu, jak dwu kilometrów od granicy państwa, należy o wniesieniu podania o konsens uwiadomić c. k. Starostwo. Starostwo może do rozprawy delegować zastępcę, albo też pisemnie przesłać swe uwagi w tej mierze.

§ 19.

## Plan regulacyjny.

Wydział powiatowy obowiązany jest do dwóch lat od wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożyć Wydziałowi krajowemu do ostatecznego zatwierdzenia plan regulacyjny gminy na jej koszt sporządzić się mający.

W tym celu zarządzi Wydział powiatowy komisyonalne dochodzenie na miejscu.

W skład Komisyi wejść mają: delegat Wydziału powiatowego, powołani przez Wydział powiatowy znawcy: techniczny, sanitarny i ogniowy, wreszcie naczelnik gminy lub jego zastępca z dwoma asesorami.

Strony interesowane należy ogłoszeniem ze strony Zarządu gminy zawiadomić o terminie Komisyi.

Na podstawie wyniku oględzin i protokolarnego oświadczenia znawców i zastępców gminy, ewentualnie zaś i stron interesowanych, sporządzi komisya plan regulacyjny (§ 20) obejmujący całą gminę.

Wydział powiatowy zawezwie następnie Radę gminną do wydania w ciągu dni trzydziestu opinii swojej o projektowanym planie.

Plan regulacyjny, wnioski swoje i opinię Rady gminnej, o ile w powyższym terminie wydaną zostanie, przedstawi Wydział powiatowy Wydziałowi krajowemu do ostatecznej decyzyi.

Jeżeli Rada gminna uchwaliła już przed tem plan regulacyjny, obowiązany jest Wydział powiatowy mimo to przeprowadzić na koszt gminy całe niniejszem wskazane postępowanie dla ewentualnego uzupełnienia, lub ewentualnej zmiany istniejącego planu, oraz postąpić następnie w sposób wskazany w tym paragrafie.

W razie zniszczenia gminy lub jej części przez pożar, obowiązany będzie Wydział powiatowy przystąpić w ciągu dni ośmiu do sporządzenia względnie rewizyi planu regulacyjnego gminy.

Zatwierdzony przez Wydział krajowy plan regulacyjny ma zarząd gminy podać do publicznej wiadomości z oznajmieniem, że tylko na podstawie tego planu będzie można uzyskać zezwolenie na budowę lub roboty wymienione w §§ 1 i 2 niniejszej ustawy.

Wszelka zmiana zatwierdzonego przez Wydział krajowy planu regulacyjnego może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego na podstawie uchwały Rady gminnej i wniosku Wydziału powiatowego.

### § 20.

Przy sporządzaniu planu regulacyjnego należy przestrzegać:

1. Ażeby rozkład i położenie budynków odpowiadały względom ogniowym, sanitarnym, komunikacyjnym i wogóle bezpieczeństwa publicznego.

2. Ażeby opady atmosferyczne, kanały i ścieki miały należyty odpływ, względnie, ażeby można je ująć w należyty system.

3. Ażeby drogi i ulice były równe, proste i tak szerokie, iżby je obsadzić można drzewami.

§ 24.

## Materyał do budowy.

Do budowy należy używać z reguły tylko ogniotrwałego materyału.

Wydział powiatowy obowiązany jest w terminie ustanowionym w § 19 i w sposób w tymże § 19 określony zbadać i ile możności równocześnie z planem regulacyjnym przedłożyć Wydziałowi krajowemu do ostatecznego rostrzygnięcia, oparte na opinii Rady gminnej wnioski swoje, czy i w których częściach gminy można stawiać budynki także z muru pruskiego, a w których nawet z drzewa.

Na planie regulacyjnym (§ 19) uwidocznić ma Komisya części gminy (rejony) dla budynków ogniotrwałych, z muru pruskiego a ewentualnie także z drzewa.

Jeżeli Rada gminna inaczej nie postanowiła, można aż do chwili powzięcia decyzyi przez Wydział krajowy używać materyału nieogniotrwałego przy budynkach parterowych na odleglejszych ulicach i przedmieściach, gdzie zabudowania nie łączą się bezpośrednio, lecz są oddzielone od siebie dziedzińcami, ogrodami lub wolnymi placami.

Odnośne postanowienia § 19 należy analogicznie zastosować także do wypadków wcześniejszego uchwalenia przez Radę gminną rejonów budowlanych, wcześniejszego zniszczenia gminy lub jej części przez pożar, co do ogłoszenia zatwierdzonych przez Wydział krajowy rojonów i warunku udzielania konsensów, wreszcie co do zmiany rejonów.

W razie powzięcia przez Radę gminną prawomocnej uchwały wprowadzającej obowiązek stawiania w całej gminie budynków tylko z ogniotrwałego materyału, odpada czynność Wydziału powiatowego przewidziana niniejszym paragrafem.

§ 25.

## M u r y.

Grubość murów powinna być dokładnie oznaczoną w planach budowy.

Komisya badająca plany orzeka, czy projektowana grubość murów odpowiada bezpieczeństwu publicznemu, czy też winna uledz zmianie.

Grubość murów ceglanych w budynkach mieszkalnych parterowych i jednopiętrowych powinna wynosić przy ścianach zewnętrznych conajmniej 45 cm., a 30 cm. przy ścianach wewnętrznych, na których pułapy spoczywają.

Przy budynkach mieszkalnych, mających więcej piąter, dwa piątra najwyżej położone winny mieć grubość murów takich samych rozmiarów, t. j. najmniej 45 cm., względnie 30 cm., w każdych zaś następujących dwóch niżej położonych piątrach, grubość murów o 15. cm. powiększoną być musi.

Mury fundamentów mają być o 15 cm. grubsze od ściany na nich spoczywającej.

Rozmiary powyższe odnoszą się do murów niewyprawionych w stanie surowym.

Budynki nieogniotrwałe należy stawiać na podmurowaniu 50 cm. wysokości ponad powierzchnię terenu.

§ 45.

## Stodoły, szopy i t. p.

Stodoły, szopy i inne budynki, przeznaczone na przechowywanie łatwo zapalnych materyałów, jeżeli są zbudowane z materyału nieogniotrwałego, choćby ogniotrwale kryte, muszą być od budynku mieszkalnego, równie jak od kuchni przestrzenią 10 m. oddzielone. Takie budynki tylko wówczas przybudować można do domu mieszkalnego lub do kuchni, jeżeli przyległe izby mieszkalne, względnie kuchnie od nich oddzielone zostaną trwałym murem ogniochronnym.

Izb mieszkalnych zaś ani kuchni do takich budynków dobudowywać nie wolno.

§ 46.

## Suszarnie, piece do wypalania wapna lub cegły i kuźnie.

Suszarnie na owoce, len lub konopie, winny być od innych budynków przynajmniej o 30 m. oddalone.

Piece do wypalania wapna lub cegły mogą być stawiane jedynie poza obrębem zabudowanego obszaru miejskiego w odległości conajmniej 300 metrów.

Kuźnie winny być oddalone od innych budynków przynajmniej o 30 m., lub urządzane w budynkach ogniotrwale zbudowanych.

§ 47.

## Pokrywanie dachów.

Dachy budynków należy w regule pokrywać tylko ogniotrwałym materyałem.

Jaki materyał uważać należy za ogniotrwały orzeka Wydział krajowy podług swego uznania.

Wydział krajowy na wniosek Wydziału powiatowego, oparty na opinii Rady gminnej, może w wypadkach uwzględnienia godnych uwolnić na pe-

wien ściśle określony czas, jednak nie na dłużej jak na lat 10, licząc od dnia wejścia w życie tej ustawy, poszczególne części gminy, nie objęte rejonem dla budynków ogniotrwałych, od obowiązku krycia budynków materyałem ogniotrwałym.

Dachów krytych materyałem ogniotrwałym, mających jednak ściany szczytowe drewniane, nie uważa się przy budynkach piątrowych za ogniotrwałe, przy budynkach parterowych niemurowanych dachy takie tylko wówczas za ogniotrwałe uważane będą, gdy drewniane ściany szczytowe są tynkowane.

§ 48.

## Pokrywanie dachów słomą.

Dachów nie wolno pokrywać słomą, trzciną lub szuwarem.

Wyjątek stanowią bydynki przeznaczone wyłącznie na przechowywanie zboża, siana i t. p. płodów rolniczych, jeżeli budynek podobny stanie w odległości co najmniej 200 metrów od zabudowanej części gminy.

§ 56.

## Budynki przy ulicach i placach publicznych.

Przy głównych ulicach i placach publicznych wolno na froncie stawiać tylko budynki główne. Inne budynki służące na gospodarcze lub podobne cele, jako to: stajnie, wozownie i t. d. mają być w podwórzu umieszczone.

Budynki frontowe muszą przypierać bezpośrednio do siebie lub do granicy sąsiedniej. W przeciwnym razie odległość ich powinna wynosić najmniej 6 m. od obcego gruntu, a fasada przyczółka domu ma być zastosowaną do fasady frontowej.

§ 61.

## Ogrodzenia, płoty i t. p.

O jakości materyału do urządzenia ogrodzeń używać się mającego rozstrzygają zwyczaje miejscowe.

Na ogrodzeniach nie wolno urządzać ostrzeszków ze słomy, trzciny, szuwaru, peżu, odpadków łodyg konopnych i t. p. łatwo zapalnych przedmiotów.

§ 64.

## Sadzenie drzew między budynkami.

Budynek z materyału nieogniotrwałego, choćby ogniotrwale kryty, należy obsadzić drzewami liściastemi.

§ 72.

## Naprawa dachów.

Istniejące dachy gontowe należy do lat dziesięciu od wejścia w życie niniejszej ustawy zastąpić ogniotrwałem pokryciem (§ 47 ustęp pierwszy).

Łatanie takich dachów w powyższym okresie lat 10 może Zwierzchność gminna dozwolić tylko wówczas, jeżeli wiązanie stolca jest zdrowe i jeżeli nie więcej jak czwarta część całego pokrycia wymaga odnowienia.

Wyjątek stanowią wypadki przewidziane w §§ 47 i 48.

§ 73.

## Zwierzchność gminna.

Naczelnik gminy względnie Zwierzchość gminna czuwa nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy a przedewszystkiem nad tem, ażeby nikt bez pisemnego konsensu Zwierzchności gminnej nie budował lub nie wykonywał robót wymienionych w §§ 1., 2., a względnie i § 3 niniejszej ustawy, ażeby strony stosowały się do warunków wydanego im konsensu, oraz żeby ściśle przestrzegano planu regulacyjnego, rejonów budowlanych i obowiązku krycia dachów materyałem ogniotrwałym.

Od rozporządzeń naczelnika gminy względnie Zwierzchności gminnej można w terminie dni 14 od dnia doręczenia odnośnego rozporządzenia, wnieść rekurs do Wydziału powiatowego na ręce naczelnika gminy.

§ 74.

## Rada gminna.

1. Zarządza sporządzenie ogólnego planu gminy i czuwa nad jego peryodycznem uzupełnieniem ze strony naczelnika gminy.

2. Zatwierdza plany budynków przeznaczonych na cele gminne lub jej zakładów.

3. Uchwala postanowienia względnie wyraża opinię w wypadkach przewidzianych w §§ 18, 19, 24, 47, 52, 57, 59 i 68.

4. Uchwala, w której części gminy nowych budynków stawiać nie wolno.

Uchwały przewidziane w §§ 18, 24, 52, 59 i 68, oraz w punkcie 4. niniejszego paragrafu należy w gminie ogłosić.

Przeciw uchwale Rady gminnej może strona w terminie dni 14 od dnia ogłoszenia uchwały lub jej doręczenia, wnieść rekurs do Wydziału powiatowego na ręce naczelnika gminy.

§ 75.

## Wydział powiatowy.

1. Czuwa nad wykonaniem niniejszej ustawy.
2. Wykonuje czynności wskazane w §§ 19, 24, 47.
3. Rozstrzyga rekursy przewidziane w §§ 73 i 74.

Przeciw orzeczeniu Wydziału powiatowego lub przeciw jego uchwale może strona w terminie dni 14 od dnia doręczenia lub ogłoszenia orzeczenia względnie uchwały wnieść rekurs do Wydziału krajowego na ręce Wydziału powiatowego.

§ 76.

## Wydział krajowy.

1. Czuwa nad wykonaniem niniejszej ustawy.
2. Wykonuje czynności przewidziane w §§ 19, 24 i 47.
3. Rozstrzyga w ostatniej instancyi rekursy przeciw orzeczeniom i uchwałom Wydziału powiatowego.

§ 77.

## Władze polityczne.

Prawa zastrzeżone władzom politycznym postanowieniami odnośnych ustaw gminnych, pozostają nienaruszone.

§ 79.

## Inne przekroczenia.

Co do innych przekroczeń przepisów zawartych w tej ustawie służy prawo karania naczelnikowi gminy z dwoma asesorami. Przekroczenia te karane będą stosownie do stopnia winy i do wynikającego z niej niebezpieczeństwa publicznego grzywną od 10 do 200 K, a w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej aresztem od 24 godzin do 20 dni.

W gminach podlegających ustawie gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, względnie z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, przysługuje naczelnikowi gminy względniej jego zastępcy przewidziane niniejszem prawo orzekania kary.

§ 82.

**Wykonanie prawomocnych poleceń.**

Jeżeli właściciel budynków pomimo nałożenia grzywny za niedotrzymanie pierwszego terminu, nie dopełni w drugim przez Zwierzchność gminną oznaczonym terminie prawomocnego polecenia władz powołanych do wykonania tej ustawy, Zwierzchność gminna wykona to polecenie na jego koszt i stratę.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 57.

# U s t a w a

z dnia 15. maja 1907 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z 13. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 133.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 7, 12, 14, 17, 18, 20, 32, 36, 40 i 55 ustawy z 13. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 133, uchyla się, a natomiast mają one opiewać:

§ 7.

**Rozpoczęcie budowy.**

Budowa może być dopiero wtedy rozpoczętą, gdy konsens stał się prawomocnym.

Roboty zaś przy budowlach włościańskich i gospodarskich poszczególnione w § 1 ustęp 2. mogą być rozpoczęte w 6 dni po zgłoszeniu ich u Zwierzchności gminnej, jeżeli ta ostatnia, czy to podług własnego uznania, czy też z powodu sprzeciwienia się zamierzonej robocie ze strony sąsiada, nie zarządzi rozprawy budowlanej.

Na obszarze zdrojowisk i stacyi klimatycznych może miejscowa władza policyjna ze względów publicznych (zdrowotnych, komunikacyjnych, spokoju mieszkańców i t. p.) w miesiącach lipcu i sierpniu wstrzymać wykonanie prawomocnie dozwolonych robót wymienionych w § 1 niniejszej ustawy, z wyjątkiem wszakże robót podanych w punkcie a), c), f), i), k), m), tegoż § 1.

§ 12.

## Budowy obok dróg i placów, na polu górniczem, na granicy monarchii i w rejonie fortyfikacyjnym.

Odległość budynku od drogi krajowej, powiatowej, gminnej I. klasy lub od publicznego dojazdu kolejowego, wynosić ma przynajmniej trzy metry, a od publicznej drogi gminnej II. klasy co najmniej dwa metry, licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Odległość ogrodzeń od powyższych dróg publicznych wynosić ma co najmniej 60 cm. licząc od zewnętrznej krawędzi rowu drogowego.

Wyjątek stanowią ulice i place posiadające ustalone linie regulacyjne.

Przy takich ulicach i placach należy domy stawiać bezpośrednio przy ustanowionej linii regulacyjnej.

Jeśli przed rzeczonymi domami ma być urządzony ogród lub zajazd, wówczas cofnięcie domu może być dozwolone tylko pod następującymi warunkami:

a) Odległość domu od ulicy lub placu nie może wynosić mniej jak 3 m. a przestrzeń ta nie może być użytą pod budynki uboczne, magazyny, składy lub na cel, któryby przestrzeń tę szpecił.

b) Przestrzeń rzeczona ma być od ulicy lub placu odpowiednio oddzieloną.

Na obszarze zdrojowisk i stacyi klimatycznych odległość budynku od którejkolwiek drogi publicznej, jeśli droga ta niema ustalonej linii regulacyjnej, wynosić ma sześć metrów, licząc od zewnętrznej krawędzi chodnika lub rowu przydrożnego.

O rozprawie zarządzonej z powodu prośby o konsens na budowę lub roboty przy drogach krajowych, powiatowych, publicznych dojazdach kolejowych, lub też przy drogach gminnych, należy przynajmniej na 8 dni przed terminem badania planu (§ 4) uwiadomić władzę zarządzającą temi drogami, pozostawiając jej wybór bądźto wzięcia udziału w rozprawie komisyjnej przez delegata, bądź też nadesłania pisemnego wniosku.

W razie zamierzonej budowy na eksploatowanem polu górniczem lub naftowem, należy do rozprawy przepisanej § 4 zawezwać także zarząd odnośnego przedsiębiorstwa, o ile tenże znajduje się w gminie lub w najbliższem jej sąsiedztwie.

Jeżeli nowy budynek stawiany być ma na ustroniu w pasie 2 kilometrów od granicy monarchii, należy przynajmniej na ośm dni przed terminem rozprawy uwiadomić o tem c. k. Starostwo, które może do rozprawy delegować zastępcę na koszta rządowe albo też pisemnie przesłać odnośne swe uwagi.

Przy budowach w rejonie fortyfikacyjnym tudzież obok dróg państwowych mają być zastosowane przepisy w tej mierze obowiązujące.

## § 14.

## Regulacya zdrojowisk lub stacyi klimatycznych.

W miejscowościach, w których znajdują się zdrojowiska lub stacye klimatyczne o własnym statucie obowiązany jest Wydział powiatowy najdalej w przeciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej ustawy zarządzić w myśl § 13 sporządzenie planu regulacyjnego.

Plan taki sporządza komisya zesłana na miejsce z ramienia Wydziału powiatowego.

W komisyi mają wziąść udział:

a) Delegat Wydziału powiatowego jako przewodniczący;

b) Naczelnik gminy i jeden delegat Rady gminnej;

c) Przełożony obszaru dworskiego;

d) Znawcy (w sprawach budowlanych, sanitarnych i t. p.) przez Wydział powiatowy powołani;

e) Delegat komisyi zdrojowej lub klimatycznej, względnie także rządowy inspektor zdrojowy.

Strony interesowane należy uwiadomić o terminie odbyć się mającej komisyi.

Dalsze czynności mają być dokonane podług postanowień § 13.

Koszta komisyi i sporządzenia planu regulacyjnego ponosi fundusz kąpielowy. Za udział w tej komisyi stron interesowanych i miejscowej władzy policyjnej nie mogą być przyznane żadne koszta.

Tylko na podstawie zatwierdzonego planu regulacyjnego może Zwierzchność gminna względnie Wydział powiatowy (§ 9) wydawać konsensa na budowę lub roboty poszczególnione w § 1, wszakże pod następującymi warunkami:

Przy drogach, ulicach i placach, przy których bądź już znajdują się, bądź według uznania komisyi zdrojowej powstać mogą mieszkania, przeznaczone dla gości kąpielowych:

1. Można stawiać tylko budynki główne, (mieszkalne) frontem do tych dróg ulic i placów, uboczne zaś względnie gospodarskie tylko w podwórzu poza budynkami głównymi.

2. Budynki główne (mieszkalne) mają być albo murowane, albo stawiane na podmurowaniu 50 cm. wysokiem.

3. Odległość budynków nieogniotrwałych tak głównych (mieszkalnych) jak i ubocznych (gospodarskich) czy to od budynków własnych, czy sąsiednich głównych i ubocznych, wynosić ma przynajmniej 10 metrów oraz 5 metrów od granicy gruntu sąsiedniego.

4. Przy budowie budynków mieszkalnych przestrzegać należy postanowień § 21 ustęp ostatni, oraz postanowień § 25.

5. Budynki mieszkalne należy, o ile to możliwe, obsadzać drzewami a to w odległości około 5 m. od tych budynków. Na miejscach podlegających powodzi nie wolno stawiać mieszkań dla gości kąpielowych.

W miejscowościach, w których powstaną nowe zdrojowiska lub stacye klimatyczne obowiązany jest Wydział powiatowy zarządzić sporządzenie planu regulacyjnego w przeciągu sześciu miesięcy od czasu wydania statutu zdrojowego.

## § 17.

## Plan regulacyjny.

Przy sporządzaniu planu regulacyjnego (§§ 13, 14 i 15) lub planu linii regulacyjnej (§ 16) należy przestrzegać głównie:

a) ażeby rozkład i położenie budynków odpowiadały wymaganiom sanitarnym, ogniowo-policyjnym i wogóle względom bezpieczeństwa;

b) ażeby drogi i ulice były ile możności proste, równe i jeśli stosunki miejscowe na to pozwalają, tak szerokie, iżby je obsadzić można drzewami przynajmniej po jednej stronie;

c) ażeby opady atmosferyczne miały zabezpieczony należyty odpływ, a sposób odprowadzenia nieczystości został należycie ustanowiony.

Na obszarze zaś zdrojowisk i stacyi klimatycznych należy nadto przestrzegać:

d) ażeby po obydwu stronach dróg i ulic można urządzić chodniki i zasadzić drzewa;

e) ażeby utworzyć wolne przestrzenie gruntów dla założenia lub rozszerzenia parku, względnie uzyskać place wolne od zabudowań.

§ 18.

## Wywłaszczenie.

Jeżeli ze względów publicznych a mianowicie ze względów sanitarnych, komunikacyi, bezpieczeństwa od ognia lub wskutek ustanowienia linii regulacyjnej, okaże się potrzeba utworzenia nowej drogi, ulicy, lub nowego placu, albo zajdzie potrzeba sprostowania lub rozszerzenia istniejącej drogi, ulicy lub istniejącego placu względnie także potrzeba cofnięcia budowy z dotychczasowej linii frontowej do nowej linii regulacyjnej, winien będzie właściciel gruntu, ewentualnie o ile zachodzą warunki określone w § 365 ust. cyw. w drodze wywłaszczenia odstąpić gminie na własność potrzebną przestrzeń za wynagrodzeniem.

Jeśli zaś wskutek regulacyi okaże się potrzeba wysunięcia budowy z dotychczasowej linii frontowej do nowej linii regulacyjnej, wówczas budujący będzie obowiązany przed przystąpieniem do wykonania zamierzonej budowy nabyć na własność od dotychczasowego właściciela za wynagrodzeniem części gruntu między dotychczasową linią frontową a nową linią regulacyjną, a tenże właściciel, o ile zachodzą warunki określone w § 365 ust. cyw., może być przymuszonym do odstąpienia budującemu tej części gruntu w drodze wywłaszczenia.

Orzeczenie o wywłaszczeniu należy do władzy politycznej.

Gdyby w powyższych wypadkach strony interesowane co do wysokości wynagrodzenia nie zgodziły się, oznaczy ją orzeczenie sądowe.

Niedojście do skutku ugody nie wstrzymuje dalszej rozprawy budowlanej.

W razie zajęcia obcego gruntu pod budowę może być konsens budującemu tylko wówczas udzielony, jeżeli tenże wykaże się, iż otrzymał na to zezwolenie właściciela gruntu, lub też że dostatecznie zabezpieczył kwotę odszkodowania, którą sąd oznaczy.

Przepisy niniejszego paragrafu należy stosować i do wypadków, gdzie na obszarze zdrojowiska lub stacyi klimatycznej ze wględów publicznych okaże się potrzeba zajęcia obcych gruntów dla utworzenia wolnych od zabudowań placów na cele użyteczności publicznej, albo też okaże się potrzeba usunięcia istniejących piekarni, kuźni, ślusarni i t. p. zakładów przemysłowych (§ 36) o ile zakłady takie mogą ujemnie wpływać na zdrowie i spokój mieszkańców.

§ 20.

## Materyał i odległość budowli.

1. Nowe budowle stawiane po wejściu w życie niniejszej ustawy należy pokrywać ogniotrwałym materyałem.

2. Wydział powiatowy na przedstawienie Zwierzchności gminnej może w wypadkach uwzględnienia godnych uwolnić na pewien ściśle określony czas poszczególne gminy lub jej części od obowiązku krycia nowych nieogniotrwałych budynków materyałem ogniotrwałym.

3. Odległość nowego nieogniotrwałego budynku, bez względu na to, czy ma być ogniotrwale lub nieogniotrwale pokryty, od jakiegokolwiek obcego budynku, wynosić ma najmniej dziesięć metrów a odległość jego od granicy niezabudowanego gruntu obcego wynosić ma najmniej pięć metrów.

4. Budynek z materyału ogniotrwałego może swym murem ogniochronnym przylegać do każdego budynku lub gruntu obcego. Jeżeli jednak budynek taki nie ma przylegać do budynku lub gruntu obcego a stanąć ma przy drodze, ulicy lub placu publicznym, wówczas odległość jego wynosić ma najmniej pięć metrów od obcego gruntu.

5. Budynek nieogniotrwały stary lub spalony może być odbudowany z materyału nieogniotrwałego na tem samem miejscu w dotychczasowych rozmiarach nawet w wypadku braku 10-metrowej odległości, jeżeli rozmiar gruntu nie dozwala na odsunięcie budynku do 10-metrowej odległości.

6. Pokrycie materyałem nieogniotrwałym dachu budynku pod 5) wspomnianego, nieogniotrwale dotąd krytego, można dozwolić tylko po urzędowem stwierdzeniu przez Wydział powiatowy ubóstwa właściciela.

7. Na obszarze zdrojowisk i stacyi klimatycznych wyjątki pod 5) i 6) przewidziane, nie są dozwolone.

8. Dach budynku przeznaczonego wyłącznie na przechowywanie zboża, siana i t. p. płodów rolniczych, można pokryć materyałem nieogniotrwałym, jeżeli budynek rzeczony stanie w odległości co najmniej dwustu metrów od zabudowanej części tej miejscowości.

9. Budynki piątrowe należy bezwarunkowo pokryć materyałem ogniotrwałym, zaś dachy nieogniotrwałe na takich budynkach należy zastąpić dachami ogniotrwałymi w przeciągu lat 10 od wejścia w życie tej ustawy licząc.

Na łatanie takich dachów w powyższym okresie lat 10 może Zwierzchność gminna zezwolić tylko wówczas, jeżeli wiązanie stolca jest zdrowe i jeżeli nie więcej jak czwarta część całego pokrycia wymaga odnowienia.

10. Ściany, przy których znajdują się kominy, piece i ogniska winny być w przestrzeni pół metra od komina a jednego metra od pieca lub ogniska zupełnie murowane z cegieł lub kamienia.

11. Budynek, którego ubikacye na piętrze przeznaczone są do zebrań większej ilości osób (zgromadzenia wszelkiego rodzaju, koncerty, domy modlitwy i t. p.) musi być ogniotrwale zbudowany i ogniotrwale kryty.

12. Odległości niniejszym paragrafem ustanowione nie naruszają postanowień przewidzianych w §§ 12, 14, 32, 35, 36 i 37 liczyć je zaś należy zawsze od najbliższej wystającej ku zamierzonej budowie części (ganek,

okap i t. p.) jednego budynku do takiej samej najbliższej części drugiego budynku lub obcego gruntu.

13. Radzie gminnej wolno:

a) uchwalić obowiązek pokrywania ogniotrwałym materyałem wszystkich budynków w gminie;

b) uchwalić obowiązek ogniotrwałego budowania wszystkich budynków w gminie, w pewnej jej części lub tylko pojedynczych ważniejszych budynków;

c) ustanowić większą odległość między budynkami obcymi aniżeli ją ustawa niniejsza przewiduje, ustanowić odległość między budynkami na gruncie tego samego właściciela, a także większą odległość budynków od szkół, kościołów i cerkwi oraz większych palenisk od zabudowanej części gminy;

d) zakazać stawiania nowych budynków w pewnych nawet niezabudowanych częściach gminy.

Uchwałę odnośną należy jednak w gminie odpowiednio ogłosić, a przeciw niej mogą strony interesowane wnieść rekurs w sposób przewidziany w § 47.

## § 32.

## Wychodki i zbiorniki na nawóz.

W każdym budynku mieszkalnym lub obok takiego budynku winny być urządzone wychodki z odpowiednim zbiornikiem.

Rada gminna wyda w przeciągu sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisy o urządzaniu i wypróżnianiu zbiorników kloacznych.

Przepisy te zatwierdzić ma Wydział powiatowy, któremu przysługuje prawo zmienić je stosownie do miejscowych warunków.

Każdy zbiornik winien być tak urządzony, aby nieczystości nie przenikały jego ścian i spodu i ma być oddalony przynajmniej na 2 m. od granicy sąsiedniej, a 10 m. od najbliższej studni.

Wychodki nie mogą mieć wejścia z kuchni albo spiżarni.

Zbiorniki na nawóz mogą być urządzane w odległości co najmniej 10 m. od najbliższej studni a co najmniej 2 m. od granicy sąsiedniej.

W miejscowościach, w których znajdują się zdrojowiska i stacye klimatyczne i we wszystkich znaczniejszych miejscowościach, które Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem oznaczy, winna Rada gminna określić te części gminy, w których, nawet w domach już istniejących, w ciągu jednego roku od dnia tego rozporządzenia Wydziału krajowego mają być dobudowane brakujące wychodki. Przyczem mają być zastosowane przepisy uchwały Rady gminnej co do urządzania zbiorników i odprowadzania nieczystości.

Na przestrzeni zdrojowisk i stacyi klimatycznych wychodki należy urządzać w domu mieszkalnym i w taki sposób, iżby je można ogrzewać.

§ 36.

## Budynki o większych paleniskach.

Suszarnie na owoce, len, konopie, wędzarnie, piekarnie, cegielnie, piece do wypalania wapna i budynki o większych paleniskach w ogóle, winny być od innych budynków przynajmniej na 30 m. oddalone.

Cegielnie i piece do wypalania wapna mogą stać jedynie poza obrębem zabudowanego obszaru miejscowości.

Kuźnie winny być od innych budynków oddalone przynajmniej o 30 m. lub urządzone w budynkach ogniotrwale zabudowanych i ogniotrwale krytych.

W zdrojowiskach i stacych klimatycznych budynki, o których wyżej mowa, niemniej kuźnie i ślusarnie można stawiać tylko poza obszarem zdrojowiska i stacyi klimatycznej w odległości przynajmniej 300 m. od budynków mieszkalnych położonych na obszarze uzdrowiska, a kuźnie i ślusarnie tylko z ogniotrwałego materyału i ogniotrwale kryte.

§ 40.

## Sadzenie drzew między budynkami.

Budynek z materyału nieogniotrwałego, choćby ogniotrwale kryty, należy obsadzić drzewami liściastemi.

§ 55.

## Wykonanie prawomocnych poleceń.

Jeżeli właściciel budynku, pomimo nałożenia grzywny za niedotrzymanie pierwszego terminu, nie dopełni w drugim przez Zwierzchność gminną oznaczonym terminie prawomocnego polecenia władz powołanych do wykonania tej ustawy, Zwierzchność gminna wykona to polecenie na jego koszt i stratę.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 58.

## O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. maja 1907 L. 44.843, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stryju.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stryju dla dorosłych na 1 K 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 75 h dziennie, począwszy od 1. maja 1907 roku.

We Lwowie, dnia 10. maja 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 4. lipca 1907. Część XI.

## Nr. 59.

## Rozporządzenie

c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 28. czerwca 1907 L. 22.579, wydane w sprawie wynagrodzenia przypadającego nauczycielom tymczasowym w szkołach ludowych pospolitych i wydziałowych, jakoteż nauczycielom stałym zajmującym czasowo posady w innych szkołach.

§ 1.

Nauczycielem tymczasowym jest nauczyciel zamianowany przez c. k. Radę szkolną okręgową na zasadzie artykułu 10. ustawy z dnia 11. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 73. na czasowo opróżnioną posadę etatową lub na posadę nadetatową, o ile posiada kwalifikacyę nauczycielską, to jest egzamin dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego lub patent nauczycielski. Nauczyciel zaś bez tej kwalifikacyi jest nauczycielem pomocniczym i może być mianowany jedynie za poprzedniem upoważnieniem c. k. Rady szkolnej krajowej dla szkół w miejscowościach IV. klasy płac nauczycielskich.

§ 2.

Na podstawie artykułu 11 B. ustawy z dnia 25. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 49, ustanawia c. k. Rada szkolna krajowa wynagrodzenie dla tymczasowego nauczyciela w następującej wysokości:

1. W szkołach pospolitych:

a) I. klasy płac nauczycielskich w kwocie 1000 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego, 1200 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego i patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, a 1400 K rocznie, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych;

b) II. klasy płac nauczycielskich w kwocie 900 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego, 1100 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego i patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, a 1200 K rocznie, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych;

c) III. klasy płac nauczycielskich w kwocie 800 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego lub patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, uzyskany za dyspenzą od egzaminu dojrzałości, 1000 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego i patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, a 1100 K rocznie, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych i zajmuje posadę przy 5- lub 6-klasowej szkole ludowej;

d) IV. klasy płac nauczycielskich 700 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości lub patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych uzyskany za dyspenzą od egzaminu dojrzałości, 900 K rocznie, jeżeli posiada świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego i patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych, a 1000 K rocznie, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych i zajmuje posadę przy 5-lub 6-klasowej szkole ludowej.

2. W szkołach wydziałowych:

a) w miastach rządzących się własnym statutem w kwocie 1400 K rocznie;
b) w innych miastach 1300 K rocznie.

Na tymczasową posadę nauczycielską w szkole wydziałowej może być mianowany jedynie nauczyciel, posiadający patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych.

Gdyby w chwili wydania niniejszego rozporządzenia zajmował nauczyciel tymczasowy, posiadający jedynie kwalifikacyę nauczycielską do szkół pospolitych uzyskaną za dyspenzą od egzaminu dojrzałości, posadę w miejscowości I. lub II. klasy płac nauczycielskich, ma prawo do wynagrodzenia w wysokości ustanowionej dla tymczasowego nauczyciela, posiadającego świadectwo dojrzałości z c. k. seminaryum nauczycielskiego.

§ 3.

Dla nauczyciela pomocniczego ustanawia się wynagrodzenie w kwocie 500 K rocznie.

§ 4.

Nauczyciele tymczasowi i pomocniczy pobierają w myśl artykułu 16 ustawy z dnia 25. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 49, we wszystkich miejscowościach dodatek na mieszkanie wynoszący 10% ich wynagrodzenia ustanowionego powyżej w § 2 i 3, ile nie mają wolnego mieszkania w budynku szkolnym.

§ 5.

Nauczycielowi tymczasowemu, powołanemu za zezwoleniem c. k. Rady szkolnej krajowej do zastępstwa na czas stałego opróżnienia etatowej posady nauczycielskiej przy szkole wydziałowej lub 5- i 6-klasowej pospolitej, może być przyznane wynagrodzenie równające się płacy najniższego stopnia stałego nauczyciela, którego miejsce czasowo zajmuje, wraz z 10% dodatkiem na mieszkanie, jeżeli posiada patent kwalifikacyjny do szkół wydziałowych. Stałe opróżnienie posady następuje przez przeniesienie w stan spoczynku, przeniesienie stałe na inną posadę, rezygnacyę lub śmierć nauczyciela zajmującego etatową posadę.

§ 6.

Nauczycielowi tymczasowemu, posiadającemu patent kwalifikacyjny do szkół pospolitych lub specyalne uzdolnienie do udzielania nauki zręczności, a mianowanemu dla szkoły ludowej połączonej z dopełniającym kursem rolniczym, zorganizowanym na mocy artykułu 20. ustawy z dnia 23. maja 1895 Dz. u. kr. Nr. 57, może c. k. Rada szkolna krajowa podwyższyć normalne wynagrodzenie oznaczone w § 2. niniejszego rozporządzenia o 100 K rocznie, jeżeli jest całkowicie lub częściowo zajęty na tym kursie.

§ 7.

Jeżeli c. k. Rada szkolna krajowa poruczy stałemu nauczycielowi zastępstwo nauczyciela w innej szkole na czas określonego w § 5 stałego opróżnienia w niej etatowej posady nauczycielskiej, w takim razie mogą być temu nauczycielowi przyznane pełne pobory najniższego stopnia przywiązane do posady, którą tymczasowo zajmuje, o ile posiada potrzebną do takiego zastępstwa kwalifikacyę nauczycielską.

Nauczycielowi jednak stałemu szkoły pospolitej połączonej pod wspólnem kierownictwem ze szkołą wydziałową, który zastępując stosownie do swego uzdolnienia czasowo opróżnioną posadę etatową nauczyciela w tej szkole wydziałowej, jest zajęty wyłącznie lub przeważnie w klasach wydziałowych, nie należą się pełne pobory nauczyciela wydziałowego: może być mu natomiast przyznane z tego tytułu stosownie do pracy i ilości godzin tygodniowych odpowiednie wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy c. k. Rada szkolna krajowa w każdym poszczególnym przypadku po ustaniu zastępstwa względnie z końcem każdego półrocza szkolnego.

§ 8.

Nauczycielowi stałemu, którego c. k. Rada szkolna krajowa umieszcza czasowo na posadzie nadetatowej w szkole ludowej pospolitej lub wydziałowej i przy tej sposobności zastrzega mu jego posadę stałą na czas trwania

tego przydzielenia, należą się jedynie pobory równające się wynagrodzeniu wraz z dodatkiem na mieszkanie przywiązanemu po myśli § 2 i 4 niniejszego rozporządzenia do posady, którą czasowo zajmuje.

§ 9.

Nauczycielowi, któremu poruczono tymczasowe kierownictwo szkoły, należy się przez czas zastępstwa, jeżeli ono trwa dłużej niż trzy miesiące, dodatek za kierownictwo (art. 14 ustawy z dnia 25. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 49) i mieszkanie przywiązane do tej posady (art. 16 tej ustawy), o ile mieszkanie to nie służy dotychczasowemu stałemu kierownikowi względnie pozostałej po nim wdowie lub sierotom po myśli art. 54 ustawy z dnia 11. czerwca 1905, Dz. u. kr. Nr. 73.

Tymczasowy kierownik nie ma jednakże prawa domagać się w braku mieszkania w budynku szkolnym wynagrodzenia z funduszu szkolnego miejscowego na zasadzie drugiego ustępu art. 16 ustawy z dnia 25. maja 1907, Dz. u. kr. Nr. 49.

Dodatek za kierownictwo oznaczony w art. 14 tej ustawy należy się także takiemu nauczycielowi, któremu poruczono nadzór nad oddzielonemi od pewnej szkoły klasami równorzędnemi, jeżeli te klasy są urządzone na podstawie uzyskanego od c. k. Rady szkolnej krajowej zezwolenia jako prowizoryczna szkoła o więcej klasach. Taki tymczasowy kierownik nie ma jednak prawa domagać się ani wolnego mieszkania ani wynagrodzenia za jego ubytek.

§ 10.

Jeżeliby wskutek niniejszego rozporządzenia miał nauczyciel tymczasowy ponieść uszczerbek w swoich poborach, zatrzymuje dotychczasowe pobory tak długo, dopóki pozostaje na zajmowanej obecnie posadzie.

§ 11.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia, w których mowa jest o tymczasowym nauczycielu lub o pomocniczym nauczycielu odnoszą się także do nauczycielek tymczasowych i pomocniczych.

§ 12.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1907, a równocześnie przestaje obowiązywać dotychczasowe rozporządzenie c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 12. grudnia 1902 do L. 39.681, ogłoszone w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 108 z roku 1902.

Lwów, dnia 28. czerwca 1907.

Za c. k. Namiestnika:

**Płażek** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 20. lipca 1907. Część XII.


## Nr. 60.

## Ustawa

z dnia 9. maja 1907, o regulacyi rzeki Raty z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya rzeki Raty od gminy Prusie do jazu w Sielcu wraz z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 7,600.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu otworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl § 66 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat, datków kraju, państwa i stron interesowanych w § 3 pod c) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp rzeki Raty i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyi konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyi konkurencyjnych na konserwacyę oraz co do zarządzeń, potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut, mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, któremu, podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń dnia 9. maja 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Auersperg** w. r.

Nr. 61.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. maja 1907 L. 50.201, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Załośce-Tarnopol.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem. przedłuża Radzie powiatowej w Brodach na lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Załośce-Tarnopol w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 62.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. maja 1907 L. 50.202, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Stanisławczyku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Styrze.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Stanisławczyku na lat pięć koncesyę z dnia 6. maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 62), do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Styrze w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 63.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. maja 1907 L. 50.203, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podkamień-Pieniaki.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Brodach na lat pięć koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podkamień-Pieniaki w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 64.

# Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. czerwca 1907 L. 61.518, o przedkładaniu deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1908/1909.

W myśl § 39 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18 rozporządzenia wykonawczego do działu I. tejże ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1908/1909 termin od 10. lipca do 10. sierpnia 1907.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego, a tem samem do przedkładania dotyczących deklaracyj obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem, lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed, lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia, lub przedłożyć w tym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w tym razie owe doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie, czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających, może komisya podatku zarobkowego, względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych, określonych bliżej w §§ 78 i 82 ustawy, przedkładać należy deklaracye właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą, wedle najlepszej wiedzy i sumienia; podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

W razie wniesienia pisemnej deklaracyi obowiązani są kontrybuenci wypełnić jak najdokładniej wszystkie rubryki odnośnego formularza.

Ścisłe dopełnienie tego obowiązku wskazanem jest w pierwszym rzędzie we własnym interesie kontrybuentów.

Druków na deklaracye udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzeniu deklaracyi; do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwów i Kraków c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyj urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące. Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności, niemiłych zarówno dla stron, jak dla władz upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyj.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 10. czerwca 1907.

Nr. 65.

# U s t a w a

z dnia 15. lutego 1907, zmieniająca art. V. lit. d) ustawy z 22. czerwca 1867 Dz. u. kr. Nr. 13, w brzmieniu nadanem mu ustawą krajową z dnia 8. września 1880 Dz. u. kr. Nr. 34.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Ustęp ostatni d) artykułu V. ustawy z dnia 22. czerwca 1867 (Dz. u. kr. Nr. 13), o języku wykładowym w szkołach ludowych i średnich Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w brzmieniu nadanem mu ustawą z dnia 8. września 1880 (Dz. u. kr. Nr. 34), znosi się i ma opiewać jak następuje: d) Dopóki ustawa krajowa inaczej nie orzecze, pozostaje język niemiecki w dotychczasowym zakresie wykładowym w gimnazyum II. we Lwowie.

Art II.

Po wejściu w życie ustawy niniejszej, zaprowadzony będzie w c. k. gimnazyum w Brodach wykładowy język polski, a to stopniowo w przeciągu 8 lat od roku szkolnego, następującego po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Wiedeń, dnia 15. lutego 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Marchet** w. r

Nr. 66.

# Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. czerwca 1907 L. 74.740, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych, wydane w porozumieniu z c. k. Ministerstwami sprawiedliwości i wyznań i oświaty z dnia 13. czerwca 1907 L. 38.695 ex 1906, tyczące się zmiany § 13 instrukcyi względem prowadzenia izraelickich metryk urodzin, zaślubin i śmierci w Galicyi.

Za c. k. Namiestnika:
**Łoś.**

# Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwami sprawiedliwości i wyznań i oświaty, którem się zmienia instrukcyę względem prowadzenia izraelickich metryk w Galicyi, wydaną rozporządzeniem ministeryalnem z 15. marca 1875 L. 12.944, ex 1874 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 55 z r. 1876).

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwami sprawiedliwości i wyznań i oświaty zarządza:

Ustęp 1-szy § 13 instrukcyi względem prowadzenia izraelickich metryk w Galicyi jest w obecnem brzmieniu uchylony i ma opiewać na przyszłość, jak następuje:

Prowadzący metryki może żądać za wpisanie każdego przypadku metrykalnego opłaty w kwocie 1 K 50 h, za wystawienie metryki urodzin lub

śmierci opłaty w kwocie 2 K, a za wystawienie metryki ślubu albo wykazu familijnego opłaty w kwocie 4 K.

Wymienionych właśnie opłat za wpisy może także żądać w przypadkach dodatkowo zarządzonych wpisów urodzin, ślubów i śmierci.

Wiedeń 13. czerwca 1907.

**Klein** w. r. **Bienerth** w. r. **Marchet** w. r.

Nr. 67.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. czerwca 1907 L. 13.052/pr., o upoważnieniu Wydziału krajowego do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 3,908.342 K.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 10. czerwca b. r. najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki krótkoterminowej na pokrycie reszty niedoboru w budżecie krajowym na rok 1907 w kwocie 3,831.708 K i przypadających od tej kwoty odsetek za pół roku w kwocie 76.634 K, a zatem w ogólnej kwocie 3,908.342 K, z tem jednakże zastrzeżeniem, że pożyczka ta ma być oprocentowaną najwyżej po 4% od sta, a zwróconą najpóźniej 1. stycznia 1911.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. czerwca 1907 L. 19.896.

Za c. k. Namiestnika:

**Łoś** w. r.

Nr. 68.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. czerwca 1907 L. 13.052/pr., o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1907.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 10. czerwca b. r. najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajo-

wego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1907.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1) dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i w miastach do pięcioprocentowego podatku od domów wolnych po . . . . . . . . . . . . . 72 h
od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2) dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości . . . . . . 78 h
od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25 listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1. wymienionych w wysokości . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 64 h
zaś do podatków w ustępie 2) wymienionych po . . . . . 70 h
od każdej korony całej należytości tych podatków.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. czerwca 1907 L. 19.896.

Za c. k. Namiestnika:
**Łoś** w. r.

Nr. 69.

## O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 29. czerwca 1907 L. 10.575/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 5. maja 1907 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 13. marca 1907, o poborze opłat mytniczych w powiecie Tarnobrzeg:

# U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. klasy Alfredówka-Buda stalowska.

## Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej II. klasy Alfredówka - Buda stalowska Wydziałowi powiatowemu w Tarnobrzegu, jako władzy nadzorującej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy należytego nadzoru nad utrzymywaniem drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust. 2 wyżej powołanej ustawy drogowej.

## Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

## Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże. Również mają być wolne od opłaty tego myta wszelkie fury gospodarcze obszaru dworskiego w Dzikowie i Mokrzyszowie, przechodząc do tych dóbr, a to w czasie, jak długo te dobra tworzą jedną całość administracyjną.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:

**Łoś w. r.**

Nr. 70.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. czerwca 1907 L. 54.039, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej Grzymałów-Sorocko-Trembowla.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Skałacie na lat pięć koncesyę z dnia 25. listopada 1897 (Dz. u. kr. Nr. 75), do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania drogi gminnej Grzymałów-Sorocko-Trembowla w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 71.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 10. lipca 1907 L. 14294/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Kaniowie Starym powiatu Bialskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Kaniów Stary, powiatu Bialskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2 kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 72.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 10. lipca 1907 L. 14.263/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. czerwca 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 9. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Stary Sambor.

## Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Starym Samborze, zezwala się pobierać w roku 1907 na cele powiatu 51% dodatki powiatowe do państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 10% dodatku ustawowego na powiatowy fundusz dróg gminnych.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 73.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 10. lipca 1907 L. 14.264/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. czerwca 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 1. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie tarnobrzeskim.

## Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu, zezwala się pobierać w roku 1907 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 60% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Za c. k. Namiestnika:
**Łoś** w. r.

Nr. 74.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 10. lipca 1907 L. 14.265/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. czerwca 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 1. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Dąbrowa.

## U c h w a ł a

Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie zezwala się pobierać w roku 1907 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 44% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

## Nr. 75.

## O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 10. lipca 1907 L. 14.267/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. czerwca 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 1. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Tłumackim.

## U c h w a ł a

Reprezentacyi powiatowej w Tłumaczu, zezwala się pobierać w r. 1907 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 10% dodatku ustawowego na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 76.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. lipca 1907
L. 14.266/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. czerwca 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 1. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Przemyślańskim.

# Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach, zezwala się pobierać w roku 1907 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 69% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Za c. k. Namiestnika:
**Łoś** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 12. sierpnia 1907. **Część XIII.**


Nr. 77.

## Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 6. lipca 1907 L. 72.481/907, dotyczące opustów w podatkach bezpośrednich.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. czerwca 1907 L. 43.478, należą się w roku 1907 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%;

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków czasowo uwolnionych od podatku domowego opust w wysokości 12 5%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego została zniżona na rok 1907 podobnie, jak za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę 36,600.923 kor. 76 hal.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków wymienionych w § 100 ustęp 1 i 5 powołanej ustawy ma być przypisany i pobierany tak jak w roku ubiegłym w wysokości 10%.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na odnośne podatki.

Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić poda każdy Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 6 lipca 1907.

**Prokopowicz** w. r.

Nr. 78.

# U s t a w a

z dnia 23. kwietnia 1907, o regulacyi rzeki Tyśmienicy z dopływami i potoku Letnianki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya rzeki Tyśmienicy od Borysławia do ujścia do Dniestru wraz z dopływami, tudzież potoku Letnianki ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1905, który preliminuje koszta regulacyi Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dniestru z dopływami, tudzież potoku Letnianki, na 5,624.000 koron, koszta zaś regulacyi górnej przestrzeni Tyśmienicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu na 936 000 koron, razem na 6,560 000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów regulacyi Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dniestru z dopływami z potoku Letnianki w kwocie 2,249.600 koron a pięćdziesięciu procent kosztów regulacyi górnej przestrzeni Tyśmie-

nicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu w kwocie 468.000 koron, razem w kwocie 2,717.600 koron;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 2,717.600 koron z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy w kwocie 1,124.800 koron, a to w myśl § 66 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, według stosunków korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych, w § 3 pod c) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp rzeki Tyśmienicy i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyi konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyi konkurencyjnych na konserwacyę, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Praga, dnia 23. kwietnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Auersperg** w. r.

Nr. 79

# U s t a w a

z dnia 9. lipca 1907, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca postanowienia § 16 ustawy o reprezentacyi powiatowej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 16 ustawy o reprezentacyi powiatowej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21, przestaje obowiązywać w swojem dotychczasowem brzmieniu, a ma opiewać jak następuje:

§ 16.

W razie zaszłej dla członka Wydziału powiatowego przeszkody pełnienia obowiązków, ma być powołany jego zastępca.

W miejsce członka Wydziału wybranego przez całą Radę, może Wydział powiatowy w razie nieprzyjęcia zastępstwa przez właściwego zastępcę, powołać innego z zastępców przez całą Radę wybranych (§ 33 ord. wyb. pow.)

Członka Wydziału, który ustąpił, zastąpi Rada na najbliższem swojem posiedzeniu przez nowy wybór na dalszy czas peryodu wyborczego.

Gdy ustąpi prezes Rady lub jego zastępca, ma wybór ten nastąpić do dni 30 od dnia ustąpienia.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 9. lipca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 80.

## Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 25. lipca 1907 L. 80.007, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień § 16, 18 i 22 ust. 2 ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220), o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego z dnia 28. stycznia 1897 Dz. u. p. Nr. 35, do I. działu powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 4. marca 1907 L. 14.641, wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I., II., III. i IV. klasy tutejszego okręgu administracyjnego w miejsce ustępującej połowy członków i zastępców członków tych komisyj i wyznacza do przeprowadzenia uzupełniających wyborów następujące terminy:

### A) W miastach Lwowie i Krakowie.

I.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej krakowskiej dzień 11. września 1907.

II.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej krakowskiej dzień 12. września 1907.

III.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w mieście Lwowie dzień 16. września 1907.

IV.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Krakowie dzień 25. września 1907.

V.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Krakowie dzień 26. września 1907.

## B) W powiatach politycznych.

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2. § 18 powołanej wyżej ustawy do wyborów bezpośrednich mianowicie:

| Dla towarzystw podatkowych | W okręgach rozkładowych | Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi |
|---|---|---|
| III. klasy | Miasto Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż niżny, oraz miasta Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów. | 26. sierpnia 1907 |
| IV. klasy | | 27. sierpnia 1907 |

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3, 4 i 5 § 18 powołanej ustawy w drodze prawyborów, mianowicie:

| Dla towarzystw podatkowych | W okręgach rozkładowych | Dzień wyboru wyborców (prawybory) | Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi |
|---|---|---|---|
| III. klasy | Wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem miasta Kołomyi z gminą Werbiąż niżny, dalej miast: Przemyśla, Stanisławowa, Stryja, Tarnopola i Tarnowa. | 26. sierpnia 1907 | 16. września 1907 |
| IV. klasy | | 27. sierpnia 1907 | 17. września 1907 |

Wybory ad A) III. odbędą się we Lwowie, ad A) I., II., IV., V. w Krakowie, ad B) I. w miastach Kołomyi, Przemyślu, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu i Tarnowie.

Prawybory ad B) II. odbędą się w siedzibach urzędów podatkowych każdego poszczególnego powiatu politycznego, zaś wybory ad B) II. w siedzibach c. k. powiatowych władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye, przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Wybory uzupełniające do komisyi podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu rozkładowym „Izby handlowe i przemysłowe lwowska i brodzka“ rozpisze się później.

Lwów, dnia 25. lipca 1907.

Nr. 81.

# U s t a w a

z dnia 8. lipca 1907 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Śniatynie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 100.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Śniatynie zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 100.000 koron na budowę drogi Tułuków-Stecowa.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 8. lipca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 82.

# U s t a w a

z dnia 8. lipca 1907 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, o poborze opłaty konsumcyjnej od piwa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 8, 9 i 11 ustawy krajowej z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, zostają w dotychczasowem brzmieniu uchylone i mają opiewać jak następuje:

§ 8.

O zażaleniach w przedmiocie krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa rozstrzyga Wydział krajowy z wyjątkiem postępowania karnego (§ 9).

Zażalenie można wnosić albo na ręce urzędnika krajowego sprawującego kontrolę (§ 4), albo też bezpośrednio do Wydziału krajowego w ciągu 14 dni, licząc od następnego dnia, w którym stronę uwiadomiono o zarządzeniu, przeciwko któremu występuje.

Jeżeli zażalenie było nadane na pocztę, czas biegu pocztowego będzie odliczony przy obrachowaniu czternastodniowego terminu wówczas tylko, gdy nadanie na pocztę nastąpiło za urzędowem poświadczeniem (recepis).

W razie, gdy ostatni dzień terminowy przypada na niedzielę lub święto, termin upływa dopiero z następnym dniem powszednim.

Zażalenie nie wpływa jednak odraczająco na obowiązek uiszczenia opłaty.

W razie, gdy zażalenie zostanie uwzględnione a kwota przypadająca skutkiem tego do zwrotu przenosi 100 K, zapłacone będą stronie także odsetki od całej kwoty do zwrotu przypadającej w stosunku 4% rocznie za czas od dnia uiszczenia aż do dnia, w którym ją zawiadomiono o uwzględnieniu zażalenia.

W takim razie należy także zwrócić odsetki zwłoki, uiszczone ewentualnie po myśli czwartego ustępu § 11, a nadto uiścić 4% od całej kwoty do zwrotu przypadającej, jeżeli ona przenosi 100 K.

§ 9.

Przekroczenie tej ustawy i przepisów wykonawczych, o ile nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, ulegną karze pieniężnej od 5 do 500 K.

Jednakże w wypadkach, w których opłata rzeczywiście ukróconą lub na ukrócenie narażoną była, należy wymierzyć karę pieniężną w wysokości dwu — do ośmiokrotnej należytości ukróconej, względnie na ukrócenie narażonej, jednak nie niżej niż 5 K, a nie wyżej niż 1000 K.

W razie niemożności ściągnięcia kary pieniężnej, nastąpi jej zamiana na karę aresztu od 12 godzin do jednego miesiąca.

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61. Przekroczenia tej ustawy przedawniają się po upływie roku.

Dla przedsiębiorców browarów liczy się roczny termin od dnia obrachunku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96, kary pieniężne na rzecz ubogich tej gminy, w której obrębie nastąpiło przewinienie.

§ 11.

Ściąganie nieuiszczonych opłat następuje na żądanie Wydziału krajowego albo po myśli § 3 cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96, albo też w drodze sądowej.

Krajowej opłacie konsumcyjnej od piwa wraz z przynależytościami przysługuje uprzywilejowane ustawowe prawo zastawu przed wszystkiemi prywatnemi prawami, jednakże po uprzywilejowanem prawie, przysługującem państwowym podatkom, na zapasach piwa u osób wymienionych w § 2 ust. 2 ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, jak długo te zapasy znajdują się w ich przechowaniu.

To uprzywilejowane prawo zastawu przysługuje tylko tym należytościom w opłacie z przynależytościami, które nie dłużej niż rok do czasu egzekucyjnej sprzedaży tych zapasów piwa wstecz licząc zalegają.

Jeżeli zaległość, chociażby z poszczególnych przypisów powstała, przenosi razem 100 K, pobierane będą procenta zwłoki w stosunku cztery od sta rocznie licząc od dnia zapadłości każdej poszczególnie przypisanej należytości.

Właściciel jednego z rodzajów przemysłu, wymienionych w § 2 ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, odpowiada za opłatę, przypisaną

zastępcy, również odpowiada za opłaty, przypisane dzierżawcy a odeń nieściągalne, o ile jednak nie pochodzą z przed roku.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Ischl, dnia 8. lipca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 30. sierpnia 1907. **Część XIV.**

## Nr. 83.

## U s t a w a

z dnia 11. lipca 1907, zmieniająca postanowienia §§ 11 i 15 ustawy krajowej z dnia 13. lipca 1906 Dz. ust. kr. Nr. 116, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych, tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

### Art. I.

Paragrafy 11 i 15 ustawy krajowej z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, zmienione ustawą z dnia 13. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 116, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych, tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych, uchyla się niniejszem, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

### § 11.

Krajowe zakłady lecznicze powszechne i publiczne mają własne, przez Sejm uchwalone statuty. Zakłady te zostają pod bezpośrednim zarządem Wydziału krajowego.

W przyszłości uchwalać będzie statuta dla krajowych zakładów publicznych i powszechnych Sejm krajowy, na podstawie wniosku Wydziału krajowego, przedstawionego w porozumieniu z c. k Namiestnictwem.

Innymi szpitalami powszechnymi i publicznymi zawiadują Komitety szpitalne. Komitet szpitalny składa się w Białej, Brzeżanach, Lubaczowie, Podhajcach, Przemyślanach, Śniatynie, Sokalu, Zaleszczykach, Złoczowie i Żywcu:

a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z prezesa Rady powiatowej lub jego zastępcy;

c) z delegata Wydziału powiatowego;
d) z dyrektora szpitala.

W szpitalach zaś w Bochni, Brodach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach i Żółkwi:

a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z naczelnika gminy lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady gminnej;
d) z dyrektora szpitala.

W przyszłości ustawa, uznająca szpital za publiczny i powszechny (§ 2), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku skład komitetu szpitalnego.

§ 15.

Koszta budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części w szpitalach, już uznanych za powszechne i publiczne, pokrywane będą przedewszystkiem ze specyalnych na ten cel przeznaczonych funduszów i zobowiązań.

W braku lub niedostateczności takich funduszów, połowę potrzebnej kwoty pokryje szpital pożyczką umorzoną z taksy leczenia, jeżeli Sejm potrzebę tej budowy uzna, drugiej połowy dostarczy dla szpitala w Bochni, Brodach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach i Żółkwi ta gmina, zaś dla szpitala w Białej, Brzeżanach, Lubaczowie, Podhajcach, Przemyślanach, Śniatynie, Sokalu, Zaleszczykach, Złoczowie i Żywcu ten powiat, w której względnie w którym dotyczący szpital się znajduje.

W przyszłości ustawa uznająca szpital za publiczny i powszechny (§ 2), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku, kto (powiat czy gmina) do ponoszenia połowy niepokrytych własnymi środkami nadzwyczajnych wydatków będzie obowiązany.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 11. lipca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 84.

# Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 31. lipca 1907 L. 82.224, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu rozkładowym „Izby handlowe lwowska i brodzka".

Odnośnie do tutejszego obwieszczenia z dnia 25. lipca 1907 L. 80.007, rozpisuje niniejszem c. k. krajowa Dyrekcya skarbu w myśl postanowień § 16, 18 i 22 ust. 2 ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220), o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek „D" rozporządzenia wykonawczego z dnia 28. stycznia 1897 Dz. u. p. Nr. 35, do I. działu powołanej ustawy) na podstawie reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 4. marca 1907 L. 14.641, uzupełniające wybory do komisyi podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu rozkładowym „Izby handlowe lwowska i brodzka" i wyznacza termin do przeprowadzenia tych wyborów na dzień 17. września 1907.

Wybory te odbędą się w Izbie handlowej i przemysłowej we Lwowie pod kierownictwem komisarza rządowego przy tejże Izbie.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od c. k. Administracyi podatków we Lwowie osobne uwiadomienia, względnie legitymacye, przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 31. lipca 1907.

Nr. 85.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. lipca 1907 L. 71.497, o zezwoleniu gminie miasta Drohobycza na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg roku 1907.

Na mocy postanowień § 86 ust. gm. z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Drohobycza na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% na przeciąg roku 1907.

Lwów, dnia 23. lipca 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 86.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. lipca 1907 L. 68.120, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rychcice - Dobrowlany i na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Drohobyczu na lat pięć koncesyę z dnia 23. czerwca i 12. listopada 1892 Dz. u. kr. Nr. 56 i 87, do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rychcice-Dobrowlany i na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 87.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 4. sierpnia 1907 L. 15.786/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 25. lipca 1907 najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. lutego względnie 1. i 13. marca 1907 o poborze opłat mytniczych w powiatach Brody, Rzeszów, Chrzanów i Mielec.

## I.

## Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Leszniów-Szczurowice.

Art. I.

Radzie powiatowej w Brodach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Brody-Leszniów-Szczurowice, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta drogowego pobierać należy przy dwóch rogatkach, a to przy każdej z nich według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą uchwała sejmowa, zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25), którą nadane było Radzie powiatowej w Brodach prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brody-Leszniów-Szczurowice na jednej rogatce.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

## II.

## U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Wisłoku, zbudowanego na publicznym dojeździe kolejowym w Strzyżowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie prawo do pobierania myta od mostu na Wisłoku w Strzyżowie, zbudowanego na publicznym dojeździe kolejowym łączącym stacyę kolei Rzeszów-Jasło z drogą pow. Strzyżów-Domaradz, na rzecz funduszu konserwacyjnego tegoż dojazdu, do utrzymania którego obowiązane są strony konkurencyjne w myśl postanowień ustawy z dnia 15. kwietnia 1881 (Dz. u. kr. Nr. 46) względnie ustawy z dnia 9. marca 1888 (Dz. u. kr. Nr. 38).

Art. II.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

## III.

## U c h w a ł a

### o udzieleniu Radzie powiatowej w Chrzanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez przekop Wisły pod Jankowicami i od przewozu przez stare koryto Wisły w Jankowicach pod Podjarkami.

Art. I.

Radzie powiatowej w Chrzanowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od przewozu przez przekop Wisły pod Jankowicami i od przewozu przez stare koryto Wisły w Jankowicach pod Podjarkami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy podług następującego wymiaru:

I. Od przewozu przez przekop Wisły pod Jankowicami:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 3 (trzy) h.

II. Od przewozu przez stare koryto Wisły w Jankowicach pod Podjarkami:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

## IV.

## Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radomyśl-Lisia góra.

Art. I.

Radzie powiatowej w Mielcu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Radomyśl-Lisia góra, powiatu Mieleckiego, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy w Janowcu według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

---

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 88.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 3. sierpnia 1907 L. 12.378/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, w miejscowości Rzęśni polskiej, powiatu Lwowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 30, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości Rześni polskiej, powiatu Lwowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 89.

## Rozporządzenie

### Wydziału krajowego z dnia 23. lipca 1907 L. 69.509 w przedmiocie zezwolenia gminie Janów (pow. Gródek) na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy postanowienia § 83 ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa gminie Janów (powiat Gródek) na dalszy pobór zaprowadzonych ustawą z dnia 13. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 44 opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat trzech, to jest 1908, 1909 i 1910 w dotychczasowej wysokości.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 90.

## Ogłoszenie

### Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. sierpnia 1907 L. 76.616, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kołomyi.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kołomyi dla dorosłych na 1 K 52 h, a dla dzieci do lat 7 na 76 halerzy dziennie, począwszy od 1. lipca 1907.

We Lwowie, dnia 3. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 91.

## O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. sierpnia 1907 L. 76.617, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sokalu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sokalu dla dorosłych na 1 K 25 h, a dla dzieci do lat 7 na 62 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1907.

We Lwowie, dnia 4. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 92.

## O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. sierpnia 1907 L. 77.199, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Białej.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Białej dla dorosłych na 1 K 75 h, a dla dzieci do lat 7 na 85 hal. dziennie, począwszy od 1. lipca 1907 roku.

We Lwowie, dnia 7. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 93.

# Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 9. sierpnia 1907. L. 77.835, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Brodach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Brodach dla dorosłych na 1 K 42 h, a dla dzieci do lat 7 na 70 hal. dziennie, począwszy od 1. lipca 1907 roku.

We Lwowie, dnia 9. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 7. września 1907. **Część XV.**


## Nr. 94.

## Instrukcya

z dnia 20. sierpnia 1907, zmieniająca postanowienia §§ 12, 16, 18, 19, 29, 32 i 33 instrukcyi c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 14. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 63, w sprawie zarządu, nadzoru i kontroli nad miejscowymi funduszami szkolnymi.

### § 12.

Ułożony w ten sposób projekt stałego preliminarza przedłożyć należy Radzie szkolnej okręgowej, która bądź w siedzibie swego urzędu, bądź na miejscu zarządzi rozprawę i strony konkurencyjne do nich powoła.

Uwagi stron co do projektu należy zapisać do protokołu.

Na tej podstawie wyda Rada szkolna okręgowa orzeczenie w którem:

a) oznaczy ogólną kwotę rocznego ryczałtu na powyższe potrzeby szkoły;

b) przepisze sposób pokrycia tej kwoty, przedewszystkiem z dochodów majątku szkolnego na ten cel przeznaczonych, a następnie przez rozkład reszty pomiędzy strony obowiązane do konkurencyi t. j. gminę i obszar dworski w stosunku kwot bezpośrednich podatków przez nie opłacanych, o ile nie są ustawą uwolnione od dodatków autonomicznych;

c) jeżeli gminna kwota konkurencyjna ma być pobierana w myśl art. I. ustawy z dnia 1. lutego 1907 Dz. u. kr. Nr. 35 z dodatków do podatków bezpośrednich t. j. z reguły tam, gdzie gmina tych dodatków używa wogóle do całkowitego lub częściowego pokrycia swych potrzeb, po zasięgnięciu w tym względzie w miarę potrzeby informacyi od Wydziału powiatowego postanowi, że kwota konkurencyjna tej gminy będzie po myśli przytoczonego artykułu ustawy uiszczana z rzeczonych dodatków za pośrednictwem c. k. urzędu podatkowego wprost do rąk przewodniczącego Rady

szkolnej miejscowej względnie innej osoby wskazanej wyraźnie jako do poboru uprawnionej;

d) oznaczy termin uiszczania tych kwot w czterech ratach kwartalnych z góry, względnie przy gminach, opłacających swą kwotę konkurencyjną dodatkami do podatków bezpośrednich postanowi, że w razie, gdyby kwota dodatków gminnych w danym miesiącu do wypłaty przypadająca, nie pokryła całej raty kwartalnej, niepobrana jeszcze część tej raty ma być podniesiona z dodatków gminnych, mających wpłynąć w bezpośrednio następujących miesiącach.

§ 16.

Prawomocne orzeczenie udzieli Rada szkolna okręgowa Radzie szkolnej miejscowej oraz Wydziałowi Rady powiatowej celem dopilnowania wstawienia kwot konkurencyjnych gmin w budżet gminny.

W przypadku przewidzianym w § 12 lit. c) zawiadomi nadto Rada szkolna okręgowa o prawomocnem orzeczeniu urząd podatkowy, podając cyfrowo wysokość rat kwartalnych gminnej kwoty konkurencyjnej i oznajmiając, że te raty stanowią ryczałt, który ma być wypłacony corocznie aż do odwołania.

Zarazem wskaże c. k. Rada szkolna okręgowa imiennie przewodniczącego Rady szkolnej miejscowej względnie inną osobę w jego miejsce uprawnioną do poboru tej kwoty.

§ 18.

Preliminarz doroczny, gdzie i o ile w myśl § 10 jest potrzebny, układa Rada szkolna miejscowa w miesiącu wrześniu na następny rok kalendarzowy, zachowując przytem analogiczne postanowienia §§ 11, 12 i 13 i przedkłada je wprost Radzie szkolnej okręgowej, która wydaje orzeczenie i wydatki na strony konkurencyjne w stosunku ich podatków rozkłada, zawiadamiając je o tem na piśmie.

W przypadku przewidzianym w § 12 lit. c) zawiadomi nadto Rada szkolna okręgowa o prawomocnem orzeczeniu Urząd podatkowy podając cyfrowo wysokość rat kwartalnych gminnej kwoty konkurencyjnej i oznajmiając, że te raty są kwotą konkurencyjną na jeden rok preliminowaną. Jeżeli przytem zachodzi przypadek przewidziany w ustępie czwartym § 10 instrukcyi, należy powołując datę orzeczenia co do stałego ryczałtu zarazem oznajmić Urzędowi podatkowemu, że prócz kwoty konkurencyjnej na jeden rok preliminowanej ma Urząd podatkowy aż do odwołania wypłacać osobie uprawnionej także ryczałt stały.

§ 19.

Dochody określone preliminarzem pobierać będzie Rada szkolna miejscowa od Zwierzchności gminnej i przełożonego obszaru dworskiego w czterech równych ratach kwartalnych z góry za kwitem urzędowym nieostemplowanym i zapisywać w dochody działu I.

Jeżeli strony obowiązane nie uiściły raty, Rada szkolna miejscowa upomni je, a jeżeli upomnienie nie odniesie skutku, doniesie o tem Radzie szkolnej okręgowej w celu wdrożenia egzekucyi politycznej przez c. k. Starostwo.

Raty ściągnięte tą drogą doręczane będą Radzie szkolnej miejscowej.

W przypadku przewidzianym w § 12 lit. c) kwotę konkurencyjną gminy podnieść ma Rada szkolna miejscowa przez swego przewodniczącego albo inną osobę wskazaną przez Radę szkolną okręgową w Urzędzie podatkowym w ratach kwartalnych za urzędowym kwitem nieostemplowanym w pierwszym miesiącu kwartału z dodatków gminnych w tym miesiącu gminie do wypłaty przypadających.

Gdyby kwota tych dodatków w danym miesiącu nie pokryła całej raty kwartalnej, należy podnieść część jej jeszcze niepobraną z dodatków gminnych, które mają być wypłacone gminie w bezpośrednio następujących miesiącach.

W wyjątkowych wypadkach może Rada szkolna okręgowa na prośbę gminy, po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego względnie na wniosek tegoż, wezwać Urząd podatkowy osobnem rozporządzeniem, ażeby raty zapadłej lub części jej nie wydzielał na razie z dodatków gminnych dla funduszu szkolnego miejscowego, lecz zebraną kwotę dodatków gminnych wypłacił gminie na jej potrzeby. Niepobrana wskutek tego rata względnie część jej ma być natenczas podniesioną również z dodatków gminnych mających wpłynąć w bezpośrednio następujących miesiącach.

§ 29.

Na tej podstawie wyda Rada szkolna okręgowa orzeczenie, w którem winna:

a) stwierdzić potrzebę nadzwyczajnego wydatku na rzecz szkoły;

b) oznaczyć dokładnie grunt zakupić się mający i budowę mającą być wykonaną, oraz czas rozpoczęcia i wykończenia budowy;

c) oznaczyć wysokość kwoty na ten cel potrzebnej;

d) podać sposób pokrycia tej kwoty z majątku rozporządzalnego szkoły, z darowizn albo, o ile te źródła nie wystarczają, drogą konkurencyi, oraz

rozłożyć kwotę pomiędzy strony konkurujące, w przypadku zaś przewidzianym w § 12 lit. c) postanowić, zasięgnąwszy w miarę potrzeby informacyi od Wydziału powiatowego, że kwota konkurencyjna gminy ma być uiszczoną z jej dodatków do podatków bezpośrednich;

e) wskazać osobę, do której rąk kwoty konkurencyjne należy uiszczać;

f) oznaczyć termina składania rat, jeżeli kwota ma być ratalnie uiszczana, stosując w danych warunkach, odpowiednio przepis § 12 d).

§ 32.

Wydane orzeczenie należy udzielić stronom konkurencyjnym, zostawiając im prawo wniesienia rekursu w 14 dniach od doręczenia. Prawomocne orzeczenie należy udzielić w odpisie właściwej Radzie powiatowej aby dopilnowała wstawienia do budżetu gminnego kwot przypadających na gminę.

W przypadku przewidzianym w końcowem zdaniu § 29 lit. d) zawiadomi nadto Rada szkolna okręgowa o prawomocnem orzeczeniu Urząd podatkowy podając cyfrowo wysokość kwoty konkurencyjnej, wysokość ewentualnych rat, tudzież termina płatności, zaznaczając, że rzeczona kwota konkurencyjna ma być wypłacana tylko Radzie szkolnej okręgowej (§ 33).

§ 33.

Regularnej wpłaty kwot nałożonych na strony konkurencyjne pilnować będzie Rada szkolna okręgowa, wzywając w razie zwłoki c. k. Starostwo o ściągnięcie ich drogą egzekucyi politycznej.

W przypadku przewidzianym w końcowem zdaniu § 29 lit. d) ma Rada szkolna okręgowa pobrać kwotę konkurencyjną gminy w Urzędzie podatkowym za urzędowym nieostemplowanym kwitem z dodatków gminnych przypadających gminie do wypłaty w miesiącu płatności kwoty konkurencyjnej. Gdyby kwota dodatków gminnych, przypadających gminie do wypłaty w danych miesiącach nie pokrywała jej całej kwoty konkurencyjnej, podniesie Rada szkolna okręgowa niepobraną resztę kwoty konkurencyjnej, względnie odpowiedniej jej raty z dodatków gminnych, które mają być gminie wypłacone w bezpośrednio następujących miesiącach.

Jeżeli w wyjątkowym wypadku przewidzianym już w § 19 przeznaczona na pokrycie raty konkurencyjnej kwota dodatków gminnych zostanie za zezwoleniem Rady szkolnej okręgowej wypłaconą na potrzeby gminne, natenczas niepobrana część raty konkurencyjnej ma być pokrytą również z dodatków gminnych, które mają być wypłacone gminie w bezpośrednio następujących miesiącach.

Jeżeli w tym samym miesiącu mają być wypłacone kwoty konkurencyjne na wydatki zwyczajne (§ 19) i na wydatki nadzwyczajne (§ 33), pierwszeństwo ma kwota konkurencyjna na wydatki zwyczajne, a dopiero pozostała reszta pieniędzy przypadających gminie w danym miesiącu tytułem dodatków gminnych może być użyta na pokrycie kwoty konkurencyjnej na wydatki nadzwyczajne.

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

**Potocki** w. r.

Nr. 95.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. sierpnia 1907 L. 16.447/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 5. sierpnia 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 2. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Wadowickim.

## Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach zezwala się pobierać w r. 1907 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 44% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 10% dodatku ustawowego na powiatowy fundusz dróg gminnych.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 96.

## Ustawa

z dnia 9. sierpnia 1907, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Buczacza na pobór opłat policyjnych na rzecz funduszu ubogich miejscowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie m. Buczacza zezwala się pobierać na rzecz funduszu miejscowych ubogich następujące opłaty policyjne:

1. Od każdego za opłatą wstępu urządzanego balu, pikniku lub od każdej za opłatą wstępu urządzanej zabawy z tańcami, czy to w publicznym czy też w prywatnym lokalu, opłatę, stosownie do uznania Magistratu, według trzech klas po dwanaście kor., ośm kor. lub cztery kor. Bale, pikniki lub zabawy z tańcami, z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cel dobroczynny, wolne są od opłaty.

2. Od przedstawień teatralnych, koncertów. produkcyi sztuk konnych, ogni sztucznych, produkcyi prestydygitatorskich, magicznych i t. p. za każde przedstawienie opłatę stosownie do uznania Magistratu według trzech klas: po dwanaście kor., ośm kor. lub cztery kor.

Przedstawienia, z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cele dobroczynne, wolne są od opłaty.

3. Od menażeryi, panoramy, kosmoramy, dioramy, ciemni optycznch (camera obscura), figur woskowych lub innych gabinetów, w miarę ich jakości i stosownie do uznania Magistratu według trzech klas: dwanaście kor., ośm kor. i cztery kor. za każdy tydzień, zaś po trzydzieści sześć koron, dwadzieścia cztery kor. lub dwanaście kor. za każdy miesiąc.

4. Od panoram przenośnych (skrzynkowych) tudzież od arfistów i innych muzykantów i kataryniarzy zarobkujących po ulicach, placach i domach, tudzież w publicznych lokalach opłatę po pięćdziesiąt halerzy za każdy tydzień.

5. Od produkcyi muzycznych w lokalach publicznych t. j. w restauracyach, piwiarniach, kawiarniach i szynkowniach opłatę po sześćdziesiąt hal. za każdy wieczór.

Od produkcyi zaś muzycznych ze śpiewkami (tingle tangle, café concert, café chantant) lub z przedstawieniami teatralnemi połączonych, opłatę za każdy wieczór po dwie korony.

Art. II.

Każde uszczuplenie dochodu z powyższych opłat karane będzie grzywną przypadającą funduszowi miejscowych ubogich w wysokości dwu do pięciokrotnej opłaty uszczuplonej, a w razie niemożności ściągnięcia tej grzywny, aresztem w stosunku jednego dnia za każdych dziesięć koron grzywny.

Art. III.

Postępowanie karne w razie wykroczenia przeciw postanowieniom tej ustawy i orzekanie kar przysłuża burmistrzowi miasta względnie jego zastępcy.

Art. IV.

Od wymiaru powyższych opłat tudzież od orzeczeń karnych można odwołać się w terminie i w sposób przewidziany postanowieniami ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 9. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 97.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 6. sierpnia 1907 L. 91.028, w sprawie obrotu świń wewnątrz kraju i wywozu tych zwierząt z kraju do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa.

Obrót świń wszelkiej kategoryi wewnątrz kraju i wywóz świń rzeźnych do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa podlega w ogólności jedynie właściwym postanowieniom ustawy o chorobach stadnych z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 35 oraz ustawy o zapobieganiu i tępieniu pomoru świń z 7. września 1905 Dz. p. p. Nr. 163 tudzież przepisom rozporządzeń wykonawczych z 12. kwietnia 1880 Dz. p. p. Nr. 36, wraz z dodatkami i z 6. listopada 1905 Dz. p. p. Nr. 164, względnie wydanym od czasu do czasu na tej podstawie zarządzeniom władz z powodu poszczególnych wypadków zarazy.

Celem zapobieżenia zawlekaniu pomoru (zarazy) świń, względnie rozwlekaniu tej zarazy przez obrót świń, zarządza się na zasadzie § 2 ustawy o tępieniu pomoru wraz z rozporządzeniem wykonawczem i reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 9. lipca 1907 L. 25.115/3668, co następuje:

I.

W powiatach politycznych Chrzanów, Kraków, Bochnia, Brzesko, Dąbrowa, Tarnów*), Mielec, Tarnobrzeg, Kolbuszowa*), Nisko, Łańcut, Przeworsk*), Jarosław, Cieszanów, Rawa, Sokal, Żółkiew*), Kamionka, Brody, Złoczów*), Zborów*), Tarnopol*), Zbaraż, Skałat, Trembowla*), Husiatyn, Czortków*), Borszczów i Zaleszczyki*) mają być wszystkie świnie w wieku ponad 4 tygodnie, jakoteż świnie młodsze jeżeli się je wyprowadza z miejsca pochodzenia, oznaczone na prawem uchu marką uszną systemu Dudzińskiego i utrzymywane w ewidencyi.

Skutkiem tego posiadacze świń w wymienionych powiatach obowiązani są:

a) zgłaszać ustnie lub pisemnie prowadzącemu ewidencyę o każdym przybytku i ubytku w stanie nierogacizny, jakoteż o wszelkiej zamierzonej trwałej zmianie stanowiska świń;

b) oddawać mu paszporty, którymi były kryte świnie wprowadzone z innych miejscowości niemniej paszporty pobrane w miejscowej gminie, w razie jeżeli świnie nimi kryte nazad do gminy wróciły, tudzież przypadkowo odpadłe, jakoteż zużyte marki uszne;

c) być pomocnym prowadzącemu ewidencyę przy zakładaniu marek usznych a wreszcie

d) dozwolić jemu jakoteż kontrolującej żandarmeryi i organom politycznych władz powiatowych na każde ich żądanie i w każdej chwili wstępu do wszystkich lokalności stajennych i udzielać im wyjaśnień o wszelkich stosunkach tyczących się stanu świń, lub pochodzenia tych zwierząt.

Posiadaczowi świń nie wolno umieszczać innych cech i znaków dla celów prywatnych na tem uchu świni, na którem z urzędu ma być założona marka uszna.

Posiadacze świń, jakoteż prowadzący kataster, są osobiście odpowiedzialni za wszelkie nadużycia z markami, za ich podrabianie, rozmyślne odjęcie lub psucie i t. d.

Marki do znaczenia świń są własnością skarbową i będą dostarczane kosztem Skarbu państwa.

Do legitymowania świń w wymienionych powiatach używane być mają blankiety paszportowe koloru zielonego, które gminy (obszary dworskie) nabywać będą w c. k. Starostwach w sposób dotychczasowy.

---

*) Zamarkowanie i wpisanie do katastru świń w powiatach politycznych: Tarnów, Kolbuszowa, Przeworsk, Żółkiew, Złoczów, Zborów, Tarnopol, Trembowla, Czortków i Zaleszczyki będzie przeprowadzone najpóźniej do 1. października 1907.

Gminy i obszary dworskie obowiązane są wykonywać względnie dopilnować wykonywania tych środków.

II.

Świnie użytkowe i hodowlane wolno wyprowadzać z Galicyi do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa tylko wówczas, jeżeli są poznaczone markami usznemi i bezpośrednio przed wyprowadzeniem odbyły bez zarzutu 40-dniową weterynarsko-policyjną obserwacyę, a mianowicie:

1) z wolnych od zarazy gmin i obszarów dworskich powiatów politycznych pod I. wymienionych, w których przeprowadzono znaczenie świń markami i wpisano je w kataster, jeżeli jest udowodnione, że zwierzęta przeznaczone do wywozu najmniej 40 dni przebywały w gminie (obszarze dworskim), skąd się je wyprowadza, w weterynarsko-policyjnej obserwacyi i jeżeli dotycząca miejscowość od 40 dni jest wolną od pomoru;

2) z wolnych od zarazy gmin i obszarów dworskich powiatów politycznych, gdzie nie obowiązuje znaczenie świń markami i prowadzenie ewidencyi, pod warunkiem, że świnie przeznaczone na wywóz będą urzędownie opatrzone na koszt strony markami usznemi, trzymane zupełnie osobno przez 40 dni w weterynarsko-policyjnej obserwacyi i po upływie tego czasu okażą się zupełnie niepodejrzanemi o zarazę tudzież jeżeli miejscowość, skąd się je wyprowadza, od 40 dni była wolną od pomoru.

Na paszportach na świnie użytkowe lub hodowlane wywożone z obszarów o których mowa pod 1) do innych krajów koronnych, winno się znajdować potwierdzenie urzędowego weterynarza lub jego zastępcy, że dotycząca nierogacizna odbyła bez zarzutu rzeczoną obserwacyę i że odnośna gmina od 40 dni jest wolna od pomoru.

Chcący wyprowadzić świnie użytkowe lub hodowlane z obszarów wspomnianych pod 2) do innych krajów koronnych winien pisemnie lub ustnie zgłosić to we właściwem c. k. Starostwie i złożyć odpowiednią kwotę na marki uszne. Starostwo zarządzi bez zwłoki co potrzeba celem poznaczenia i wzięcia w obserwacyę świń zgłoszonych do wywozu.

Na paszportach wydanych na takie świnie mają być okoliczności wzmiankowane pod 2) stwierdzone również przez właściwego c. k. weterynarza powiatowego, względnie jego zastępcę.

Posyłki świń użytkowych i hodowlanych przeznaczone do wywozu do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa winny być z miejsca pochodzenia odstawione do stacyi nadawczej na wozach pod konwojem i tam natychmiast załadowane.

Świń użytkowych lub hodowlanych legitymowanych paszportami niezawierającymi tych potwierdzeń i w ogóle wbrew powyżej wyszczególnionym

wymogom nie wolno pod żadnym pozorem wyprowadzać albo dopuścić do transportu kolejowego celem wywozu do innych krajów koronnych.

Lekarz weterynaryjny interweniujący przy ładowaniu świń w stacyi nadawczej ma oprócz wyniku oględzin zaznaczyć na paszportach, czy świnie przeznaczone są na rzeź, do chowu lub użytku, a nadto winien o odejściu każdej posyłki świń użytkowych i hodowlanych zawiadomić telegraficznie na koszt strony władzę polityczną pierwszej instancyi miejsca przeznaczenia zwierząt, podając ilość świń, paszportów, stacyę końcową, nazwisko i miejsce zamieszkania adresata.

III.

Pod względem wywozu świń rzeźnych z miejscowości zamkniętych z powodu pomoru (zarazy) świń miarodajne są przepisy § 6 rozporządzenia wykonawczego z 6. listopada 1905 Dz. p. p. Nr. 164.

IV.

W całej Galicyi zabrania się:

a) puszczanie świń samopas t. j. bez należytego nadzoru (wałęsania się);

b) tak zwanego handlu domokrążnego nierogacizną bez różnicy wieku, przez który to handel rozumie się kupowanie, sprzedawanie lub prowadzenie świń, chodząc i jeżdżąc od miejscowości do miejscowości i od zagrody do zagrody.

Nie uważa się jednak za handel domokrążny, jeśli rolnik lub hodowca nie trudniący się handlem świń, gdziekolwiek nabędzie nierogaciznę i wyprowadzi ją wprost na swe obejście w celu użytkowym lub hodowlanym.

Również zakupienie nierogacizny przez rzeźników lub handlarzy świń na jednem obejściu i przewiezienie jej wprost do rzeźni lub najbliższej stacyi kolejowej celem załadowania nie uważa się za handel domokrążny.

Chcący w ten sposób nabyć nierogaciznę winien przedtem zgłosić się u naczelnika dotyczącej gminy (przełożonego obszaru dworskiego) a przed wyprowadzeniem kupionych świń, co się odbywać winno zawsze na wozach, ma nabywca postarać się o poświadczenie naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) na odwrotnej stronie paszportu, które to poświadczenie ma zawierać imię, nazwisko i numer domu sprzedawcy i nabywcy, datę kupna, tudzież miejsce przeznaczenia świń.

Do transportu kolejowego będą dopuszczone tylko świnie kryte paszportami, opatrzonymi takiem poświadczeniem naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego), względnie co do świń zakupionych na targu, stampilią komisyi targowej i podpisem organu pełniącego nadzór fachowy na targu;

c) wchodzenia do obcych chlewów, stajen i ubikacyj w których się trzyma świnie, handlarzom świń, ich pomocnikom, zgońcom, rzeźnikom, masarzom, miśkarzom i wogóle osobom, które przez swe zatrudnienie mają do czynienia z cudzą nierogacizną;

d) pędzenia trzody chlewnej przez większe przestrzenie kraju.

Zwierzęta te wolno z zachowaniem obowiązujących przepisów pędzić pieszo z miejscowości jednego powiatu politycznego tylko do miejscowości tego samego lub sąsiedniego powiatu politycznego.

Do powiatów politycznych dalej położonych, wolno świnie tylko przewozić koleją lub wozami o zaprzęgach końskich.

Świnie przypędzone z jednego powiatu politycznego na targowicę, znajdującą się w sąsiednim powiecie politycznym lub przewiezione na targowicę koleją albo wozami z dalszych powiatów, mogą być z tej targowicy odpędzone do którejkolwiek miejscowości bezpośrednio przylegającego powiatu, jeżeli są zaopatrzone legalnymi paszportami z klauzulą podpisaną przez weterynarza pełniącego nadzór targowy, że ich stan zdrowia jest zupełnie niepodejrzany.

Powyższe postanowienia wchodzą w wykonanie 25. sierpnia b. r. i równocześnie uchylają obwieszczenia tutejsze z 9. stycznia 1902 L. 3067, 27. lutego i 27. marca 1903 L. 19.796 i 24.902 i 27. lutego 1904 L. 26.421 a nadto wszystkie inne te rozporządzenia tutejsze, które nie są zgodne z postanowieniami niniejszego obwieszczenia.

Przekroczenia niniejszego obwieszczenia karane będą po myśli § 16 ustawy o tępieniu pomoru świń z 7. września 1905 Dz. u. p. Nr. 163 względnie § 45 ustawy z 24. maja 1882 Dz. u. p. Nr 51.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 6. sierpnia 1907.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 98.

## U s t a w a

z dnia 13. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Leżajsk na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, maliniaku, wiśniaku, poziomczaku i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Leżajsk zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra alkoholu, ktorego stopień da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 K;

2. od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, śliwowicy, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra maliniaku, wiśniaku, poziomczaku i miodu po 8 K.

Art II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w artykule I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Leżajsk.

Art IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces rozporz. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II. wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w Leżajsku, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązana jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Leżajsku.

Art. VIII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 95, oraz ustawa z dnia 23. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 144.

Art. IX.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 13. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 99.

# U s t a w a

z dnia 13. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Sokołów, powiat Kolbuszowa, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Sokołów (powiat Kolbuszowa) zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 22 K;

2. od jednego hektolitra rumu i słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, po 11 K czyli od jednego litra po 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. Od jednego hektolitra miodu po 22 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Sokołów, powiat Kolbuszowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120, część II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w Sokołowie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Sokołowie.

Art. VIII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IX.

Z wejściem w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 26. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 19.

Art. X.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 13. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 9. września 1907. **Część XVI.**

## Nr. 100.

## Instrukcya

z dnia 20. sierpnia 1907 dla c. k. (gł.) Urzędów podatkowych o wypłacie i zarachowaniu gminnych kwot konkurencyjnych, wydzielonych z dodatków gminnych na rzecz funduszu szkolnego miejscowego.

§ 1.

Podług art. 1 ustawy krajowej z dnia 1. lutego 1907 Dz. u. kr. Nr. 35 i instrukcyi c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 29. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 94, zmieniającej niektóre postanowienia instrukcyi z dnia 14. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 63 wypłacać będą c. k. (gł.) Urzędy podatkowe w wypadkach przewidzianych w art. 1 ustawy a określonych bliżej w § 12. lit. c) i w końcowem zdaniu § 29 lit d) zmienionej instrukcyi, gminne kwoty konkurencyjne na rzecz funduszu szkolnego miejscowego bezpośrednio do rąk przedstawicieli Władz szkolnych z wpływów na dodatki gminne dotyczących gmin.

§ 2.

Kwoty konkurencyjne na rzecz funduszu szkolnego miejscowego dzielą się na dwie odrębne kategorye a to: a) na wydatki zwyczajne, b) na wydatki nadzwyczajne.

Każda z tych kategoryi utrzymywana ma być w odrębnej ewidencyi na koncie dodatków gminnych dotyczącej gminy.

§ 3.

Rady szkolne okręgowe zawiadamiać będą c. k. (gł.) Urzędy podatkowe w myśl § 16, 18 i 32 instrukcyi c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia

20. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 94 o swych orzeczeniach, na podstawie których mają być wypłacane gminne kwoty konkurencyjne z dodatków gminnych

§ 4.

C. k. (gł.) Urzędy podatkowe mają natychmiast po otrzymaniu zawiadomień wpisać do księgi likwidacyjnej dodatków gminnych na kontach dodatków gminnych dotyczących gmin daty i treść tych zawiadomień uwidoczniając, czy kwoty konkurencyjne przeznaczone są na pokrycie wydatków zwyczajnych czy nadzwyczajnych tudzież, ile wynosi należytość, która przypada do wypłaty w ciągu roku administracyjnego.

Nadto notować należy przy kwotach konkurencyjnych na potrzeby zwyczajne, czy te datki ustanowione jako stałe ryczałty roczne, czy też preliminowano je na jeden rok.

Odróżnienie stałych ryczałtów od corocznie preliminowanych kwot konkurencyjnych będzie miało znaczenie, że c. k. (gł.) Urzędy podatkowe w tych przypadkach, w których będzie chodziło o stałe ryczałty, nie będą otrzymywały co roku zawiadomień, lecz raz wydane zawiadomienie obowiązywać będzie także w latach następnych aż do dalszego zarządzenia.

Wobec tego należy też wpisywać względnie notować powyższe daty odnoszące się do stałych rocznych ryczałtów i w latach następnych w księdze likwidacyjnej dodatków gminnych i to tak długo, dopóki urząd podatkowy nie otrzyma nowego zarządzenia co do rocznego ryczałtu.

Przy kwotach konkurencyjnych na wydatki zwyczajne należy także notować, ile wynoszą raty kwartalne i komu mają być wypłacane.

Przy kwotach konkurencyjnych na wydatki nadzwyczajne należy notować ilość rat, wysokość tychże i termin zapadłości.

Jeżeli kwoty konkurencyjne na wydatki nadzwyczajne będą rozłożone na raty przypadające w kilku latach administracyjnych, należy powyższe daty wpisać względnie notować w księdze likwidacyjnej dodatków gminnych każdego roku, w którym choćby tylko jedna rata była płatną.

Zawiadomienia otrzymane z Rady szkolnej okręgowej należy przechowywać w aktach.

§ 5.

Raty funduszu szkolnego miejscowego do wypłaty zapadłe tak na wydatki zwyczajne jak i nadzwyczajne pokrywane będą tylko o tyle, o ile w danej chwili wystarczy na nie zapas dodatków gminnych dotyczącej gminy.

W wyjątkowych tylko wypadkach przewidzianych w końcowym ustępie § 19 i w ustępie trzecim § 33 instrukcyi c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia

20. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 94, jeżeli Rada szkolna okręgowa wezwie Urząd podatkowy osobnem zarządzeniem, aby raty zapadłej lub jej części nie wydzielał na razie z dodatków gminnych na rzecz funduszu szkolnego miejscowego, lecz wypłacił zebraną kwotę dodatków gminnych gminie na jej potrzeby, należy daty zarządzenia zanotować na odnośnem koncie księgi likwidacyjnej dodatków gminnych i wstrzymać wypłatę oznaczonej należytości funduszowi szkolnemu miejscowemu a wypłacić ją gminie.

Tak w tym przypadku chwilowego wstrzymania wypłaty datku konkurencyjnego funduszowi szkolnemu miejscowemu w celu tymczasowego zasilenia funduszu gminnego, jakoteż w wypadku, gdyby zapas dodatków gminnych na pokrycie zapadłej w terminie raty nie wystarczył, ma dalsza wypłata na rzecz funduszu szkolnego miejscowego nastąpić w najbliższych po sobie następujących miesiącach aż do zupełnego pokrycia raty.

§ 6.

Kwoty konkurencyjne na wydatki zwyczajne wypłacać będą c. k. (gł.) Urzędy podatkowe, o ile nie zachodzi jeden z przypadków przewidzianych w końcowym ustępie § 5 w ratach kwartalnych z góry a to w miesiącach styczniu, kwietniu, lipcu i październiku z dodatków gminnych, które wpłynęły w ostatnim miesiącu przed rozpoczęciem danego kwartału. Wypłata ma nastąpić do rąk przewodniczących Rad szkolnych miejscowych lub innych osób upoważnionych przez Radę szkolną okręgową za kwitami wolnymi od stempla.

Wydatki te należy zarachowywać w dzienniku dodatków autonomicznych.

§ 7.

Kwoty konkurencyjne na wydatki nadzwyczajne wypłacane będą Radom szkolnym okręgowym.

C. k. Urzędy podatkowe znajdujące się poza siedzibą Rad szkolnych okręgowych zapisywać będą w tym celu z wpływów w dodatkach gminnych w dzienniku dodatków autonomicznych na rozchód datki konkurencyjne tej kategoryi w ratach oznaczonych przez Radę szkolną okręgową a zarazem zarachowywać je będą w dzienniku konto-korrente na rachunek c. k. (gł.) Urzędów podatkowych w siedzibie Rad szkolnych okręgowych wymieniając w uwiadomieniu oprócz kwoty przekazanej z dodatków gminnych także nazwę gminy, której datek konkurencyjny przekazana kwota ma pokryć.

C. k. (gł.) Urzędy podatkowe w siedzibie Rad szkolnych okręgowych mają przekazane z innych urzędów podatkowych datki konkurencyjne wypłacać Radom szkolnym okręgowym za kwitami wolnymi od stempla i wyda-

tek ten zarachować w dzienniku konto-korrente na rachunek przekazujących urzędów podatkowych.

Kwoty konkurencyjne na wydatki nadzwyczajne zebrane od gmin własnego okręgu podatkowego będą c. k. (gł.) Urzędy podatkowe w siedzibie Rad szkolnych okręgowych wypłacały podobnie jak kwoty przekazane z innych urzędów podatkowych, atoli za osobnym kwitem a wydatek ten zapiszą na rozchód w dzienniku dodatków autonomicznych.

§ 8.

Kwoty konkurencyjne tak na wydatki zwyczajne jak i nadzwyczajne mają być utrzymywane w należytej ewidencyi w księdze likwidacyjnej dodatków gminnych w przeznaczonych na ten cel kolumnach.

Poszczególne konta mają być z końcem roku zamknięte celem wyprowadzenia możliwej zaległości i pokrycia jej z najbliższych wpływów w roku następnym.

§ 9.

Wskutek powyższych postanowień zajdzie zmiana w dotychczasowem postępowaniu przy wypłacie dodatków gminnych, gdyż z uiszczonych dodatków gminnych pokrywane będą w odnośnych miesiącach najpierw kwoty konkurencyjne na rzecz funduszu szkolnego miejscowego a dopiero pozostała reszta ma być gminie wypłaconą, o ileby w wypadkach przewidzianych w ustępie drugim § 5 niniejszej instrukcyi Rada szkolna okręgowa nie wydała odmiennego zarządzenia.

§ 10.

Jeżeli w jednym miesiącu obie kategorye kwot konkurencyjnych przypadną do wypłaty funduszowi szkolnemu miejscowemu, natenczas kwota konkurencyjna na wydatki nadzwyczajne może być wypłacona dopiero po zupełnem pokryciu kwoty konkurencyjnej na wydatki zwyczajne.

§ 11.

Do powyższych postanowień zastosują się c. k. (gł.) Urzędy podatkowe z całą ścisłością natychmiast po otrzymaniu zawiadomień z Rad szkolnych okręgowych (§§ 16, 18 i 32 instrukcyi c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 20. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 94).

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

**Potocki** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 30. września 1907. **Część XVII.**

## Nr. 101.

## U s t a w a

z dnia 12. czerwca 1907, o kształceniu nauczycieli oraz o uzdolnieniu do nauczania w szkołach ludowych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

### Artykuł I.

W obrębie postanowień ustaw państwowych o kształceniu nauczycieli i uzdolnieniu do nauczania w szkołach ludowych wydaje się dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następujące szczegółowe postanowienia:

### § 1.

Zadaniem seminaryów nauczycielskich męskich i żeńskich dla szkół ludowych jest wykształcenie takich sił nauczycielskich, które na podstawie swej ogólnej i zawodowej wiedzy i uzdolnienia, oraz pod względem swego wychowania i charakteru sprostać mogą zadaniu nauczyciela ludowego w ogólności, a mianowicie z uwzględnieniem urządzenia szkół ludowych w Galicyi.

### § 2.

Ażeby wykształcić siły nauczycielskie przysposobione specyalnie tak dla szkół ludowych wiejskich, jakoteż i dla szkół ludowych miejskich, będą plany naukowe poszczególnych seminaryów męskich uwzględniać specyalnie po-

trzeby jednej lub drugiej z tych kategoryi szkół i dlatego kłaść osobliwszy nacisk albo na nauki przyrodniczo-rolnicze, albo też na naukę języków, jakoteż na naukę rysunków.

W planach nauczania tych seminaryów męskich, które w myśl tego uwzględniać mają specyalne potrzeby szkół miejskich, nauka gospodarstwa rolnego ograniczy się do sadownictwa i ogrodnictwa, a nauka języka niemieckiego będzie udzielaną w obszerniejszym zakresie.

Nauka historyi uwzględni historyę powszechną, austryacką i kraju ojczystego.

Ogólna nauka muzyki i śpiew, oraz gra na skrzypcach stanowią we wszystkich seminaryach męskich i żeńskich przedmiot nauki obowiązkowej, gra na fortepianie i na organach przedmiot nauki nadobowiązkowej.

Nauka przyrody uwzględniać będzie także potrzeby hygieny szkolnej.

Nauczanie somatologii i hygieny powierzone będzie lekarzowi specyalnie do tego uzdolnionemu, któremu także jako lekarzowi szkolnemu poruczony będzie nadzór nad ogólnemi stosunkami zdrowia wychowanków i nad hygienicznem utrzymaniem lokalów szkolnych. Odpowiednie przepisy wydaje Rada szkolna krajowa po wysłuchaniu krajowej Rady zdrowia z przyzwoleniem Ministerstwa oświaty.

W seminaryach żeńskich przy nauce przyrody uwzględniać się będzie specyalnie warzywnictwo i ogrodnictwo.

§ 3.

Język wykładowy dla każdego seminaryum męskiego i żeńskiego ustanawia Rada szkolna krajowa, z przyzwoleniem Ministra oświaty, w myśl obowiązujących przepisów.

Obok seminaryów z językiem wykładowym polskim, względnie polskim i ruskim może dla przysposobienia nauczycieli niemieckiego języka być założonem jedno seminaryum męskie z językiem wykładowym polskim i niemieckim.

Gdzie tego potrzeba wymaga, należy wychowankom seminaryów męskich i żeńskich z polskim językiem wykładowym dać także sposobność wykształcenia się w języku ruskim.

Przy nauce języka niemieckiego, która we wszystkich seminaryach jest obowiązkową, jest język niemiecki wykładowym.

§ 4.

Seminaryom nauczycielskim męskim i żeńskim dodanym będzie jako środek pomocniczy przy nauce przyrody i gospodarstwa ogród szkolny odpowiednio urządzony; tym zaś seminaryom, które przeznaczone są do kształ-

cenia nauczycieli szkół wiejskich, dodane będzie nadto pole odpowiednio położone i w odpowiednim wymiarze dla nauczania i ćwiczenia wychowanków w pracach rolniczych.

§ 5.

Liczba wychowanków nie ma na jednym kursie rocznym przekraczać czterdziestu.

Klasy równorzędne w seminaryach mogą być urządzane w razie koniecznym.

§ 6.

Gdzie się okazuje potrzeba, może w seminaryum męskiem być urządzoną klasa przygotowawcza.

Zadaniem klasy przygotowawczej jest przysposobić wychowanków głównie pod względem językowym i pewności w rachunkach.

§ 7.

Celem wykształcenia nauczycielek robót i nauczycielek ogródków, o ile do tego celu nie służą seminarya publiczne jako takie i połączone z niemi ogródki dziecięce, mogą być przy pewnych seminaryach założone osobne kursa nauczania jednoroczne.

§ 8.

Celem praktycznego przysposobienia wychowanków istnieje przy każdem seminaryum z polskim językiem wykładowym szkoła ludowa jako szkoła ćwiczeń i szkoła wzorowa.

Przy seminaryach nauczycielskich urządzonych pod względem języka wykładowego utrakwistycznie, istnieć będzie dla każdego z dwóch języków wykładowych osobna szkoła ćwiczeń.

Szkołę ćwiczeń utrzymywaną przez państwo może wyjątkowo zastąpić także inna szkoła publiczna wzorowo urządzona.

Szkoła ćwiczeń ma w regule cztery klasy, może być jednak urządzoną także jako więcej- lub mniej- klasowa.

Liczba uczniów w poszczególnych klasach szkoły ćwiczeń nie może przekraczać czterdziestu.

§ 9.

Wszystkie kursa roczne seminaryum nauczycielskiego, szkoła ćwiczeń, klasa przygotowawcza, ogródek dziecięcy i specyalne kursa nauczania tworzą jeden organizm szkolny, z jednolitem kierownictwem.

Do kształcenia sił nauczycielskich mogą jednak być urządzone takie seminarya, które obejmują tylko pewne części pełnego seminaryum. Do zakładów takich odnoszą się te przepisy, które postanowione są dla odnośnych części pełnych zakładów.

§ 10.

Plany naukowe, rozkład przedmiotów na poszczególne kursa roczne i liczbę godzin nauki dla seminaryów, oraz dla połączonych z niemi klas przygotowawczych, ogródków dziecięcych i specyalnych kursów nauczania ustanawia Rada szkolna krajowa, z przyzwoleniem Ministra oświaty, biorąc za podstawę postanowienia ustawy państwowej o szkołach ludowych oraz szczegółowe wskazówki, podane w poprzedzających paragrafach niniejszej ustawy.

Bliższe postanowienia o urządzeniu językowem seminaryów utrakwistycznych wydaje Rada szkolna krajowa, z przyzwoleniem Ministra oświaty.

Minister oświaty postanawia na wniosek Rady szkolnej krajowej, który plan naukowy ma być zaprowadzonym w poszczególnych seminaryach męskich.

Plan naukowy szkoły ćwiczeń układa konferencya nauczycielska, z uwzględnieniem planu nauki normalnego, przepisanego dla szkół ludowych w kraju i przedkłada go Radzie szkolnej krajowej do zatwierdzenia.

Pod względem zewnętrznego i wewnętrznego porządku w szkołach ćwiczeń obowiązują normy wydane dla szkół ludowych publicznych, o ile nie będą wydane specyalne przepisy.

§ 11.

O dopuszczaniu książek do nauki i czytania oraz środków naukowych rozstrzyga Rada szkolna krajowa. Wybór pomiędzy zatwierdzonemi książkami do nauki służy ciałom nauczycielskim i ma być corocznie zawczasu podanym do wiadomości Rady szkolnej krajowej.

§ 12.

Co się tyczy roku szkolnego, trwania półroczy i feryi we wszystkich oddziałach seminaryów, włącznie z państwowemi szkołami ćwiczeń obowią-

zują przepisy wydane dla szkół średnich, o ile nie są wydane specyalne przepisy.

Regulamin szkolny i naukowy dla seminaryów wydaje Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty.

Co się tyczy zachowania się wychowanków w zakładzie i poza zakładem grono nauczycielskie układa projekt przepisów dyscyplinarnych i przedkłada go Radzie szkolnej krajowej do zatwierdzenia.

Wykluczenie z seminaryum oraz z seminaryów w kraju zarządza Rada szkolna krajowa, wykluczenie ze wszystkich zakładów wymaga zatwierdzenia Ministra oświaty.

§ 13.

Nauka w seminaryach nauczycielskich męskich i żeńskich oraz w klasach przygotowawczych i na specyalnych kursach naukowych jest bezpłatną.

Wychowankowie biedni a zdolni mogą otrzymać stypendya państwowe i krajowe, o ile przyjmą zobowiązanie oddania się zawodowi nauczycielskiemu przynajmniej przez sześć lat w publicznych szkołach ludowych.

Korzystanie ze stypendyum z funduszu krajowego zależne jest od warunku sześcioletniej służby w publicznych szkołach ludowych w kraju.

Korzystanie ze stypendyum może także w ten sposób nastąpić, że odpowiednie kwoty wypłacane będą kierownictwu internatów wychowanków seminaryów do tego przez Radę szkolną krajową upoważnionych a to za mieszkanie i utrzymanie wychowanka.

Bliższe postanowienia o nadawaniu i wypłacaniu stypendyów wydaje Rada szkolna krajowa.

W państwowych szkołach ćwiczeń i ogródkach dziecięcych będzie pobieraną opłata szkolna, od której uiszczania ubodzy uczniowie mogą być uwolnieni. Bliższe o tem postanowienia wydaje Minister oświaty.

§ 14.

Zakładanie i utrzymanie seminaryów nauczycielskich męskich i żeńskich z potrzebnemi szkołami ćwiczeń (§ 8) jest rzeczą państwa. Zarządza je na wniosek Rady szkolnej krajowej Minister oświaty, który także przyzwala na urządzenie oddziałów równorzędnych na kursach, oraz klas przygotowawczych, ogródków dziecięcych i specyalnych kursów naukowych.

§ 15.

Świadectwo dojrzałości uprawnia do prowizorycznej służby nauczycielskiej we wszystkich szkołach ludowych bez względu na to, w którem semi-

naryum uzyskanem zostało, o ile kandydat ze względu na znajomość języków świadectwem tem wykazaną, odpowiada wymaganiom szkoły, do której ma być przeznaczony.

Do stałego zamianowania nauczycielem w szkołach ludowych pospolitych wymaganem jest świadectwo kwalifikacyi nauczycielskiej dla pospolitych szkół ludowych, które uzyskuje się przez egzamin kwalifikacyjny nauczycielski po najmniej dwuletniem zadowalniającem zajęciu w praktycznej służbie nauczycielskiej w szkole ludowej publicznej lub prywatnej posiadającej prawo publiczności. Do szkół ludowych pospolitych, w których drugi język krajowy lub język niemiecki jest przedmiotem nauki obowiązkowym, wykazać się należy uzdolnieniem nauczania tych języków. Przy egzaminach kwalifikacyjnych do szkół pospolitych należy więc na żądanie kandydata przez wynik egzaminu stwierdzić, czy jest uzdolnionym uczyć także drugiego języka krajowego, względnie języka niemieckiego w szkołach ludowych pospolitych.

## § 16.

Do stałej nominacyi nauczycielem w szkole wydziałowej wymagane jest świadectwo kwalifikacyi nauczycielskiej do szkół wydziałowych, które uzyskuje się przez złożenie egzaminu specyalnego po najmniej trzechletniem całkiem zadowalniającem zajęciu w szkołach ludowych albo innych zakładach naukowych. Kandydaci, którzy ukończyli studya na uniwersytecie albo w szkole politechnicznej, dopuszczani będą do tego egzaminu także bez wykazania się poprzedniem zajęciem w zawodzie nauczycielskim, mogą jednak dopiero wówczas uzyskać stałą nominacyę, jeżeli wykażą się jednoroczne m zadowalniającem zajęciem nauczycielskiem w szkole wydziałowej publicznej po uzyskaniu kwalifikacyi do szkół wydziałowych.

Nauczyciele przedmiotów technicznych na kursach specyalnych naukowych połączonych ze szkołami ludowemi, doświadczeni w zawodzie nauczycielskim, mogą być przez Ministra oświaty uwolnieni od tego egzaminu.

Egzamin kwalifikacyjny nauczycielski do szkół wydziałowych obejmuje wszystkie przedmioty jednej z trzech następujących grup:

a) Grupa zawodowa językowo-historyczna: język wykładowy (języki wykładowe), język niemiecki, geografia i historya;

b) grupa zawodowa przyrodnicza: historya naturalna, fizyka i matematyka;

c) grupa zawodowa techniczna: rysunek odręczny i kaligrafia, rysunek geometryczny w połączeniu z geometryą wykreślną, nauka zręczności (dla kandydatów), nauka robót kobiecych (dla kandydatek).

Oprócz tego pedagogika i język wykładowy jest przedmiotem egzaminu każdej grupy.

§ 17.

Do przedsiębrania egzaminów kwalifikacyjnych Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty ustanawia osobne komisye, przyczem trzymać się należy zasady, że członkami komisyi egzaminacyjnych mają być przy egzaminie kwalifikacyjnym do szkół pospolitych przedewszystkiem inspektorowie szkolni okręgowi i wytrawni nauczyciele szkół ludowych, zaś przy egzaminie do szkół wydziałowych, dyrektorowie i nauczyciele seminaryów, szkół średnich, zawodowych lub wyższych. Przewodniczy egzaminom dyrektor komisyi egzaminacyjnej, o ile inspektor szkolny krajowy nie obejmie przewodnictwa.

Celem egzaminowania kandydatów co się tyczy ich uzdolnienia do udzielania nauki religii, należy powoływać zastępców stowarzyszeń kościelnych i religijnych.

§ 18.

Celem dalszego wykształcenia do zawodu nauczycielskiego w przedmiotach nauki szkół wydziałowych odbywać się będą corocznie przez przeciąg jednego roku szkolnego przy seminaryach nauczycielskich lub innych zakładach naukowych dwa kursa wydziałowe dla dwóch w § 16 wymienionych zawodowych grup wydziałowych.

Na kurs wydziałowy przyjmować się będzie abituryentów seminaryów nauczycielskich męskich, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości z odznaczeniem, bezpośrednio po ukończeniu seminaryum, oraz nauczycieli ludowych, którzy złożyli egzamin kwalifikacyjny do szkół ludowych pospolitych z odznaczeniem.

Pierwszych utrzymuje się na czas trwania kursu w dalszem pobieraniu stypendyum, które w seminaryum nauczycielskiem posiadali; drudzy otrzymują urlop z pełnymi poborami.

Liczba słuchaczów nie ma przenosić trzydziestu pięciu.

§ 19.

Celem dalszego wykształcenia do zawodu nauczycielskiego w przedmiotach nauki kursów uzupełniających rolniczych, a zarazem celem przygotowania do złożenia specyalnego egzaminu z rolnictwa dla tych kursów, urządzony będzie w jednej szkole rolniczej co najmniej co drugi rok kurs nauczycielski rolniczy na przeciąg jednego roku szkolnego.

Na kurs ten przyjmowani będą kandydaci, którzy po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego do szkół ludowych pospolitych w szkołach ludowych wiej-

skich co najmniej przez trzy lata na samodzielnem stanowisku byli czynni, a przez troskliwe pielęgnowanie ogrodu lub pola szkolnego okazali osobliwsze zamiłowanie do robót rolniczych.

Liczba słuchaczy tego kursu nie ma przekraczać dwudziestu.

Frekwentanci otrzymują na czas kursu urlop z pełnymi poborami.

§ 20.

Nauka na wszystkich kursach nauczycielskich jest bezpłatną.

Wydatek na kursa nauczycieli wydziałowych i na kursa nauczycieli kursów rolniczych uzupełniających pokrywany będzie ze środków państwa.

§ 21.

W miarę rozporządzalnych środków (ze strony państwa, kraju, gminy lub prywatnych) urządza Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty także kursa tylko dla poszczególnych przedmiotów szkoły ludowej pospolitej i wydziałowej.

§ 22.

Wszystkie kursa przeznaczone do dalszego kształcenia nauczycieli podlegają organom nadzorczym szkolnym ustanowionym dla seminaryów nauczycielskich.

Dyrektor odnośnego zakładu naukowego sprawuje za remuneracyą bezpośrednie kierownictwo kursu.

Nauczyciele ustanawiani będą przez Radę szkolną krajową a za pracę swoją otrzymują honoraryum.

§ 23.

Bliższe postanowienia i plany naukowe dla kursów nauczycielskich wydaje Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty, przyczem należy się trzymać zasady, ażeby plany te i postanowienia utrzymać w zgodzie z każdoczesnymi przepisami egzaminacyjnymi.

Przy urządzaniu kursu dla poszczególnych przedmiotów nauki uwzględnić należy przedewszystkiem specyalne potrzeby szkół ludowych pospolitych i wydziałowych stwierdzone ich planem naukowym.

Art. II.

Postanowienia tej ustawy obowiązują od początku roku szkolnego następującego po jej ogłoszeniu.

Artykuł III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 12. czerwca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Marchet** w. r.

Nr. 102.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. lipca 1907, ustanawiające kwalifikacyę naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach i miasteczkach objętych ustawami gminnemi z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, wraz z postanowieniami o egzaminie kwalifikacyjnym na naczelników wymienionych straży pożarnych.

### I.

W wykonaniu postanowienia § 39 ustawy z dnia 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18 tudzież § 51 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 względnie § 54 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem ustanawia następującą kwalifikacyę naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach i miasteczkach objętych ustawami gminnemi z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

### A. Ogólne warunki.

Naczelnicy wymienionych wyżej straży pożarnych winni posiadać:

1. obywatelstwo austryackie;
2. ukończony 24 rok życia;
3. nieskazitelność charakteru udowodnioną świadectwem moralności;
4. fizyczne uzdolnienie udowodnione świadectwem lekarskiem, stwierdzającem, że kandydat: a) nie ma wady serca, b) nie jest nerwowym, c) nie cierpi na zawrót głowy, epilepsyę lub drżenie rąk i nóg, d) nie ma wogóle innych wad fizycznych lub umysłowych, któreby go czyniły niezdolnym do spełniania obowiązków strażaka oddziału ratunkowego (dachowego);
5. znajomość języków krajowych.

### B. Wykształcenie ogólne i fachowe.

Naczelnicy zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach objętych ustawą gminną z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, winni wykazać się świadectwem ukończonej niższej szkoły średniej lub szkoły wydziałowej. Od naczelników tych straży w miastach i miasteczkach objętych ustawą gminną z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, wymaga się ukończonej z dobrym postępem czwartej klasy szkoły ludowej.

Nadto każdy kandydat winien udowodnić, że odbył co najmniej 3-miesięczną praktykę w jednej z zawodowych (gminnych) straży pożarnych oraz że złożył egzamin kwalifikacyjny.

Dla zostających obecnie w służbie naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych oznacza się czas przejściowy na dwa lata od daty niniejszego rozporządzenia.

## II. Postanowienia o egzaminie kwalifikacyjnym.

Przedmiotem tego egzaminu są:

### A. Wiadomości teoretyczne.

1. Przepisy o policyi ogniowej:

a) ustawa o policyi ogniowej z 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18;

b) regulamin ogniowy dla odnośnej gminy względnie wzorowy regulamin, wydany okólnikiem Wydziału krajowego z dnia 30. października 1891 L. 44.204;

c) przepisy ustaw budowlanych, o ile odnoszą się do policyi ogniowej, a mianowicie ustaw: z 28. kwietnia 1882 Dz. u. kr. Nr. 77 w brzmieniu ustawy z dnia 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 55, z 4. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 31 w brzmieniu ustawy z 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 70 i ustawy z 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 56, tudzież ustawy budowlanej z dnia 13. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 133 w brzmieniu ustawy z 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 57.

2. Przepisy o wyrobie, przechowaniu, sprzedaży i transporcie prochu strzelniczego, materyałów wybuchowych, olejów mineralnych i karbidu, o ile mają bezpośrednio związek z pożarnictwem.

3. Postanowienia ustawy karnej z 27. maja 1852 Dz. u. p. Nr. 117, o przestępstwach popełnianych przez działanie lub zaniechanie, z którego wynika lub wyniknąć może niebezpieczeństwo pożaru, a w szczególności przepisy §§ 166—170 (zbrodnia podpalenia) §§ 335 i 336 lit. a) d) f) (występki i przekroczenia przeciw bezpieczeństwu życia), §§ 434—459 (występki i przekroczenia przeciw bezpieczeństwu mienia).

4. Wiadomości z teoryi pożarnictwa:

a) szczegółowa nauka o przyborach pożarnych i uzbrojeniu strażackiem;

b) próby sikawek, węży, drabin i linewek;

c) o manometrze i vacuum-metrze;

d) o utrzymaniu w dobrym stanie przyborów i przyrządów pożarnych;

e) o strażnicach pożarnych, koszarach, magazynach i wspinalniach;

f) o pogotowiu i alarmowaniu;

g) taktyka przy gaszeniu pożarów.

5. Nauka o pierwszej pomocy w nagłych wypadkach. Nadto kandydaci na naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach podlegających ustawie gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, winni wykazać znajomość przepisów o urządzeniach wielkomiejskich, mających bezpośredni lub pośredni związek z pożarnictwem, a mianowicie:

a) o sikawkach parowych, gazowych i automobilowych, ich konstrukcyi, sposób puszczania w ruch i lokomocye, dodatnie strony tych przyrządów pożarnych;

b) o telefonach, definicya, krótki opis, użycie do celów pożarnictwa;

c) o automatach pożarnych elektrycznych, opis urządzenia, sposób użycia zalety;

d) o kolejach elektrycznych, o niebezpieczeństwach tkwiących w prądach o wysokiem napięciu, o sposobie przerywania drutów z prądem, o drutach przerwanych;

e) o oświetleniu elektrycznem;

f) o wodociągach.

## B. Wiadomości praktyczne.

Te wiadomości mają być udowodnione ćwiczeniami:

1. a) z drabiną zwykłą (pojedynczą i składową);

b) z drabinami dachowemi;

c) z drabinami hakowemi;

d) z drabiną mechaniczną;

e) z workiem, worem i kocem ratunkowym, płótnem do zsuwania, linewką ratunkową;

f) z sikawkami: rozebranie sikawki na części składowe, złożenie jej, okazanie sposobu czyszczenia i konserwacyi, ich chwilowe lub stałe wady;

g) ćwiczenia z aparatem dymowym kompletnym, składającym się z hełmu i pompy powietrznej;

h) użycie prądu, kierowanie nim i stanowisko prądnika.

2. Ćwiczenia w gaszeniu różnych pożarów z małym oddziałem i słabym taborem przy pomocy mieszkańców.

3. Ćwiczenia w gaszeniu różnych pożarów z pełnym oddziałem (korpusem) i z pełnym taborem.

4. Ćwiczenia rzędowe.

5. Rysowanie planów sytuacyjnych do sprawozdań o pożarach.

Ćwiczenia mają być wykonywane według regulaminów krajowego Związku ochotniczych straży pożarnych.

## Skład Komisyi egzaminacyjnej i jej urzędowanie.

Komisya egzaminacyjna składa się z delegata c. k. Namiestnictwa, z dwóch egzaminatorów części teoretycznej i praktycznej mianowanych przez Wydział krajowy i z lekarza do egzaminu z nauki o pierwszej pomocy w nagłych wypadkach, mianowanego przez Wydział krajowy.

Przewodniczącego Komisyi wyznacza Wydział krajowy.

Komisya egzaminacyjna urzędować będzie w miesiącach maju i październiku każdego roku.

Na koszta Komisyi złożyć ma kandydat taksę w kwocie 10 K.

Lwów, dnia 2. lipca 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 103.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. czerwca 1907 L. 57.991, w przedmiocie zezwolenia gminie Jabłonów, powiat Peczeniżyn, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy postanowień § 81 ustawy gm. z 12. sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jabłonów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku w dotychczasowej wysokości unormowanej ustawą z dnia 25. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 94, na czas od 25. grudnia 1907 do 31. grudnia 1910.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 104.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. sierpnia 1907 L. 81.578, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kałusz na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy postanowień § 82 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala

gminie Kałusz na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości 100% na przeciąg dalszych lat pięciu, począwszy od roku 1908 do końca 1912 r.

Lwów, dnia 24. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 105.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. sierpnia 1907 L. 78.902, w sprawie przedłużenia Radom powiatowym w Lisku i Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radom powiatowym w Lisku i Turce na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 106.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. września 1907 L. 63.289, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Trembowli na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy postanowień § 86 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Trembowla na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu począwszy od 1. stycznia 1908 do końca roku 1912.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 107.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1907 L. 85.313, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Kołomyi na dalszy pobór opłaty gminnej od wina niepodlegającego państwowemu podatkowi konsumcyjnemu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie m. Kołomyi po myśli § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór zezwolonej ustawą z dnia 29. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 48, samoistnej opłaty gminnej od wina naturalnego i sztucznego, nie podlegającego państwowemu podatkowi konsumcyjnemu, przez dalszych lat 10 t. j. od 1. stycznia 1908 do końca grudnia 1917 w dotychczasowej wysokości.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 108.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1907 L. 85.313, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Kołomyi na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie m. Kołomyi, po myśli § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu na przeciąg lat pięciu od 1. stycznia 1908 począwszy.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 109.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1907 L. 86.621, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Jasło na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy postanowień § 86 ustawy z dnia 18. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Jasła na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu począwszy od 1. stycznia 1908 do końca roku 1912.

We Lwowie dnia 10. września 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 18. października 1907. **Część XVIII.**


## Nr. 110.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie, z dnia 22. września 1907 L. 17.851/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 30. sierpnia 1907 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 14. marca 1907 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Kałuskim.

## Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Kałuszu zezwala się pobierać w r. 1907 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 56% od państwowych podatków bezpośrednich, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

C. k. Namiestnik:

**Potocki** w. r.

## Nr. 111.

## Ustawa

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Dynów (powiat Brzozów) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Dynów zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 koron.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku i t. p. napojów, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 koron.

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 K.

4. Od jednego hektolitra miodu po 5 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy tworzy gmina Dynów.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Dynowie — a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Dynowie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 112.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Bohorodczany na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Bohorodczany zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następujacej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 Koron.
2. Od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, śliwowicy, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na zawartość alkoholu, po 11 koron.
3. Od jednego hektolitra piwa po 2 K.
4. Od jednego hektolitra miodu po 2 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Bohorodczany.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Bohorodczanach a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. fund. propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Bohorodczanach.

Art. VIII.

Ustawa z dnia 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 35 zostaje niniejszem uchyloną.

Art. IX.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 113.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Nisko na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Nisko zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 koron;

2. Od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowem alkoholometrem po 11 koron;

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 koron.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Nisko.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II. wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Nisko, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Nisku.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 114.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Radomyśl nad Sanem, powiat Tarnobrzeg, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Radomyśl nad Sanem, powiat Tarnobrzeg, zezwala się pobierać począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy aż do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 2 hal. czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 2 korony.
2. Od jednego hektolitra rumu, rozolisu, koniaku, araku, esencyi ponczowej, likieru, śliwowicy i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 3 korony.
3. Od jednego hektolitra piwa po 1 koronie.
4. Od jednego hektolitra miodu po 2 korony.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Radomyśl nad Sanem.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od opłaty państwowej konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Radomyśl nad Sanem a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Radomyśl nad Sanem.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 115.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Kosów razem z wcieloną do niej gminą Monastersko na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Kosów razem z wcieloną do niej gminą Monastersko zezwala się pobierać od wejścia w życie ninejszej ustawy do końca r. 1910, opłaty gminne, od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra alkoholu, którego stopień da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 koron.

2. Od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 koron.

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 korony.

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 koron.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Kosów wraz z wcieloną do niej gminą Monastersko.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Kosowie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Kosowie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 116.

## U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Rudnik (powiat Nisko) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Rudnik zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra spirytusu, którego zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 koron.

2. Od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, śliwowicy, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 K.

3. Od jednego hektolitra piwa po 1 K.

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Rudnik.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Rudnik a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Rudniku.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 117.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Husiatyn na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Husiatyn zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, którego stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 h czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 8 koron.

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jakoto araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy, rozolisu i innych słodzonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 koron czyli od jednego litra po 8 halerzy.

3. Od jednego litra miodu po 6 halerzy; a to na czas do końca roku 1910.

4. Na czas do końca r. 1909 od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 korony.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Husiatyn.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w Husiatynie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego we Lwowie, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Husiatynie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 118.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Zborów, powiat Złoczów, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Zborów (powiat Złoczów) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1915 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 h czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 10 K;

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jakoto: araku, rumu, ponczowej esencyi, rozolisów i t. d. po 10 K czyli od jednego litra po 10 halerzy;

3. Od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 K 50 hal;

4. Od jednego litra miodu po 6 hal.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Zborów.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Zborowie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Zborowie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 119.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907, o zezwoleniu gminie Buczacz na pobór opłat gminnych od miodu i od wina naturalnego i sztucznego nie podlegającego państwowemu podatkowi konsumcyjnemu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Buczacz zezwala się pobierać począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910:

a) dodatek gminny od miodu w gminie wyrabianego albo w jej obręb wprowadzonego i tamże zużywanego, a to po 12 koron od hektolitra czyli 12 hal. od litra;

b) dodatek gminny od wina naturalnego lub sztucznego, przeznaczonego do prywatnego użytku w obrębie gminy, o ile wino to nie podlega państwowemu podatkowi konsumcyjnemu, a to po 12 koron od hektolitra czyli po 12 hal. od litra.

Art. II.

Do uiszczania opłat ustanowionych w art. I. lit a) obowiązany jest każdy, kto miód do miejscowego zużycia wyrabia albo też na własny użytek lub na sprzedaż w obręb gminy sprowadza.

Obowiązek uiszczenia podanej w Art. I. lit. b) opłaty od wina naturalnego lub sztucznego, przeznaczonego do prywatnego użytku, a nie podlegającego państwowemu podatkowi konsumcyjnemu, powstaje z chwilą złożenia tego wina do piwnicy względnie, z chwilą przeniesienia go do ubikacyi konsumenta.

Art. III.

Okręgiem poborowym jest gmina Buczacz.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Wino podlegające państwowemu podatkowi konsumcyjnemu i wino przeznaczone do handlu wolnem jest nie tylko od samej opłaty w art. I. lit. b) wymienionej, lecz także od tych wszystkich zarządzeń kontrolnych, które z powodu wymiaru i poboru niniejszej opłaty mogą być zaprowadzone.

Art. VI.

Niniejsze opłaty pobierać ma gmina przez swoje własne organa.

Art. VII.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 120.

# U s t a w a

z dnia 10. sierpnia 1907 zmieniająca Art. I. ustawy z 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 87, w sprawie taryfy opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu w gminie Tłumacz.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art I.

Ustanowiona w Artykule I. ustawy z dnia 1. września 1901 r. Dz. u. kr. Nr. 87 taryfa opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu zostaje uchyloną, a na przyszłość taryfa ta ma opiewać:

1. Od jednego litra alkoholu podług stustopniowego alkoholometra po 15 hal.;
2. Od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, śliwowicy, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych po 11 hal.;
3. Od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K 40 h;
4. Od jednego litra miodu po 15 hal.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 10. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 121.

# O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 16. września 1907 L. 99.328, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1908.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. Właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1908 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykół 39 rozp. wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 16. września 1907.

Nr. 122.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. września 1907 L. 90.664, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych 1. od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan 2. w Dubasie tudzież koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Kolbuszowej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 5. grudnia 1892 Dz. u. kr. Nr. 5/93, do pobierania opłat mytniczych od mostu na drodze powiatowej Kolbuszowa-Majdan w Dubasie tudzież koncesyę z dnia 10. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 45, do pobierania opłat mytniczych na drodze Kolbuszowa-Majdan w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

We Lwowie, dnia 21. września 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 123.

## Ustawa

z dnia 24. sierpnia 1907, o zaciągnięciu pożyczki dla przedsiębiorstwa regulacyi rzeki Pełtwi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Wydział krajowy zostaje upoważniony zaciągnąć dla przedsiębiorstwa regulacyi Pełtwi, które zostało ustanowione ustawą z dnia 23. lipca 1906

Dz. u. kr. Nr. 125, w miarę potrzeby pożyczkę umarzalną do takiej maksymalnej sumy, która jest potrzebną do uzyskania gotówki w kwocie 2,885.000 K.

Poszczególne raty anuitetowe tej pożyczki mają być spłacane na podstawie planu umorzenia mającego się ułożyć przez Wydział krajowy i Administracyę państwa z datków, jakie mają być uiszczone dla tego przedsiębiorstwa, a to w wysokości 80% z państwowego funduszu melioracyjnego, a 20% z państwowej dotacyi wodnej.

§ 2.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom skarbu, rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Bad Ischl, dnia 24. sierpnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Korytowski** w. r. **Bienerth** w. r.

**Auersperg** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

## Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 24. października 1907. **Część XIX.**

## Nr. 124.

## U s t a w a

z dnia 11. czerwca 1907, o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od stacyi kolejowej w Grzegórzkach do ujścia Białuchy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Obwałowanie lewego brzegu Wisły od stacyi kolejowej w Grzegórzkach do ujścia Białuchy ma być wykonane jako przedsiębiorstwo interesowanych gmin Kraków, Grzegórzki i Dąbie, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1907, który preliminuje koszta robót na 400.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu siedmiu i pół procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu siedmiu i pół procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) interesowane gminy Kraków, Grzegórzki i Dąbie datkiem konkurencyjnym w wysokości pięciu procent kosztów budowy.

Co do rozdziału datku konkurencyjnego na poszczególne gminy ma być zawartą przez te gminy umowa. Gdyby między interesowanymi gminami nie przyszło do skutku porozumienie co do rozdziału datku konkurencyjnego, przeprowadzi ten rozdział Wydział krajowy.

Gminom konkurującym zastrzega się prawo ściągnięcia przypadających na nie datków z właścicieli interesowanych nieruchomości i zakładów a to po myśli § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. ust. kr. Nr. 38, według wartości tych nieruchomości i zakładów, które od wylewu mają być ochronione.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i gmin interesowanych oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych i rowów materyałowych;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl artykułu I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i gmin interesowanych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyi konkurencyjnych na konserwacyę, organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Wykonanie robót oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmuje Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i gminom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Datki interesowanych gmin tak na budowę, jak i na konserwacyę mają być ściągane jako dodatki do podatków bezpośrednich wraz z państwowymi dodatkami przez właściwe urzędy podatkowe w ten sam sposób, jak podatki, i wpłacane do Kasy Wydziału krajowego.

§ 8.

Wysokość procentu dodatków jakie corocznie uiszczać mają interesowane gminy w myśl § 7 tej ustawy, ustanowi Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem.

§ 9.

Czasowe wstrzymanie ściągania datków wymienionych w § 7 tej ustawy w poszczególnych lub wszystkich gminach interesowanych może nastąpić tylko za zezwoleniem Wydziału krajowego.

§ 10.

Wykonanie tej ustawy poruczam mojemu Ministrowi rolnictwa.

Budapeszt, 11. czerwca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Auersperg** w. r.

Nr. 125.

# U s t a w a

z dnia 11. czerwca 1907, o podwyższeniu prawego wału nadwiślańskiego między Podgórzem a Niepołomicami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Podwyższenie prawego wału nadwiślańskiego między Podgórzem a Niepołomicami wraz z podwyższeniem i przedłużeniem obustronnych wałów na potokach Srawie, Drwinie, Zabawie i Podłężówce ma być wykonane jako przedsiębiorstwo spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 19. października 1892 Dz. u. kr. Nr. 77, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1907, który preliminuje koszta robót na 1,000.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, takimże bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu pięciu procent kosztów;

c) zawiązana na podstawie ustawy z dnia 19. października 1892 Dz. u. kr. Nr. 77, spółka wodna datkiem w wysokości dziesięciu procent kosztów

§ 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowy obejmie Wydział krajowy. Administracyi państwa podobnie jak i spółce wodnej, zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa. Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 19. października 1893 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 70.

§ 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie § 6 ustawy z dnia 19. października 1892 Dz. u. kr. Nr. 77.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Budapeszt, 11. czerwca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Auersperg** w. r.

Nr. 126.

# U s t a w a

z dnia 11. czerwca 1907, o podwyższeniu lewego wału nadwiślańskiego od ujścia Białuchy do granicy państwa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Podwyższenie lewego wału nadwiślańskiego od ujścia Białuchy do granicy państwa wraz z podwyższeniem lewego wału Białuchy, obustronnych wałów Dłubni i prawego wału potoku Kościelnickiego ma być wykonane jako przedsiębiorstwo spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 26. sierpnia 1900 Dz. u. kraj. Nr. 88, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1907, który preliminuje koszta robót na 800.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów:

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu pięciu procent kosztów;

c) zawiązana na podstawie ustawy z 26. sierpnia 1900 Dz. u. kraj. Nr. 88, spółka wodna datkiem w wysokości dziesięciu procent.

§ 4.

Czas budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowy obejmie Wydział krajowy.

Administracyi państwa podobnie jak i spółce wodnej zastrzega się odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 19. grudnia 1900 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 19, z roku 1901.

§ 6.

Co do konserwacyi wykonanych robót obowiązywać będzie postanowienie § 6 ustawy z dnia 26. sierpnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 88.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Budapeszt, 11. czerwca 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Auersperg** w. r.

Nr. 127.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. października 1907, L. III. 6204/11, A/23, o uregulowaniu spoczynku niedzielnego w przemyśle rzeźnickim, masarskim i wyrobu kiełbas w miastach Krakowie, Podgórzu i w gminach: Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna Wieś z Kawiorami, Nowa wieś Narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem, — powiatu Krakowskiego, oraz w gminach: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów — powiatu Podgórskiego.

Art. I.

Zmieniając częściowo obwieszczenie c. k. Namiestnictwa z dnia 26. października 1905, L. 6690/62, (III. A/23) Dz. u. i rozp. kr. Nr. 114, zarządzam co następuje:

§ 1.

Paragraf 1 punkt 3) powyższego obwieszczenia ma odtąd brzmieć:

„3) Rzeźnicy i handlarze dziczyzny, wyrąb i sprzedaż dozwolone do godziny 11. rano.

„Wyjątek stanowią miasta Kraków i Podgórze, oraz gminy powiatu Krakowskiego: Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna Wieś z Kawiorami, Nowa Wieś Narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem, powiatu Podgórskiego: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki i Płaszów, w których w przemyśle rzeźnickim zaprowadza się przy wyrębie i sprzedaży, spoczynek niedzielny zupełny w czasie od 1. września do 31. maja.

„Od 1. czerwca do 31 sierpnia dozwolony jest wyrąb i sprzedaż do godziny 9. rano.“

§ 2.

Paragraf 1 punkt 4) powyższego obwieszczenia ma odtąd brzmieć:

„4) Masarze i trudniący się wyrobem kiełbas przy wyrobie do godziny 10. rano, a przy sprzedaży od godziny 7. do 11. przed południem. Wyjątek stanowią miasta Kraków i Podgórze oraz gminy powiatu Krakowskiego: Półwsie Zwierzynieckie, Zwierzyniec, Czarna wieś z Kawiorami, Nowa Wieś Narodowa, Łobzów, Krowodrza, Prądnik biały, Prądnik czerwony z Olszą, Grzegórzki-Piaski, Dąbie z Beszczem i Głębinowem, powiatu Podgórskiego: Ludwinów, Zakrzówek z Kapelanką, Dębniki, Płaszów, w których co do wspomnianych tu przemysłów zaprowadza się przy wyrobie zupełny spoczynek niedzielny przez cały rok, a przy sprzedaży zupełny spoczynek w czasie od 1. września do 31. maja.

„Natomiast dozwoloną jest sprzedaż wyrobów masarskich i kiełbas w czasie od 1. czerwca do 31. sierpnia do godziny 9. rano.“

Art. II.

Powyższe obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

## Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 29. października 1907. **Część XX.**

### Nr. 128.

## Obwieszczenie

### c. k. Namiestnictwa z 22. października 1907 L. 130.741, o grożącem niebezpieczeństwie cholery.

C. k. Namiestnictwo uznając niebezpieczeństwo zawleczenia cholery do kraju za groźne ze względu na szerzenie się tej choroby w Kijowie i gubernii kijowskiej, ogłasza niniejszem na podstawie postanowień punktu 28 „Instrukcyi o cholerze“ wydanej reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 5. sierpnia 1886 L. 14.067, republikowanej obwieszczeniem tutejszem z 19. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 48, że z chwilą ogłoszenia niniejszego obwieszczenia obowiązują przepisy zawarte w tej instrukcyi, a tyczące się postępowania w czasie niebezpieczeństwa zawleczenia cholery do kraju, jako też w razie jej pojawienia się w granicach kraju.

W szczególności należy:

1. Przeprowadzić natychmiast, ile możności jak najdalej idącą asanacyę gmin, zakładów publicznych i domów prywatnych przez usunięcie wszelkich nieczystości i dbanie o czystość nadal, zabezpieczenie ludności dobrej i zdrowej wody do picia i do użytku domowego, jako też świeżego powietrza w zakładach publicznych i domach prywatnych.

2. Zwracać szczególną uwagę na stan zdrowia osób, pochodzących z okolic cholerą nawiedzonych w miejscu ich każdoczasowego pobytu.

Właścicieli hoteli i zajazdów jako też osoby, które przejezdnych obcych na mieszkanie przyjmują, mają obowiązek o przyjeździe takich obcych i o ich stanie zdrowia natychmiast miejscowej władzy policyjnej donosić. Osoby takie muszą być poddane pięciodniowej obserwacyi ich stanu zdrowia, bez ograniczenia jednak ich osobistej wolności, a w razie zamierzonej przez nich zmiany miejsca pobytu w ciągu tej obserwacyi, należy zawiadomić o tem zwierzchność gminną nowego miejsca przeznaczenia w celu dokończenia

pięciodniowej obserwacyi. W razie pojawienia się podejrzanych objawów chorobowych u takich osób, należy natychmiast zawiadomić o tem zwierzchność gminną.

3. Ogłosić w każdej miejscowości w sposób właściwy, że obowiązek donoszenia Zwierzchności gminnej (przełożonemu obszaru dworskiego) o każdym wśród wymiotów, rozwolnienia i kurczów, pojawiającym się przypadku zachorowania cięży na lekarzach ordynujących, przełożonych zakładów przemysłowych i publicznych, właścicielach domów, osobach wynajmujących mieszkania i w ogóle na wszystkich osobach, które dowiedziałyby się o takich przypadkach zachorowania.

4. W razie otrzymania takiego doniesienia winna Zwierzchność gminna (przełożeństwo obszaru dworskiego) zawiadomić o tem bezzwłocznie w drodze telegraficznej lub przez umyślnego konnego posłańca właściwą władzę polityczną I. Instancyi, ze swej zaś strony postarać się o odosobnienie mieszkania, w którem się chory znajduje aż do chwili przybycia zastępcy władzy politycznej, ewentualnie przez postawienie warty przed domem zapowietrzonym.

5. Obowiązkiem każdej Zwierzchności gminnej (przełożonego obszaru dworskiego) jest postarać się zawczasu o jakiś odosobniony i w najniezbędniejsze sprzęty zaopatrzony lokal, w którym możnaby umieszczać chorych cholerycznych, jakoteż o odpowiedni zapas niegaszonego wapna i czystego płynnego kwasu karbolowego w celu przeprowadzenia dezinfekcyi mieszkań i sprzętów zapowietrzonych.

Wszelkie przekroczenia tych przepisów o ile nie podpadają postanowieniom ustawy karnej, karane będą na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z 30. września 1857 Dz. p. p. Nr. 198, grzywną do 200 koron lub aresztem do dni 14.

Lwów, dnia 22. października 1907.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 129.

# Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 12. października 1907 L. 49.927, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia z 3. kwietnia 1906 L. 40.550, o obrocie zwierzętami domowemi z Państwem niemieckiem.

Celem usunięcia różnic w klasyfikacyi zwierząt między taryfą cłową z dnia 13. lutego 1906 (Dz. p. p. Nr. 20) a tutejszem rozporządzeniem

z 3. kwietnia 1906 L. 40.550 i ułatwienia obrotu zwierzętami domowemi z Państwem niemieckiem c. k. Namiestnictwo, zmieniając osnowę punktów: 13, 14, 15 i 16 tego rozporządzenia, postanawia, że punkty te brzmieć mają odtąd następująco:

„13. Za dokonanie weterynarskich oględzin zwierząt, wprowadzonych tak w stałych dniach wprowadzania jakoteż zwierząt, wprowadzonych w innych dniach na podstawie wyjątkowego pozwolenia politycznej władzy powiatowej, należy uiścić taksę.

Taksa ta wynosi za sztukę:

| | | | |
|---|---|---|---|
| a) koni, mułów, osłów | 3 K | — | h |
| b) buhajów, wołów, krów | 1 „ | 50 | „ |
| c) jałownika | 1 „ | — | „ |
| d) cieląt, świń | | 20 | „ |
| e) owiec, kóz | | 10 | „ |
| f) prosiąt poniżej 10 klgr. wagi, jagniąt, koźląt | | 5 | „ |
| g) za drób od 1 do 100 sztuk | | 50 | „ |
| za każde dalsze 100 sztuk po | | 30 | „ |

W stacyach wchodowych, w których czynność weterynarzy kontrolnych wykonują weterynarze zamieszkali po za miejscem siedziby Urzędu cłowego należy prócz powyższej taksy uiścić także ewentualną nadwyżkę kosztów wysłania weterynarza kontrolnego, którą obliczy Urząd cłowy według normy podanej przez dotyczące Starostwo.

14. Jako stacye wchodowe, na które ograniczone jest wprowadzanie z Niemiec do Galicyi względnie przewóz przez Galicyę zwierząt (koni, mułów, osłów, przeżuwaczy, świń i drobiu) i w których one podlegają weterynarskiej kontroli ustanawia się aż do odwołania poniżej podane graniczne Urzędy cłowe a jako czas kontrolny następujące terminy:

**W politycznym powiecie Biała** c. k. główny Urząd cłowy w Oświęcimie w każdy powszedni dzień, w godzinach urzędowych Urzędu cłowego.

**W politycznym powiecie Chrzanów:**

a) c. k. główny Urząd cłowy w Szczakowej w każdy powszedni dzień w godzinach urzędowych Urzędu cłowego;

b) c. k. uboczny Urząd cłowy w Jaworznie w każdą środę w miarę zgłoszenia w c. k. Starostwie w Chrzanowie.

Weterynarzami kontrolnymi w Oświęcimie i Szczakowej są każdocześnie ustanowieni w tych stacyach weterynarze państwowi a ich zastępcami każdocześni c. k. weterynarze powiatowi w Białej względnie Chrzanowie. Zgłoszenia tyczące się wprowadzenia zwierząt należy wysyłać pod adresem „C. k. weterynarz kontrolny w Oświęcimie względnie w Szczakowej“.

Weterynarzem kontrolnym w Jaworznie jest każdoczesny c. k. weterynarz powiatowy z Chrzanowa, jego zastępcą każdoczesny c. k. weterynarz kontrolny ze Szczakowy.

Gdyby na który z oznaczonych wyżej dni kontrolnych przypadło uroczyste święto, natenczas wprowadzanie zwierząt względnie wyterynarska kontrola graniczna ma się odbyć w dniu następnym tego samego tygodnia, w godzinach wyżej oznaczonych.

W wypadkach uwzględnienia godnych mogą władze administracyjne powiatowe w Białej i Chrzanowie zezwolić na wprowadzanie zwierząt przez wymienione stacye wchodowe także w innych dniach.

15. W razie wprowadzania zwierząt na podstawie osobnego pozwolenia c. k. Starostwa w innym dniu tygodnia, aniżeli w wyznaczonym do tego dniu kontrolnym, mają strony wprowadzające zwierzęta przez stacye wchodowe w Oświęcimie i Szczakowej uiścić w Urzędzie cłowym obok przypadającej taksy oględzin także koszta dojazdu weterynarza kontrolnego, wynoszące pełną taksę fiakra tam i napowrót, ustanowioną dla dotyczącej stacyi kolejowej.

16. O udzieleniu nadzwyczajnego pozwolenia wprowadzenia zwierząt ma c. k. Starostwo zawiadomić zawczasu dotyczący Urząd cłowy i weterynarza kontrolnego."

Inne postanowienia rozporządzenia z 3. kwietnia 1906 L. 40.550 pozostają nadal niezmienione.

Rozporządzenie to obowiązuje od dnia ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej".

Lwów, dnia 12. października 1907.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 11. listopada 1907. **Część XXI.**


## Nr. 130.

## U s t a w a

z dnia 5. października 1907, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, o policyi drogowej na drogach publicznych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

## I. Przepisy dla zapobieżenia uszkodzeniom drogi.

### Postanowienie ogólne.

§ 1.

Wszelkie z umysłu lub z braku należytej ostrożności wyrządzone uszkodzenie drogi samej albo jej przynależności (§ 74), jeśli nie podpada pod ogólne prawo karne, będzie uważane jako przekroczenie policyi drogowej i karane podług przepisów tej ustawy.

### Włóczenie po drodze.

§ 2.

Nie wolno włóczyć po drodze przedmiotów, pokład drogowy wyrywających (narzędzi lub maszyn rolniczych, tramów, pni, kloców i t. p.).

## Dojazd do drogi.

§ 3.

Z reguły nie wolno przejeżdżać przez rowy i szkarpy drogowe wozami gospodarczymi lub narzędziami rolniczemi, ani w tym celu skopywać burty (pobocza) albo szkarpy, lub zapełniać rowy jakimkolwiek materyałem.

W miejscach, w których do drogi publicznej wpada inna droga publiczna, droga prywatna lub dojazd z pól albo od zabudowań, rów drogowy ma być wybrukowany lub nad nim mostek względnie przepust zbudowany.

Bruk lub mostek względnie przepust ma być zbudowany według wskazówek zarządu drogi odnośnej.

W wyjątkowych razach, za zgodą zarządu drogi odnośnej, można pominąć budowę mostku względnie przepustu lub brukowanego przejazdu, jeśli prawidłowy odpływ wody da się w inny sposób zabezpieczyć.

Budowa i utrzymanie mostku względnie przepustu lub bruku należy do tego, kto do utrzymania drogi prywatnej jest obowiązany, względnie do właściciela odnośnego gruntu lub budynku.

Przy zetknięciu się dróg publicznych, należy budowa i utrzymanie mostku względnie przepustu lub bruku do zarządu tej drogi, w której kierunku mostek względnie przepust lub bruk jest położony.

§ 4.

Najbliższa przestrzeń nieszutrowanej drogi publicznej, wpadającej do innej szutrowanej drogi publicznej, ma być wybrukowana lub żwirem wysypana na długości co najmniej 25 metrów od zetknięcia się obu dróg.

Obowiązek brukowania względnie szutrowania drogi dojazdowej ciąży na utrzymującym drogę pomienioną.

## Tratowanie rowów.

§ 5.

Nie wolno tratować rowów lub szkarp drogowych podczas uprawy roli.

## Pasanie lub pędzenie bydła.

§ 6.

Wzbronionem jest paść lub pędzić bydło po szkarpach i rowach drogowych.

Trawy do drogi należącej nie wolno nikomu samowolnie kosić i wogóle sobie przywłaszczać.

## Zanieczyszczanie drogi.

§ 7.

Zabronionem jest wyrzucać na drogę śmiecie, gruzy, zdechłe zwierzęta lub samowolnie składać na niej drzewo, kloce, kamień, cegły, ziemię, piasek, beczki, towary i inne przedmioty, wylewać nieczystości, wprowadzać do drogi odpływy ze stajen, gnojowisk, dołów kloacznych, browarów, gorzelń, fabryk, kopalń i innych urządzeń, zatykać kanały i przepusty drogowe.

Również nie wolno zanieczyszczać założonych kosztem funduszu drogowego rowów odpływowych, ani też samowolnie wstrzymywać lub zmieniać kierunku odpływającej nimi wody.

Na zmianę odpływu wody lub składanie na drodze n. p. materyału budowlanego jest koniecznem w każdym wypadku zezwolenie zarządu drogi odnośnej.

## Budowle na drodze.

§ 8.

Budowle i urządzenia na drodze względnie nad nią lub pod nią jak n. p. kanały, rowy, rury do przeprowadzania wody, ropy lub gazu, mosty przepusty, słupy, druty, przewody i t. p. projektowane do celów innych aniżeli tych, które wymienia ustawa z dnia 23. stycznia 1891, Dz. u. kr. Nr. 20, mogą być wykonane tylko wtedy, jeśli na podstawie prośby zaopatrzonej w dokładny plan, zezwoli na to zarząd drogi odnośnej.

## Budowle przy drogach.

§ 9.

Odległość budynku od drogi państwowej, krajowej, powiatowej, gminnej I. klasy lub od publicznego dojazdu kolejowego ma wynosić przynajmniej trzy metry, a od drogi gminnej II. klasy przynajmniej dwa metry.

Odległość wszelkiego rodzaju ogrodzeń od powyższych dróg ma wynosić najmniej 60 centymetrów.

Wyjątek stanowią drogi, posiądające ustalone linie regulacyjne.

Jednak bez względu na wyżej przepisaną odległość lub linię regulacyjną następujące budowle muszą mieć większe odległości od każdej drogi publicznej.

A mianowicie ma odległość wynosić przy:

1. kuźni najmniej 6 metrów;

2. cegielni (budynku przeznaczonego do wypalania cegły) przynajmniej 10 metrów;

3. wapniarce (piecu do wypalania wapna) co najmniej 10 metrów;

4. wiatraku przynajmniej 20 metrów,

5. szybie dla ropy lub wosku ziemnego najmniej 30 metrów, licząc od środka otworu świdrowego;

6. zbiorniku na ropę o pojemności ponad 20 cystern najmiej 40 metrów. Dla mniejszych zbiorników ma to oddalenie wynosić co najmniej 20 metrów.

Przy budowach w rejonie fortyfikacyjnym mają być zastosowane przepisy w tej mierze obowiązujące.

## Kamieniołomy.

§ 10.

Przed otwarciem kamieniołomu przy drogach bez względu, czy kamień ma być wydobywany zwykłym sposobem, czy też rozsadzany materyałami wybuchowymi, w tych wszystkich wypadkach, w których nie rozchodzi się o przedsiębiorstwo przemysłowe, zarząd drogi odnośnej ma podać warunki mające na celu ochronę i bezpieczeństwo komunikacyi publicznej.

## Kopalnie gliny lub piasku.

§ 11.

Przy kopaniu gliny lub piasku ma być zostawiony wzdłuż drogi nietknięty pas ziemi, przynajmniej 2 metry szeroki.

W każdym razie ze względu na całość drogi ściana kopalni od strony tejże ma mieć odpowiednią pochyłość lub stosowne ubezpieczenie.

## Pas przydrożny.

§ 12.

Grunta, przyległe drogom, mają być wolne od uprawy na przestrzeni najmniej 60 centymetrów. Właściciel tego pasu jest obowiązany zezwolić bezpłatnie na składanie na nim ziemi, błota lub kurzu, zgarniętego z korpusu drogowego.

Powyższy pas przydrożny nie jest konieczny, jeśli wzdłuż drogi już znajduje się przynajmniej taki sam pas ziemi, stanowiący własność funduszu drogi.

## Rozświetlanie drogi w lesie.

§ 13.

W wypadkach, gdzie droga publiczna przecina las właściciel jego, jeżeli osuszenie drogi niezbędnie tego wymaga, może być orzeczeniem krajowej władzy politycznej zniewolonym za stosownem wynagrodzeniem utrzymymać po obu stronach drogi pas ziemi odpowiednio szeroki, wolny od drzew i krzaków.

## Mierzenie odległości od drogi.

§ 14.

Wszystkie odległości przepisane §§ 9, 11, 12 i 13 mają być mierzone od górnej krawędzi przeciwszkarpy rowu, a gdzie go niema, od dolnej krawędzi szkarpy nasypu drogowego, a gdzie wreszcie i tego niema, od granicy pasu drogowego.

## Dzwona u kół.

§ 15.

Dzwona u kół wszystkich wozów ciężarowych, których waga ładunku wynosi ponad 2000 kilogramów, muszą mieć najmniej 10 centymetrów szerokości, a jeśli waga ładunku przewyższa 3.500 kilogramów, muszą mieć przynajmniej 15 centymetrów szerokości.

Postanowienia te wchodzą w życie w pół roku po ogłoszeniu ustawy i nie mają zastosowania do wozów gospodarskich.

## Płaszczyzna obręczy.

§ 16.

Płaszczyzna obręczy na każdem kole u wszystkich wozów bez wyjątku ma być równa i płaska oraz bez wystających gwoździ lub główek od śrub.

## Hamulce.

§ 17.

Zjeżdżając po większym spadku, należy koła hamować.

Do hamowania nie wolno używać łańcuchów, ani też haków, lub innych przyrządów, któreby pokład drogowy darły.

Wyjątkowo dozwala się użycia takich przyrządów podczas gołoledzi

## Rozjeżdżanie pryzm.

§ 18.

Wzbronionem jest rozjeżdżać lub roztratowywać stosy kamienia, szutru lub piasku, przeznaczonego do utrzymania drogi.

## Zapobieżenie powstaniu kolei.

§ 19.

Gdzie pewna przestrzeń drogi, dla zapobieżenia tworzeniu się kolei, jest założona n. p. kamieniami lub drzewem, przejezdnym nie wolno ich usunąć lub przejechać, lecz mają zjeżdżać na wolną przestrzeń drogi.

Służba drogowa jest obowiązana te znaki na noc usunąć.

## Jazda po mostach.

§ 20.

Jazda po mostach, których cała konstrukcya nie jest z żelaza lub z kamienia, tudzież bez względu na konstrukcyę po wszystkich takich, po których szybka jazda jest zabroniona tablicą ostrzegającą, jest tylko stępo dozwolona.

Również tylko stępo wolno jechać po mostach, które są w naprawie lub przebudowie.

W czasie naprawy lub przebudowy mostu może być wydane zarządzenie, że po nim może iść naraz tylko oznaczona ilość bydła lub jechać tylko ograniczona liczba wozów.

Podczas robót mają być przy moście umieszczone znaki, które przejezdnym zwracają na nie uwagę.

## Przewóz ciężarów przez mosty.

§ 21.

Wozy, które wraz z ładunkiem nie przenoszą 3000 kilogramów wagi, można przewozić przez wszystkie mosty bez zezwolenia zarządu drogi odnośnej. Zarząd drogi może zezwolić stale lub czasowo na przewożenie jeszcze większych ciężarów po pewnych mostach.

Przy każdym takim moście będzie umieszczona tablica, która zarazem wskaże odnośną wagę ładunku, jaka po nim może być przeprowadzona.

Jeśli przez most ma być przeprawiona czy to fura z niepodzielnym ciężarem, czy też jaka lokomotywa, lokomobila, samochód albo inna maszyna o wadze większej, aniżeli ustanowiono, natenczas o zamiarze przesyłki ciężaru winien być zawiadomiony zarząd mostu odnośnego, który przez swe organa spowoduje potrzebne wzmocnienie mostu.

Koszta stąd powstałe ma ponosić ten, w którego interesie roboty uskuteczniono.

Przed uzyskaniem zezwolenia zarządu, nie wolno przeprowadzać ciężaru przez odnośny most.

O zezwolenie na przewóz przez most krajowy można prosić także inżyniera krajowego, który sprawuje bezpośredni nadzór techniczny nad odnośnym mostem (inżyniera okręgowego).

## II. Przepisy dla uregulowania i zabezpieczenia komunikacyi.

### Postanowienia ogólne.

§ 22.

Komunikacya na drodze nie może być tamowana ani w dzień ani w nocy.

Każda przeszkoda w komunikacyi spowodowana z umysłu lub z braku ostrożności, jeśli nie podpada pod ogólne prawo karne, będzie uważana jako przekroczenie policyi drogowej i karana podług przepisów tej ustawy.

### Oświetlenie wozu i rogatki.

§ 23.

Podczas ciemnej nocy najpóźniej w godzinę po zachodzie słońca do godziny przed wschodem słońca każda fura na drodze, z wyjątkiem wózków ręcznych musi mieć zapaloną latarkę o bezbarwnem szkle, która tak ma być umieszczona, aby ją z daleka można spostrzedz Przepis ten nie dotyczy wozów gospodarskich w obrębie gminy lub obszaru dworskiego, do którego należą.

Rogatka w nocy winna zawsze być oświetlona, a to w ten sposób, aby z odpowiedniej odległości była widoczna.

## Oznaczenie wozu tabliczką.

§ 24.

Wszystkie wozy, przeznaczone do przewożenia ciężarów lub frachtów, jak długo znajdują się na drodze, muszą być zaopatrzone w tabliczkę, na której ma być zamieszczone imię i nazwisko, tudzież miejsce zamieszkania właściciela wozu.

Właściciele dóbr, fabrykanci i przedsiębiorcy zamiast swego nazwiska mogą mieć na tabliczce nazwę dóbr, względnie folwarku, fabryki lub przedsiębiorstwa.

Tabliczka, 18 centymetrów wysoka i 30 centymetrów szeroka, ma być przymocowana po lewej stronie wozu między przedniemi a tylnemi kołami, w miejscu łatwo dostrzegalnem.

Tabliczka ma być czarna a pismo białe; litery mają mieć najmniej 5 centymetrów wysokości.

Jeśli na wozie tabliczka nie da się zamieścić, można nawet mniejszą tabliczkę powiesić na lewej stronie konia siodłowego.

Przepisy te nie dotyczą wozów gospodarskich w obrębie gminy lub obszaru dworskiego, do którego należą.

Postanowienia tego paragrafu wchodzą w życie w pół roku po ogłoszeniu ustawy.

## Jazda sankami.

§ 25.

Jazda sankami bez dzwonków jest bezwarunkowo wzbroniona.

Przepis ten nie dotyczy sań gospodarskich w obrębie gminy lub obszaru dworskiego, do którego należą.

## Szerokość ładunku.

§ 26.

Szerokość ładunku wozu nie może przenosić 3 metrów. Jeśli taki przedmiot ma być przesłany, którego szerokość nie da się podzielić na części najwyżej trzy metrowe, ma właściciel starać się, aby przez szerszy ładunek komunikacya nie była tamowana ponad potrzebę i aby objekty drogowe nie były uszkadzane.

Na każdym wozie siedzenie nie może wystawać poza szerokość wozu względnie ładunku przewożonego.

## Przymocowanie ładunku do wozu.

§ 27.

Przymocowania do wozu drzewa lub innych ciężarów albo wzmocnienia wozu samego zapomocą w kabłąk naprężonych żerdzi, nie wolno tak uskuteczniać, aby te żerdzie sterczały poza ładunek względnie poza literki, półkoszki lub drabinki wozu.

## Przyczepianie wozów.

§ 28.

Nie wolno jechać po drodze dwoma lub więcej wozami, ze sobą spojonymi. Wyjątkowo jest dozwolone przyczepienie wozu, przeznaczonego do przesyłki lub wozu ręcznego do bryki, albo spojenie próżnych dwóch bryk lub wozów gospodarskich.

## Przedmioty mogące wywołać przestrach lub obrzydzenie.

§ 29.

Koło budynków od strony drogi albo na wozach, znajdujących się na drodze jest wzbronionem wieszać lub kłaść bez przykrycia surowe mięso, skórę zwierzęcą i inne przedmioty, które mogą albo płoszyć koni i inne zwierzęta, albo też wywołać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

## Szybkość jazdy wozem.

§ 30.

W miejscowościach zamkniętych wolno jechać tylko miernym kłusem, zaś na skrętach, przechodach i w miejscach krzyżowania się dróg tylko stępo.

## Wymijanie wozu.

§ 31.

Każdy wóz, jeśli jakieś szczególne okoliczności nie zmuszają do wyjątku, ma wymijać na lewo, a wyprzedzać na prawo.

W tym celu winien jadący bez oporu zrobić miejsce wymijającemu lub wyprzedzającemu. Wyprzedzać wolno tylko wtedy, jeśli jest droga dostate-

cznie szeroka, wóz wyprzedzany toczy się powoli, jest przed nim znaczna przestrzeń wolna i żaden inny wóz nie nadjeżdża.

Na mostach i skrętach nie wolno wyprzedzać.

Na wąskich drogach o jednym torze jezdnym, przy zachowaniu powyższych zasad, ma ustępować próżny wóz wozowi z ludźmi lub ładunkiem, wóz z ludźmi wozowi ciężko naładowanemu; przy równych wozach, wóz jadący z góry wozowi jadącemu pod górę, wreszcie wozy tego samego rodzaju i na równej przestrzeni mają sobie ustąpić wzajemnie, w równych częściach.

Wozom Najwyższego Dworu, tudzież pocztowym, ogniowym i ratunkowym bezwarunkowo ma ustąpić na bok każdy wóz, czy on jedzie w przeciwnym czy też w tym samym kierunku.

Jeśli natychmiastowe ustąpienie z drogi jest niemożliwe z powodu oczywistego niebezpieczeństwa, należy wóz zatrzymać na miejscu, póki te wozy nie przejadą.

## Wymijanie bydła.

§ 32.

Wóz, przy spotkaniu się z bydłem pędzonem, ma jechać stępo, póki bydła nie minie.

Poganiacz bydła jest obowiązany nie zatrzymując go, zrobić odpowiednie miejsce wozom nadjeżdżającym lub wyprzedzającym.

## Zostawianie i stawanie wozów.

§ 33.

Wóz niezaprzężony nie może stać na torze jezdnym; gdzie to jednak wskutek wypadku jest konieczne, wóz powinien być odsunięty na kraj drogi a w nocy oświetlony latarką.

Żaden wóz nie może stawać na przepustach, mostach, przechodach, na środku drogi, na skrętach, ani tam, gdzie się drogi krzyżują.

## Zajazdy koło karczem.

§ 34.

Koło karczem, szynkowni i gospod mogą stać fury tylko na placu na to przeznaczonym.

Jeśli plac przed zabudowaniem ze względów miejscowych nie da się założyć, może być urządzony dla stawania fur inny plac za zabudowaniem lub obok tegoż.

Właściciel względnie dzierżawca lub inny użytkujący zabudowania jest obowiązany powyższy plac własnym kosztem wybrukować lub wyszutrować i zawsze czysto i w dobrym stanie utrzymywać.

## Zachowanie się woźnicy.

§ 35.

Woźnicy podczas jazdy nie wolno opuszczać wozu bez dozoru.

§ 36.

Woźnica jadąc z góry, jeśli powozi tylko jednym lejcem, a nie cuglami krzyżowymi, ma iść pieszo obok zaprzęgu.

§ 37.

Jednemu woźnicy nie wolno równocześnie powozić kilkoma wozami.

§ 38.

Woźnicy jest wzbronionem spać na wozie podczas jazdy i wogóle na zaprzężonym wozie, znajdującym się na drodze.

## Popasanie zwierząt.

§ 39.

Popasanie zwierząt na drodze tak wewnątrz jak i zewnątrz miejscowości jest zabronione.

## Pędzenie zwierząt.

§ 40.

Do pędzenia zwierząt, stosownie do ich gatunku, ma być ustanowiona odpowiednia liczba poganiaczy, przyczem należy przyjąć za zasadę, że na transport 10 do 15 sztuk koni lub bydła rogatego powinien być liczony jeden poganiacz.

Przy pędzeniu mniejszej ilości zwierząt, wolno zająć tylko połowę przestrzeni drogowej.

Pojedyncze sztuki mają być prowadzone na lince lub uździenicy.

## Jazda na kole.

§ 41.

Koło każdego typu uważa się pod względem przepisów policyjnych za wóz lekki, wobec czego kolarzy obowiązuje porządek jazdy, przepisany dla tych wozów.

§ 42.

Do jazdy na kole można używać tylko toru jezdnego.

§ 43.

Kolarzowi, jadącemu po torze jezdnym, pieszy ma ustąpić tak, jak innej furze.

§ 44.

Kolarz, przy wyprzedzaniu i spotykaniu, ma uważać na pieszych i na kolarzy tudzież na konie i inne zwierzęta. Jest on obowiązany, jeśli chce wyprzedzić ludzi lub zwierzęta, w razie potrzeby dawać znaki dzwonkiem zawsze w czasie właściwym. Jeśli przewodnik zwierząt nawołuje do ostrożności, ma zsiąść z koła.

§ 45.

Przy wspólnych jazdach kolarze mają jechać jeden za drugim i w odpowiedniem oddaleniu od siebie, jeśli spotykają wozy, zwierzęta lub ludzi idących pieszo lub jadących konno.

§ 46.

Nie wolno jechać na kole w tempie, przewyższającem chyżość raźnego kłusu.

Wyścigi mogą być dozwolone tylko w każdym poszczególnym wypadku przez polityczną władzę powiatową za zgodą zarządu drogi odnośnej.

§ 47.

Jeśli tor jezdny jest nie całkiem równy i wolny, jeśli kolarz spotyka lub chce wyprzedzić pieszo idących lub jeźdźców na koniach, fury albo

zwierzęta pędzone, dalej na skrętach i na skrzyżowaniu dróg, wreszcie wogóle wewnątrz zamkniętych miejscowości ma być szybkość jazdy na kole odpowiednio zmniejszona.

Koła powinny być używane tylko takie, które mają hamulce tego rodzaju, że natychmiast zatrzymane być mogą.

§ 48.

W porze nocnej wolno jechać tylko na takiem kole, które ma latarkę ze światłem białem, jasnem, świecącem się w kierunku jazdy i już z daleka widzialnem.

Używanie latarek ze szkłami kolorowemi jest bezwarunkowo wzbronione.

§ 49.

W gminach miejskich, zdrojowiskach lub stacyach klimatycznych, zarząd gminny w wykonaniu policyi miejscowej na podstawie ustawy gminnej może wydać jeszcze dalej idące przepisy, a szczególniej jazdę na kole po ożywionych lub wąskich drogach do pewnych godzin ograniczyć albo jej całkiem zabronić.

Tego rodzaju postanowienia mają być w stosowny sposób ogłoszone.

## Jazda samochodem lub motocyklem.

§ 50.

Samochody (automobile) lub motocykle stosownie do całkowitej wagi (wagi pojazdu i ładunku) mają być uważane za lekkie lub ciężkie wozy. Dlatego przepisy tej ustawy, dla wozów wydane, mają mieć analogiczne zastosowanie także do jazdy samochodami (motocyklami), o ile specyalne przepisy prawne, dla samochodów (motocyklów) wydane, nie zawierają odmiennych postanowień.

## D r o g o s k a z y.

§ 51.

W miejscu gdzie drogi się rozchodzą, mają być ustawione drogoskazy kosztem odnośnego funduszu drogowego, na których oznaczone ma być miejsce, do którego droga prowadzi, tudzież jego odległość.

### Budowa drogi.

§ 52.

Jeżeli zarząd drogowy wykonuje na drodze roboty, n. p. budowę mostu, winien zostawić dla przejezdnych dostatecznie szeroką przestrzeń, albo jeśli to jest niewykonalne, urządzić inną prowizoryczną komunikacyę.

Miejsce budowy musi być odpowiednio zamknięte i z nadejściem nocy, według potrzeby, oświetlone.

### Zgartywanie i uprzątanie błota, kurzu i ziemi.

§ 53.

Zgartywanie błota lub kurzu z toru jezdnego oraz czyszczenie rowów i bankietów przydrożnych należy do zarządu drogi odnośnej.

Zgarnięte stąd błoto, kurz lub ziemię, jak daleko ciągną się zabudowania wzdłuż drogi zwartym szeregiem, są obowiązane gminy względnie obszary dworskie własnymi środkami niezwłocznie uprzątnąć.

### Sprzątanie śniegu.

§ 54.

Gminy miejskie i wiejskie w obrębie zabudowanego obszaru są obowiązane własnym kosztem i staraniem uprzątnąć śnieg z drogi publicznej, kosztem władz autonomicznych utrzymywanej, o ile według ich uznania jest to potrzebnem dla udogodnienia komunikacyi wewnętrznej w osadzie.

Przepis ten nie narusza postanowień ogólnej ustawy drogowej o uprzątaniu zasp śniegowych.

Wymienione w ustępie pierwszym roboty dla udogodnienia komunikacyi wewnętrznej w osadzie nie mogą być wzięte na rachunek funduszów ustawą drogową przepisanych.

## III. Wykonywanie przepisów policyi drogowej i postanowienia karne.

### Drogowe organa nadzorcze.

§ 55.

Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów policyi drogowej, tudzież badanie i donoszenie przekroczeń tychże należy w pierwszym rzędzie do obo-

wiązków służby drogowej, dalej organów policyi miejscowej, oraz c. k. żandarmeryi.

Każdy zatrzymany przez te organa z powodu przekroczenia postanowień niniejszej ustawy ma im być posłuszny, jeśli chce uniknąć skutków prawem przepisanych.

## Zaprzysiężenie służby drogowej.

§ 56.

Organa, którym dozór nad drogą powierzyła władza nią zarządzająca, a szczególniej drożnicy mają być zaprzysiężeni przez swoją władzę przełożoną.

§ 57.

Zaprzysiężone organa zarządu drogowego w służbie muszą nosić oznaki służbowe.

## Wstrzymanie jazdy.

§ 58.

Wrazie przekroczenia przepisów policyi drogowej co do zbyt szerokiego (§ 26) lub zbyt ciężkiego (§ 21) ładunku, albo nieodpowiednio zrobionych obręczy i dzwonów u kół (§§ 15 i 16), lub niedozwolonych przyrządów do hamowania (§ 17) albo zabronionego przyczepiania wozów (§ 28) lub wreszcie kierowania przez jednego woźnicę dwoma lub więcej wozami (§ 37), można pozwolić na dalszą jazdę niezgodną z przepisami tylko do tej miejscowości, w której jest możliwe usunięcie nieprawidłowości.

Woźnica jadąc do tej miejscowości za to samo przekroczenie ponownie nie może być karany, jeśli udowodni urzędowem poświadczeniem, że już raz za to samo przekroczenie został do odpowiedzialności pociągniętym (§ 68).

## Karanie przekroczeń.

§ 59.

Winny przekroczenia przepisów policyi drogowej ma być karany, o ile to przekroczenie nie podlega powszechnej ustawie karnej lub postanowieniom karnym ustawy budowniczej, grzywną od 2 do 50 koron, a w razie niemożności uiszczenia grzywny, aresztem aż do dni ośmiu.

Przy tej zamianie należy przy karach niżej 10 koron za pierwszą koronę wyznaczyć 6 godzin aresztu, za każdą dalszą koronę po 2 godziny; przy ka-

rach wyżej 10 koron należy nałożyć za każdych 5 koron areszt po 12 godzin, a wogóle nie wyżej niż 8 dni.

## Użycie grzywny.

§ 60.

Grzywny wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której orzeczenie karne wydane zostało względnie jeśli orzeczenie karne w pierwszej instancyi zostało wydane przez polityczną władzę powiatową, do funduszu ubogich tej gminy, w której przestępstwo popełnione zostało.

## Wynagrodzenie szkody.

§ 61.

Przekraczający przepisy policyi drogowej niezależnie od kary, jest obowiązany na własny koszt przywrócić drogę do pierwotnego stanu, przeszkody w komunikacyi usunąć i wszelką wyrządzoną szkodę wynagrodzić.

§ 62.

Do ocenienia szkody wyrządzonej na drodze jest powołaną przedewszystkiem służba drogowa zaprzysiężona (§ 56).

§ 63.

Za szkodę wyrządzoną przez dzieci odpowiadają rodzice, za służbę niżej lat 14 służbodawcy.

§ 64.

Za szkodę wyrządzoną przez zwierzęta odpowiada właściciel lub solidarnie współwłaściciele zwierząt.

## Użycie odszkodowania.

§ 65.

Kwota przypadająca tytułem wynagrodzenia szkody wpływa na rzecz funduszu drogi odnośnej.

## Wydanie orzeczenia.

§ 66.

Prawo dochodzenia i karania tudzież skazywania na wynagrodzenie szkody z powodu przekroczeń przepisów policyi drogowej, a popełnionych na drogach publicznych niepaństwowych, czy to w gminie czy na obszarze dworskim, stanowiącym z nią jedną miejscowość, wykonuje z wyjątkiem przekroczeń na drogach w § 75 ustęp 2 tej ustawy wymienionych, w poruczonym zakresie działania naczelnik tejże gminy z dwoma assesorami, zaś w miastach, w których obowiązują przepisy ustawy gminnej z 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24 i w gminach, w których obowiązują przepisy ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, burmistrz względnie naczelnik gminy.

Jeśli obwinionym o przekroczenie jest właściciel albo przełożony obszaru dworskiego lub jeżeli obwinioną jest jedna z osób do przeprowadzenia dochodzenia i wymiaru kary powołanych, wówczas przeprowadzi postępowanie karne polityczna władza powiatowa.

§ 67.

Jeżeli przekroczenie przepisów tej ustawy popełnił przejezdny nieznany organom służby drogowej i zachodzi obawa, że nie będzie można pociągnąć go później do odpowiedzialności, może przeprowadzić dochodzenie i wydać orzeczenie analogicznie do postanowień § 66 naczelnik (burmistrz) sam względnie z dwoma assesorami gminy sąsiedniej w kierunku drogi jadącego.

W tym celu należy się udać z winnym do urzędu wspomnianej gminy.

§ 68.

Naczelnik gminy (burmistrz), skoro dowie się o przekroczeniu przepisów policyi drogowej, ma sam względnie z dwoma assesorami (§ 66) przeprowadzić sumaryczne dochodzenie co do winy i szkody, stosownie do wyniku wydać orzeczenie i je wykonać.

W orzeczeniu należy szczegółowo wymienić kwotę, jaka przypada na grzywnę i osobno kwotę, jaka przypada na wynagrodzenie szkody.

Jeżeli poszkodowany żąda wynagrodzenia przenoszącego 30 koron, wtedy w orzeczeniu karnem można mu przyznać tylko wynagrodzenie do 30 koron, a co do reszty wynagrodzenia należy go odesłać do zwyczajnej drogi sądowej.

### Tok instancyi.

§ 69.

Od orzeczeń wydanych według §§ 66—68 służy prawo odwołania się do politycznej władzy powiatowej.

Każdy rekurs ma być wnoszony na ręce naczelnika (burmistrza) tej gminy, w której orzeczenie wydane zostało, w nieprzekraczalnym terminie 8 dni, licząc od dnia ogłoszenia względnie doręczenia wyroku.

W przypadkach, w których polityczna władza powiatowa jest pierwszą instancyą, obowiązują co do dalszego rekursu ogólne przepisy.

Przeciw dwom równobrzmiącym orzeczeniom niema dalszego rekursu.

## IV. Różne postanowienia.

§ 70.

Co do zarządzeń, orzeczeń i rekursów w sprawach policyi drogowej, należących do własnego zakresu działania władz autonomicznych, obowiązują przepisy w tej mierze istniejące.

§ 71.

Zwierzchność gminna względnie Rada gminna ma prawo we własnym zakresie działania wydawać jeszcze osobne postanowienia policyjno-drogowe, które tą ustawą nie są objęte, a które w pewnym czasie lub dla pewnego miejsca mogą być potrzebne.

Wszelako takie zarządzenia mogą gminy wydawać wogóle tylko za zgodą odnośnego zarządu drogi, a w razach nagłych i niecierpiących zwłoki za uzyskaniem dodatkowego zezwolenia tego zarządu.

§ 72.

Za przekroczenia przepisów o policyi drogowej wydanych przez gminy w zakresie własnym, w myśl zasady wyrażonej w §§ 49 i 71 niniejszej ustawy, Zwierzchność gminna względnie Rada gminna ustanowi karę w granicach postanowionych w § 59 niniejszej ustawy.

§ 73.

Odwołania od postanowień wydanych na podstawie § 71 nie mają mocy odraczającej.

§ 74.

Pod ogólną nazwą „droga“, której używa się w tej ustawie, rozumieć należy nietylko tor jezdny lub koronę drogi ale także mosty, kanały, przepusty, tamy, szluzy, rowy, szkarpy, burty (pobocza), rowy odpływowe, poręcze, zapory mytnicze, drogoskazy, znaki drogowe, graniczniki, domki mytnicze i drożnicze i wogóle wszystkie przynależności drogi na której lub przy której się znajdują.

## Drogi państwowe.

§ 75.

Przepisy tej ustawy o policyi drogowej mają mieć zastosowanie do dróg państwowych wszelako tylko o tyle, o ile nimi nie nałożono na skarb państwa jakiegoś zobowiązania i o ile dla ochrony dróg państwowych i dla komunikacyi na nich nie istnieją lub nie zostaną wydane odmienne postanowienia.

Wykonywanie przepisów tyczących się utrzymywania dróg, jakoteż postanowień karnych i postanowień co do wynagrodzenia szkód przy przekroczeniach tych postanowień należy co do dróg państwowych oraz tych niepaństwowych, które zostają w bezpośrednim zarządzie państwa i są utrzymywane z funduszów państwowych, do politycznych władz powiatowych.

§ 76.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, o ile w samej ustawie nie postanowiono inaczej.

§ 77.

Z dniem wejścia w życie postanowień tej ustawy tracą moc obowiązującą wszystkie inne przepisy w sprawach, obecną ustawą uregulowanych, które nie są zgodne z jej postanowieniami.

§ 78.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. października 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 131.

# U s t a w a

z dnia 2. października 1907, zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Rudkach na przyjęcie imieniem powiatu poręki za powiatową kasę oszczędności w Rudkach, tudzież za lokowane w niej wkładki i ich należyte oprocentowanie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Rudkach zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu poręki za powiatową kasę oszczędności, tudzież za lokowane w niej wkładki i ich należyte oprocentowanie.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 2. października 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Korytowski** w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 132.

# R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 8. października 1907 L. 97.721, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie na dalszych 5 lat koncesyę z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), do pobierania opłat mytniczych od mostu na

rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.
Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 133.

# Ogłoszenie

Wydziału krajowego L. 29.861, w sprawie zmiany instrukcyi służbowej dla biura melioracyjnego przy Wydziale krajowym z dnia 9. maja 1893 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 67.

Uchwałą z dnia 6. marca 1907 zmienił Sejm postanowienia § 1 i ustępu pierwszego § 10 instrukcyi służbowej dla biura melioracyjnego z dnia 9. maja 1893 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 67, które zostają uchylone w dotychczasowem brzmieniu i mają opiewać, jak następuje:

§ 1.

„Do zakresu działania krajowego biura melioracyjnego należy:

1. Inicyowanie, projektowanie, wykonywanie i nadzór regulacyi wód niespławnych, ulepszeń gruntu za pomocą osuszenia i nawodnienia, tudzież budowy wodociągów i kanalizacyi w gminach;

2. konserwacya i nadzór wykonanych przy pomocy funduszu krajowego przedsiębiorstw melioracyjnych;

3. ulepszenie podziału pól i komasacya gruntów wraz z zakładaniem dróg polnych;

4. udzielanie fachowych opinij w sprawach podpadających pod postanowienia ustawy wodnej.“

§ 10 (ustęp pierwszy).

„W miarę przyzwolonych przez Sejm funduszów, oraz sił dyspozycyjnych biura melioracyjnego i jego ekspozytur udziela Wydział krajowy bezpłatnej pomocy technicznej poszczególnym właścicielom gruntów do projektowania, wytyczania i kontroli robót melioracyjnych, niezamożnym zaś gminom do projektowania i budowy wodociągów i kanalizacyi.“

Lwów, dnia 30. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.
Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Tadeusz Pilat** w. r.

Nr. 134.

## Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 26. października 1907 L. 20.002/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907 o ustanowieniu Sądu powiatowego w Krasnej w Galicyi.

**Łoś** w. r.

## Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907 o ustanowieniu Sądu powiatowego w Krasnej w Galicyi.

Na podstawie § 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59, tworzy się w okręgu Sądu obwodowego w Stanisławowie Sąd powiatowy z siedzibą urzędową w Krasnej dla gmin i obszarów dworskich: Grabówka, Jasień, Kamień, Krasna, Łdziany, Majdan, Niebyłów, Petranka, Przysłup, Równia, Słoboda niebyłowska, Słoboda równiańska, Śliwki i Topolsko.

Z dniem rozpoczęcia czynności urzędowej tego Sądu, który będzie dodatkowo postanowiony i ogłoszony wydziela się powyższe gminy i obszary dworskie z okręgu Sądu powiatowego w Kałuszu.

**Klein** w. r.

Nr. 135.

## Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 22. października 1907 L. 19.232/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907 o ustanowieniu Sądu powiatowego w Rudniku w Galicyi.

**Łoś** w. r.

## Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. września 1907, dotyczące ustanowienia Sądu powiatowego w Rudniku w Galicyi.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59, ustanowiony zostaje w okręgu Sądu obwodowego w Rzeszowie Sąd powiatowy z siedzibą w Rudniku dla gmin i obszarów dworskich: Groble, Jeżowe, Kamień, Kończyce, Kopki, Koziarnia, Łętownia, Łętowska Wólka, Łowisko,

Rudnik, Steinau (Śleniany), Stróża i Tarnogóra, należących do Sądu powiatowego w Nisku.

Z rozpoczęciem działalności rzeczonego Sądu, które dodatkowo oznaczone i ogłoszone będzie, wyłączone zostaną wymienione powyżej gminy wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Nisku.

**Klein** w. r.

Nr. 136.

# U s t a w a

z dnia 7. października 1907, o uzupełnieniu regulacyi Wisłoka i Pielnicy z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Uzupełnienie regulacyi Wisłoka od Beska do Haczowa i potoku Pielnicy od Nowosielec do ujścia z dopływami, która została rozpoczętą na podstawie ustawy z dnia 1. lipca 1886, Dz. u. kr. Nr. 68, przez przymusową spółkę wodną, ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1904, który preliminuje koszta robót na 780.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy łącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl § 6 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, takimże bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości pięćdziesięciu procent.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności zasiłków kraju i państwa oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia szkarp Wisłoka, tudzież potoków i rowów.

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne w myśl art. I. ust. z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwacyę, co do organizacyi obrony grobel i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych burowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy, oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Sprzeczne z niniejszą ustawą postanowienia ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 68, tracą moc obowiązującą.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, 7. października 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Auersperg** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 30. listopada 1907. **Część XXII.**


## Nr. 137.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1907 L. 136.809, o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych przedsiębiorstwa melioracyjnego regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami i regulacyi Pełtwi z dopływami.

Reskryptem z dnia 30. września 1907 L. 53.242, przyznało c. k. Ministerstwo skarbu przedsiębiorstwu melioracyjnemu regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami (ustawa krajowa z dnia 25. maja 1906 Dz. u. kr. Nr. 89), oraz przedsiębiorstwu regulacyi rzeki Pełtwi z dopływami (ustawa krajowa z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125), po myśli § 11 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

## Nr. 138.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 2. listopada 1907 L. 135.458, w sprawie obrotu świń wewnątrz kraju i wywozu tych zwierząt z kraju do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa.

### A.

Obrót świń wszelkiej kategoryi wewnątrz kraju i wywóz świń rzeźnych do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa jest wolny.

gdyż w ogólności nie podlega żadnym specyalnym ograniczeniom, lecz tylko właściwym postanowieniom ustawy o chorobach stadnych z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 35, oraz ustawy o zapobieganiu i tępieniu pomoru świń z 7 września 1905 Dz. p. p. Nr. 163, tudzież przepisom rozporządzeń wykonawczych z 12. kwietnia 1880 Dz. p. p. Nr. 36, wraz z dodatkami i z 6. listopada 1905 Dz. p. p. Nr. 164, względnie wydanem od czasu do czasu na tej podstawie zarządzeniom władz z powodu poszczególnych wypadków zarazy.

## B.

Wywóz świń użytkowych i hodowlanych z Galicyi do innych królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa dozwolony jest pod warunkami wymienionymi pod „C." punkt II. niniejszego obwieszczenia.

* * *

## C.

Celem zapobieżenia zawlekaniu pomoru (zarazy) świń, względnie rozwlekaniu tej zarazy przez obrót świń i umożliwienia wywozu także nierogacizny użytkowej i hodowlanej poza granice kraju, zarządza się na zasadzie § 2 ustawy o tępieniu pomoru wraz z rozporządzeniem wykonawczem, oraz reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 9. lipca 1907 L. 25.115/3668, co następuje:

### I.

W powiatach politycznych Chrzanów, Kraków, Bochnia, Brzesko, Dąbrowa, Tarnów, Mielec, Tarnobrzeg, Kolbuszowa, Nisko, Łańcut, Przeworsk, Jarosław, Cieszanów, Rawa, Sokal, Żółkiew, Kamionka, Brody, Złoczów, Zborów, Tarnopol, Zbaraż, Skałat, Trembowla, Husiatyn, Czortków, Borszczów i Zaleszczyki mają być wszystkie świnie w wieku ponad 4 tygodnie, jakoteż świnie młodsze jeżeli się je wyprowadza z miejsca pochodzenia, oznaczone na prawem uchu marką uszną systemu Dudzińskiego i utrzymywane w ewidencyi według instrukcyi wydanej reskryptem z 6. sierpnia b. r. L. 91.028.

Skutkiem tego posiadacze świń w wymienionych powiatach obowiązani są:

1. zgłaszać w ciągu 48 godzin ustnie lub pisemnie prowadzącemu ewidencyę o każdym przybytku i ubytku w stanie nierogacizny, jakoteż o wszelkiej zamierzonej trwałej zmianie stanowiska świń;

2. oddawać mu paszporty, którymi były kryte świnie wprowadzone z innych miejscowości niemniej paszporty pobrane w miejscowej gminie, w razie, jeżeli świnie nimi kryte nazad do gminy wróciły, tudzież przypadkowo odpadłe jakoteż zużyte marki uszne;

3. być pomocnym prowadzącemu ewidencyę przy zakładaniu marek usznych a wreszcie

4. dozwolić jemu jakoteż kontrolującej żandarmeryi i organom politycznych władz na każde ich żądanie i w każdej chwili wstępu do wszystkich lokalności stajennych i udzielać im wyjaśnień o wszelkich stosunkach tyczących się stanu i pochodzenia świń.

Posiadaczowi świń nie wolno umieszczać innych cech i znaków dla celów prywatnych na tem uchu świni, na którem z urzędu ma być założona marka uszna.

Posiadacze świń jakoteż prowadzący kataster są osobiście odpowiedzialni za wszelkie nadużycia markami, za ich podrabianie, rozmyślne odjęcie lub psucie i t. d.

Marki do znaczenia świń są własnością skarbową i będą dostarczane kosztem Skarbu państwa.

Do legitymowania świń w wymienionych powiatach używane być mają blankiety paszportowe koloru zielonego, które gminy (obszary dworskie) nabywać będą w c. k. Starostwach w sposób dotychczasowy.

Gminy i obszary dworskie obowiązane są wykonywać względnie dopilnować wykonywania tych środków.

## II.

Świnie użytkowe i hodowlane wolno wyprowadzać z Galicyi do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa:

a) z wolnych od zarazy gmin i obszarów dworskich powiatów politycznych wymienionych pod I (Chrzanów, Kraków, Bochnia, Brzesko, Dąbrowa, Tarnów, Mielec, Tarnobrzeg, Kolbuszowa, Nisko, Łańcut, Przeworsk, Jarosław, Cieszanów, Rawa, Sokal, Żółkiew, Kamionka, Brody, Złoczów, Zborów, Tarnopol, Zbaraż, Skałat, Trembowla, Husiatyn, Czortków, Borszczów i Zaleszczyki), jeżeli jest udowodnione:

α) że zwierzęta przeznaczone do wywozu bezpośrednio przed wyprowadzeniem przebywały bez przerwy już jako poznaczone markami usznemi względnie od urodzenia w jednej z miejscowości leżących w obrębie tych powiatów najmniej 40 dni, i że dotycząca miejscowość w ciągu tego czasu była wolną od pomoru;

β) że nierogacizna taka nie pochodzi z domokrążnego handlu, lecz — o ile właściciel nie wyprowadza jej wprost ze swej zagrody — nabytą została w miejscu pochodzenia świń przy ścisłem przestrzeganiu przepisów wyszczególnionych pod „C.“, punkt IV. niniejszego obwieszczenia, względnie na publicznym targu pozostającym pod dozorem lekarza weterynaryjnego i jeżeli zarówno miejscowość targowa jak i stacya kolejowa w której ma być na-

daną, leżą w obrębie obszaru, gdzie obowiązuje znaczenie świń markami usznemi;

γ) że świnie pochodzą z powiatów politycznych, w których leży stacya nadawcza, lub z powiatów sąsiednich, a w razie pochodzenia z dalszych powiatów politycznych zaopatrzone będą paszportami, w których wiarygodność okoliczności wymienionych pod α) i β) potwierdzona będzie przez weterynarza urzędowego powiatu, z którego świnie pochodzą.

W obszarze, gdzie obowiązuje znaczenie świń markami usznemi, winni prowadzący kataster (ewidencyę), na paszportach na świnie użytkowe i hodowlane, posiadające wymagane warunki wywozu poza granice kraju, umieszczać zawsze potwierdzenie opatrzone pieczęcią gminną i własnoręcznym podpisem, że dotycząca nierogacizna według katastru już jako opatrzona marką uszną, względnie od urodzenia rzeczywiście przebywała bez przerwy w ostatnich 40 dniach w miejscowości wydania paszportu i że miejscowość ta w tym czasie była wolną od pomoru, oraz że zwierzęta nie pochodzą z domokrążnego handlu.

Komisye targowe, weterynarze powiatowi i inni lekarze weterynaryjni mają przy każdej nadarzającej się sposobności, a zwłaszcza w czasie pełnienia nadzoru fachowego w miejscowościach targowych, leżących w obrębie tego obszaru przekonywać się o prawdziwości dat, pieczęci, podpisów, jak niemniej wzmiankowanych potwierdzeń, umieszczanych na paszportach na świnie użytkowe i hodowlane, nabyte na targu w celu wywozu poza granice kraju i wykonanie tej czynności potwierdzać na odwrotnej stronie paszportów;

b) z wolnych od zarazy gmin i obszarów dworskich powiatów politycznych, gdzie nie obowiązuje znaczenie świń markami i prowadzenie ewidencyi, pod warunkiem, że świnie przeznaczone na wywóz będą urzędownie opatrzone na koszt strony markami usznemi, trzymane zupełnie osobno przez 40 dni w obserwacyi weterynarza powiatowego, względnie jego zastępcy i po upływie tego czasu okażą się zupełnie niepodejrzanemi o zarazę, tudzież jeżeli miejscowość, skąd się je wyprowadza, od 40 dni była wolną od pomoru.

Chcący wyprowadzić świnie użytkowe lub hodowlane z obszarów wspomnianych pod b) do innych krajów koronnych winien pisemnie lub ustnie zgłosić to we właściwem c. k. Starostwie i złożyć odpowiednią kwotę na marki uszne. Starostwo zarządzi bez zwłoki co potrzeba celem poznaczenia i wzięcia w obserwacyę świń zgłoszonych do wywozu.

Na paszportach wydanych na takie świnie mają być okoliczności wzmiankowane pod b) stwierdzone przez właściwego c. k. weterynarza powiatowego, względnie jego zastępcę, dostawa zaś takich świń do stacyi nadawczej ma się odbywać na wozach pod konwojem wyznaczonym z urzędu na koszt strony.

Świń użytkowych lub hodowlanych legitymowanych paszportami nie odpowiadającymi warunkom przytoczonym pod „a“, względnie „b“ i wogóle wbrew powyżej wyszczególnionym wymogom nie wolno pod żadnym pozorem wyprowadzać albo dopuścić do transportu kolejowego celem wywozu do innych krajów koronnych.

Posyłki świń użytkowych i hodowlanych odpowiadające warunkom wymaganym w niniejszem obwieszczeniu załadowane do wagonów przy zachowaniu obowiązujących w tej mierze przepisów, mają być ze stacyi nadawczej bez doładowywania i przeładowywania (z wyjątkiem przypadków elementarnych) po drodze przewiezione wprost do stacyi odbiorczej, a przekartowywanie takich posyłek w celu zmiany miejsca pierwotnego ich przeznaczenia, może się odbywać tylko za specyalnem pozwoleniem c. k. Namiestnictwa.

Jako taksę za oględziny świń użytkowych i hodowlanych, nadawanych celem wywozu poza granice kraju ustanawia się 10 halerzy od sztuki, które mają być ściągane od stron w sposób przepisany rozporządzeniem z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Lekarz weterynaryjny, interweniujący przy ładowaniu świń w stacyi nadawczej, ma oprócz wyniku oględzin zaznaczyć na paszportach, że świnie przeznaczone są do użytku lub chowu (zu Nutzungs- bzw. Zuchtzwecken) i potwierdzić wiarygodność dat i klauzul umieszczonych na paszportach, a o odejściu każdej posyłki takich świń zawiadomić telegraficznie na koszt strony władzę polityczną pierwszej instancyi miejsca przeznaczenia zwierząt, podając ilość świń, stacyę końcową, nazwisko i miejsce zamieszkania adresata.

## III.

Pod względem wywozu świń rzeźnych z miejscowości zamkniętych z powodu pomoru (zarazy) świń miarodajne są przepisy § 6 rozporządzenia wykonawczego z 6. listopada 1905 Dz. p. p. Nr. 164.

## IV.

W całej Galicyi zabrania się:

1. puszczania świń samopas t. j. bez należytego nadzoru (wałęsania się);

2. tak zwanego handlu domokrążnego nierogacizną bez różnicy wieku, przez który to handel rozumie się kupowanie, sprzedawanie lub prowadzenie świń, chodząc, jeżdżąc od miejscowości do miejscowości i od zagrody do zagrody.

Nie uważa się jednak za handel domokrążny, jeśli rolnik lub hodowca nie trudniący się handlem świń, gdziekolwiek nabędzie nierogaciznę i wyrowadzi ją wprost na swe obejście w celu użytkowym lub hodowlanym.

Również zakupienie nierogacizny przez rzeźników i masarzy na jednem obejściu i przewiezienie jej wprost do rzeźni, tudzież zakupienie przez handlarzy większej ilości świń wyłącznie na jednem obejściu i przewiezienie jej wprost do najbliższej stacyi kolejowej, celem załadowania, nie uważa się za handel domokrążny.

Chcący w ten sposób nabyć nierogaciznę winien przedtem zgłosić się u naczelnika dotyczącej gminy (przełożonego obszaru dworskiego) a przed wyprowadzeniem kupionych świń, co się odbywać winno zawsze na wozach, ma nabywca postarać się o poświadczenie naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego) na odwrotnej stronie paszportu, które to poświadczenie ma zawierać imię, nazwisko i numer domu sprzedawcy i nabywcy, datę kupna, tudzież miejsce przeznaczenia świń.

Do transportu kolejowego będą dopuszczone tylko świnie kryte paszportami, opatrzonymi takiem poświadczeniem naczelnika gminy (przełożonego obszaru dworskiego), względnie co do świń zakupionych na targu, stampilią komisyi targowej i podpisem organu pełniącego nadzór fachowy na targu;

3. wchodzenia do obcych chlewów, stajen i ubikacyj w których się trzyma świnie, handlarzom świń, ich pomocnikom, zgońcom, rzeźnikom, masarzom, miśkarzom i wogóle osobom, które przez swe zatrudnienie mają do czynienia z cudzą nierogacizną;

4. pędzenia trzody chlewnej przez większe przestrzenie kraju.

Zwierzęta te wolno z zachowaniem obowiązujących przepisów pędzić pieszo z miejscowości jednego powiatu politycznego tylko do miejscowości tego samego lub sąsiedniego powiatu politycznego.

Do powiatów politycznych dalej położonych, wolno świnie tylko przewozić koleją lub wozami o zaprzęgach końskich.

Świnie przypędzone z jednego powiatu politycznego na targowicę, znajdującą się w sąsiednim powiecie politycznym lub przewiezione na targowicę koleją albo wozami z dalszych powiatów, mogą być z tej targowicy odpędzone do którejkolwiek miejscowości bezpośrednio przylegającego powiatu, jeżeli są zaopatrzone legalnymi paszportami z klauzulą podpisaną przez weterynarza pełniącego nadzór targowy, że ich stan zdrowia jest zupełnie niepodejrzany.

Powyższe postanowienia wchodzą w wykonanie 5. listopada b. r. i równocześnie uchylają obwieszczenie tutejsze z 6. sierpnia b. r. L. 91.028*) Dz. u. kr. Nr. 97 ex 1907.

Przekroczenia niniejszego obwieszczenia karane będą po myśli § 16 ustawy o tępieniu pomoru świń z 7. września 1905 Dz. u. p. Nr. 163, względnie § 45 ustawy z 24. maja 1882 Dz. u. p. Nr. 51.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 2. listopada 1907.

---

*) NB. Okólnik i instrukcya tej samej daty pozostają nadal w mocy.

Nr. 139.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. października 1907 L. 101.180, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Samborze na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.
Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 140.

## Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. listopada 1907 L. 107.248, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47), ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślu dla dorosłych na 1 K 50 h, a dla dzieci do lat 7 na 75 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1907 roku.

Lwów, dnia 1. listopada 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.
Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 141.

# Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. listopada 1907 L. 107.249, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Gorlicach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47), ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Gorlicach dla dorosłych na 1 K 26 h, a dla dzieci do lat 7 na 65 h dziennie, począwszy od 1. października 1907 roku.

Lwów, dnia 2. listopada 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 142.

# Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. listopada 1907 L. 107.617, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Turce.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47), ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Turce dla dorosłych na 1 K 54 h, a dla dzieci do lat 7 na 75 h dziennie, począwszy od 1. października 1907 roku.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 143.

## O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. listopada 1907 L. 107.250, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kałuszu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47) ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem' Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kałuszu dla dorosłych na 1 K 56 h, a dla dzieci do lat 7 na 78 h dziennie, począwszy od 1 października 1907 roku.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 144.

## U s t a w a

z dnia 1. października 1907, zmieniająca postanowienia § 4 ustawy z dnia 17. lutego 1905 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40).

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia § 4 ustawy z dnia 17. lutego 1905 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40, uchyla się w dotychczasowem brzmieniu i mają brzmieć, jak następuje:

§ 4.

Gospodarstwo, które przez zahipotekowanie na niem prawa zastawu dla pożyczki rentowej staje się włością rentową, musi być przedewszystkiem

poddanem gospodarce rolniczej lub lasowej i nie może mieć mniejszej powierzchni niż 5 ha, w żadnym jednak wypadku powierzchnia ta nie może przenosić 60 ha, albo bez względu na powierzchnię nie może wykazywać w rocznym czystym przychodzie katastralnym mniej niż 50 K. a więcej niż 1000 K.

Wszystkie do gospodarstwa należące nieruchomości muszą być złączone w jedno ciało hipoteczne.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom: rolnictwa, sprawiedliwości, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 1. października 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Klein** w. r. **Korytowski** w. r.

**Bienerth** w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 145.

# Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 13. listopada 1907 L. 142.354, o ustanowieniu stacyi kolejowej „Tłumacz miasto" stałą stacyą do ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10 ustawy z 29. lutego 1880 r. Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 14, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Stanisławowie ustanawia na linii kolei lokalnej Tłumacz-Pałahicze-Tłumacz miasto, stacyę „Tłumacz miasto" stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 13. listopada 1907.

Nr. 146.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1907 L. 108.869, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Dolinie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolei w Krechowicach.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Dolinie na dalszych lat 5 koncesyę z dnia 10 lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolei w Krechowicach w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 20. grudnia 1907. **Część XXIII.**


## Nr. 147.

## Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. listopada 1907 L. 114.540, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślanach dla dorosłych na 1 K 40 h, a dla dzieci do lat 7 na 70 h dziennie, począwszy od 1. października 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

## Nr. 148.

## Ustawa

z dnia 8. listopada 1907 zezwalająca Reprezentacyi powiatowej w Starym Samborze na przyjęcie imieniem powiatu poręki za powiatową Kasę Oszczędności w Starym Samborze, tudzież za lokowane w niej wkładki i ich należyte oprocentowanie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Starym Samborze zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu poręki za powiatową Kasę Oszczędności, tudzież za lokowane w niej wkładki i ich należyte oprocentowanie.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 8. listopada 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Korytowski** w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 149.

## Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 21. listopada 1907 L. 114.998, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Nowym Sączu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Nowym Sączu dla dorosłych na 1 K 62 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 80 h dziennie, począwszy od 1. grudnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 150.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1907 L. 108.566, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Bochni na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu.

Na mocy § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Bochni na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 11. lutego 1884 Dz. u. kr. Nr. 27, opłat gminnych od napojów spirytusowych i miodu na czas od 1. stycznia 1908 do 31. grudnia 1910, pod warunkami określonymi w rozporządzeniu Wydziału krajowego z dnia 18. marca 1902 L. 19.130, Dz. u. kr. Nr. 27.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 151.

## Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 27. listopada 1907 L. 138.977, o uzupełniających wyborach do komisyj szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §§ 177, 179 i 189 ustęp 2 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 14. października 1907 L. 68.152, uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyj szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, w miejsce ustępującej

w myśl alinei 2. § 189 powołanej ustawy, połowy członków i zastępców członków tychże komisyj jak również w miejsce członków (zastępców), których z powodu udaremnienia wyborów w swoim czasie supletorycznie zamianowano, oraz w miejsce tych członków (zastępców), których mandat przedwcześnie zgasł.

Do przeprowadzenia tych wyborów wyznacza się następujące termina:

| | Dla koła wyborczego | Dzień wyboru |
|---|---|---|
| I. Dla miejscowych komisyj szacunkowych a w szczególności dla okręgów szacunkowych miasta: Brody, Horodenka, Kołomyja z gminą Werbiąż niżny, Kraków, Lwów, Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Podgórze Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów. | I. | 27. grudnia 1907 |
| | II. | 30. grudnia 1907 |
| | III. | 31. grudnia 1907 |
| II. Dla miejscowej komisyi szacunkowej w mieście Drohobyczu. | I. | 22. stycznia 1908 |
| | II. | 23. stycznia 1908 |
| | III. | 24. stycznia 1908 |
| III. Dla powiatowych komisyj szacunkowych zatem dla wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgów szacunkowych. | I. | 15. stycznia 1908 |
| | II | 16. stycznia 1908 |
| | III. | 17. stycznia 1908 |

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach oznaczy odnośna władza podatkowa I. instancyi.

Wybory do miejscowych komisyj szacunkowych w miastach Lwów i Kraków przeprowadzone zostaną przez Magistraty tych miast, zaś wybory do miejscowych i do powiatowych komisyj szacunkowych na prowincyi, odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez Naczelników powiatowych władz politycznych, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną z dokładnem wyjaśnieniem z którego koła i ilu członków (zastępców) ma być wybranych na przeciąg lat czterech, a ile w miejsce supletorycznie zamianowanych i przedwcześnie ustępujących, na przeciąg lat dwóch.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183—186 powołanej na wstępie ustawy względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Lwów, dnia 27. listopada 1907.

**Prokopowicz** w. r.

Nr. 152.

# U s t a w a

z dnia 6. listopada 1907 o zezwoleniu gminie m. Krosna na pobór opłaty gminnej od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Krosna zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1909 opłatę gminną od piwa w gminie wyrabianego lub w jej obręb wprowadzanego i w niej zużywanego w wysokości po 3 kor. 40 hal. od jednego hektolitra.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy piwo dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Krosna.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie wolno nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. listopada 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 153.

# U s t a w a

z dnia 6. listopada 1907 o zezwoleniu gminie Mościska na pobór opłaty gminnej od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Mościska zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłatę gminną od piwa w gminie wyrabianego lub w jej obręb wprowadzonego i w niej zużywanego a to w wysokości po 2 korony od hektolitra.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy piwo dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Mościska.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tej opłaty ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w Mościskach — a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Mościskach.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. listopada 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 154.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. listopada 1907 L. 115.759, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Tuszów-Brzyście-Sadkowa góra.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Mielcu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze szutrowanej gminnej I. klasy Tuszów-Brzyście-Sadkowa góra w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 24. grudnia 1907. **Część XXIV.**

Nr. 155.

## U s t a w a

z dnia 10. grudnia 1907, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, o budowie i utrzymaniu dróg publicznych niepaństwowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

## I. Ogólne postanowienia.

§ 1.

Drogi publiczne niepaństwowe dzielą się na:

1. drogi krajowe, któremi są drogi obecnie pod tą nazwą istniejące i te, które za drogi krajowe uznane zostaną (§ 2);

2. drogi powiatowe, któremi są drogi obecnie pod tą nazwą istniejące i te, które za drogi powiatowe uznane zostaną (§§ 2 i 21 punkt 5);

3. publiczne dojazdy kolejowe, do których ustawa ta ma o tyle zastosowanie, o ile specyalnymi przepisami ustawodawczymi stosunki prawne tej kategoryi dróg nie są odmiennie uregulowane;

4. drogi gminne I. klasy, któremi są drogi obecnie pod tą nazwą istniejące i te, które za drogi gminne I. klasy uznane zostaną (§§ 2 i 21 punkt 5);

5. drogi gminne II. klasy, któremi są wszystkie inne drogi, istniejące w granicach gminy i obszaru dworskiego, do publicznego użytku przeznaczone, a do powyższych kategoryi nienależące, oraz te, które za drogi gminne II. klasy uznane zostaną (§ 2, § 5 ustęp końcowy, § 23 punkt 3 i § 21 punkt 5).

§ 2.

Do zakładania drogi krajowej i do przeistoczenia drogi innej kategoryi na drogę krajową potrzeba uchwały sejmowej.

Do zakładania drogi powiatowej lub gminnej I. klasy oraz do przeistoczenia drogi innej kategoryi na powiatową lub gminną I klasy potrzeba uchwały Rady powiatowej i przyzwolenia Wydziału krajowego.

Przed założeniem drogi krajowej, powiatowej lub gminnej I. klasy porozumie się Wydział krajowy z c. k. Namiestnictwem co do ogólnego kierunku drogi ze względów wojskowych i publicznych. Szczegóły trasy i planu jak i porządek wykonania robót przy budowie drogi oznaczy dla drogi krajowej Wydział krajowy, a dla drogi powiatowej lub gminnej I. klasy Wydział powiatowy we własnym zakresie działania.

Za drogi powiatowe lub gminne I. klasy uznane być mają drogi ważniejsze dla gospodarczego, handlowego lub przemysłowego ruchu w powiecie, szczególnie zaś te, które zostały, albo mają być budowane lub przebudowane przy zasiłku z funduszu krajowego (§ 15).

Do zakładania drogi gminnej II. klasy potrzeba uchwały Rady gminnej, oświadczenia przełożonego obszaru dworskiego i przyzwolenia Wydziału powiatowego.

O ile droga uznana za krajową, powiatową lub gminną I. klasy nie została jeszcze objętą przez odpowiedni dla tej kategoryi dróg zarząd drogowy, komunikacya po tej drodze utrzymywaną będzie kosztem i pod odpowiedzialnością czynników, które do jej utrzymywania były dotąd obowiązane.

§ 3.

Mosty, ławy i przewozy, nie mniej też budowy sztuczne i wszelkie urządzenia, przeznaczone do uzupełnienia, ochrony lub bezpieczeństwa dróg, uważane będą za przynależności tej drogi, na której lub przy której się znajdują; ze względu jednak na szczególną ważność lub kosztowność budowy albo utrzymania mogą być uznane w sposób przepisany § 2 za samoistne objekty wyższej kategoryi i budowane względnie utrzymywane z dotyczącego funduszu.

Co do ponoszenia kosztów budowy i utrzymania grobel i wałów, po których drogi publiczne prowadzą, jakoteż objektów, robót i urządzeń wodnych, z istnieniem drogi w związku będących, obowiązują postanowienia ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 wraz z odnośnemi ustawami i przepisami.

§ 4.

Własność nieruchoma, stale lub czasowo potrzebna w celu budowy i utrzymania drogi publicznej a względnie jej założenia, rozszerzenia, przełożenia, przebudowania, odwodnienia, ochrony i t. p., może być nabytą w drodze wywłaszczenia.

Również w drodze wywłaszczenia nabyte być mogą grunta potrzebne do produkcyi kamienia łamanego, żwiru, piasku, gliny i t. p., nie mniej też do urządzania placów składowych i dojazdów, do stawiania domków mytniczych i wogóle wznoszenia budynków dla potrzeb, wywołanych budową lub utrzymaniem drogi publicznej.

Orzeczenie ekspropryacyjne, które ma wydać c. k. Namiestnictwo, winno zawierać zarazem postanowienie co do wysokości odszkodowania, które należy wypośrodkować na podstawie oczacowania zaprzysiężonych znawców nieinteresowanych.

Strona interesowana, która czuje się pokrzywdzoną wynagrodzeniem, oznaczonem przez władzę administracyjną w orzeczeniu ekspropryacyjnem, może udać się do właściwego sądu o przeprowadzenie sądowego oszacowania przy analogicznem stosowaniu przepisów ustawy z dnia 18. lutego 1878 Dz. u. p. Nr. 30, mimo to jednak prawomocne orzeczenie ekspropryacyjne nadaje zarządowi drogi prawo objęcia w posiadanie przedmiotu wywłaszczonego, jeśli złoży do depozytu politycznego wynagrodzenie, oznaczone przez władzę administracyjną.

Jeśli w interesie komunikacyi publicznej zachodzi potrzeba uskutecznienia robót pilnych, które czynią koniecznem bezzwłoczne wykonanie prawa wywłaszczenia, może nastąpić skrócone postępowanie ekspropryacyjne według zasad przyjętych w §§ 40 i 41 wyżej wymienionej ustawy z dnia 18. lutego 1878 Dz. u. p. Nr. 30.

§ 5.

Zaniechanie drogi krajowej może nastąpić tylko na mocy ustawy krajowej, drogi powiatowej lub gminnej I. klasy na podstawie uchwały Rady powiatowej i za przyzwoleniem Wydziału krajowego i c. k. Namiestnictwa; zaś drogi gminnej II. klasy na podstawie uchwały Rady gminnej, oświadczenia przełożonego obszaru dworskiego, tudzież przyzwolenia Wydziału powiatowego i c. k. Starostwa, a w razie niezgodności rozstrzyga Wydział krajowy po porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Wszelako jeżeli miejscowa gmina i miejscowy obszar dworski zgodnie oświadczą się przeciw zaniechaniu drogi gminnej II. klasy, droga ta zaniechaną być nie może.

Przed zaniechaniem drogi krajowej, powiatowej lub gminnej I. klasy należy przesłuchać reprezentantów gmin i obszarów dworskich, przez których terytoryum ta droga prowadzi.

Postanowienia, poprzednimi ustępami objęte, nie tyczą się częściowego zaniechania drogi publicznej, spowodowanego jej przełożeniem, sprostowaniem lub zmianą kierunku, jeżeli droga i nadal prowadzić ma bez przerwy przez miejscowości, które przedtem z sobą łączyła.

Zaniechana droga krajowa, powiatowa lub gminna I. klasy staje się drogą gminną II. klasy, o ile według swobodnego uznania czynników, powołanych do jej zaniechania, jest potrzebna do użytku publicznego, a nie została przeznaczona do założenia lub urządzenia drogi publicznej innej kategoryi.

## § 6.

Grunt drogi w całości lub w części zaniechanej, niepotrzebny do założenia lub urządzenia drogi publicznej tej samej lub innej kategoryi, albo też do zamiany za inny grunt, potrzebny dla drogi, sprzedanym będzie na korzyść funduszu budowy, względnie przebudowy nowej drogi.

W tym celu Wydział krajowy dla dróg krajowych, Wydział powiatowy dla dróg powiatowych i gminnych I. i II. klasy, po zadecydowaniu zaniechania drogi, zarządzi jej oszacowanie przez znawców nieinteresowanych i zawezwie o zapłacenie ceny szacunkowej w regule tych właścicieli, których grunta z drogą się stykają, w miarę ich z nią stykania się.

Jeżeli przez nich cena ta w przeciągu dni 30 od zawezwania złożoną nie zostanie, nastąpi sprzedaż przez licytacyę.

W ten sam sposób ma być przeprowadzona sprzedaż także każdego innego gruntu, niepotrzebnego dla drogi publicznej, wszelako na korzyść funduszu tej kategoryi dróg, do której droga ta należy (§§ 9 i 11).

## § 7.

Ustanowienie zasad, na podstawie których odbywa się pobór myta na drogach publicznych niepaństwowych, należy do ustawodawstwa krajowego.

Co do poboru myta na drogach krajowych obowiązuje ustawa z dnia 25. grudnia 1871 Dz. u. kr. Nr. 18 z r. 1872.

Postanowienia wymienionej ustawy mają zastosowanie także do innych dróg publicznych niepaństwowych, objętych we własny zarząd Wydziału krajowego.

Poza tem strony interesowane mogą pobierać myto mostowe, drogowe lub przewozowe na drogach powiatowych, gminnych lub publicznych doja-

zdach kolejowych na podstawie uchwały Sejmu krajowego i za cesarskiem zezwoleniem.

Do udzielenia koncesyi na pobór myta kopytkowego potrzeba ustawy krajowej.

Udzielona koncesya mytnicza, której termin upływa, może być przedłużoną, ilekroć zachodzi potrzeba, przez Wydział krajowy po porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, jednak za każdym razem nie na dłużej, jak na czas ustanowiony w koncesyi, jeżeli istnieją te same warunki, z powodu których udzielenie koncesyi nastąpiło.

Jeżeliby nie przyszło do porozumienia między Wydziałem krajowym i c. k. Namiestnictwem, sprawa odnowienia koncesyi winna być przedłożoną Sejmowi krajowemu na sesyi najbliższej dla powzięcia uchwały w myśl postanowień o udzielaniu koncesyi mytniczych.

Strona prywatna, która ma prawo do poboru opłat mytniczych, bez względu na to, czy z prawa korzysta lub nie, winna przedmiot omycony utrzymywać dla komunikacyi publicznej w należytym stanie i własnym kosztem aż do wygaśnięcia koncesyi.

Zezwolenie na postawienie lub przeniesienie rogatki równie jak rozstrzyganie sporów co do uwolnienia od myta, objeżdżania rogatek i t. p. należy do władz politycznych.

§ 8.

Niniejsza ustawa nie narusza praw i obowiązków opartych na dobrowolnych ugodach lub innych specyalnych tytułach prawnych co do dróg wszelkich kategoryi.

## II. Szczegółowe postanowienia.

### A) **Pokrycie kosztów.**

§ 9.

Koszta budowy i utrzymania dróg krajowych ponosi fundusz krajowy, do którego wpływają także dochody ze źródeł, przepisanych tą ustawą.

Sejm krajowy przy uznaniu drogi za krajową (§ 2) może określić świadczenia powiatów, przez których terytoryum ta droga ma prowadzić, na rzecz jej budowy i przyszłego utrzymania. W takim razie wykonanie uchwały sejmowej zależnem będzie od uiszczenia przez odnośne Reprezentacye powiatowe zastrzeżonych świadczeń.

§ 10.

Koszta budowy i utrzymania dróg powiatowych i gminnych I. klasy ponosi fundusz powiatowy, zaś dróg gminnych II. klasy fundusz miejscowy.

§ 11.

Do funduszu powiatowego wpływają na cele drogowe:

1. dochody ze sprzedaży niepotrzebnych gruntów i budynków drogowych, starych materyałów i narzędzi, z wydzierżawienia trawy, odsetki od własnych kapitałów i t. p.;
2. datki na budowę i utrzymanie dróg;
3. datki z powodu niezwykłego zużywania dróg;
4. dochody z myt;
5. dochody z wynagrodzenia szkód zrządzonych na dotyczących drogach;
6. dotacye i subwencye;
7. należytości, uiszczane na mocy specyalnych tytułów prawnych;
8. grzywny, nałożone na członków miejscowego zarządu drogowego;
9. dodatki do podatków bezpośrednich.

Takie same dochody z wyjątkiem wymienionych pod poz. 8 i 9 wpływają na rzecz dróg gminnych II. klasy w danej miejscowości do funduszu miejscowego.

Jeżeli dochód funduszu powiatowego lub funduszu miejscowego ma specyalne przeznaczenie dla pewnej drogi lub pewnego przedmiotu drogowego, winien być w całości na ten cel użyty.

§ 12.

Każdy opodatkowany opłaca rocznie na rzecz funduszu powiatowego na cele drogowe powiatu 18% podatków bezpośrednich.

Wobec uwolnienia ustawodawstwem krajowem w myśl art. XIII. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 podatku osobisto-dochodowego od wszelkich dodatków, kompetencyi ustawodawstwa krajowego podlegających, podatek ten jest także wolny od wszelkich dodatków na cele drogowe.

§ 13.

Z funduszu powiatowego pokrywane być mają wszystkie potrzeby dróg powiatowych i gminnych I. klasy.

Z tego funduszu także udzielane być mają dotacye dla funduszów miejscowych na pokrycie potrzeb dróg gminnych II. klasy.

Dotacye te w miarę rzeczywistej potrzeby winny wynosić corocznie przynajmniej 8% podatków bezpośrednich, przypisanych w gminie i na obszarze dworskim (w gminie katastralnej).

Wyjątek stanowią gminy objęte postanowieniami § 25, które otrzymywać będą na rzecz dróg gminnych I. i II. klasy stałą dotacyę roczną w wysokości 9% podatków bezpośrednich w tej gminie opłacanych.

§ 14.

Jeżeli zasoby powiatowego funduszu niepokrywają wydatków, poprzednim paragrafem przepisanych, obowiązaną jest Rada powiatowa uchwalić na ten cel stosowne dodatki do podatków bezpośrednich.

Jeżeliby Rada powiatowa nie wykonała tego obowiązku, a stąd sprawa utrzymania komunikacyi publicznej doznawała uszczerbku, natenczas Wydział krajowy, po zbadaniu i stwierdzeniu takiego stanu rzeczy, wstawi w budżet powiatowy potrzebną na cel powyższy kwotę i nałoży na jej pokrycie dodatki do podatków bezpośrednich, a to w granicach zakreślonych § 23 ustawy o Reprezentacyi powiatowej.

§ 15.

Do budowy albo przebudowy drogi powiatowej lub gminnej, mającej doniosłe znaczenie pod względem komunikacyi udzielony być może z funduszu krajowego zasiłek bezzwrotny lub zwrotny z zastrzeżeniem dopełnienia warunków, przepisanych ustawą (§ 2) i zastrzeżonych przez Wydział krajowy.

Jeżeli droga, zbudowana lub uregulowana przy pomocy zasiłku z funduszu krajowego, nie jest utrzymywaną w należytym stanie, zaradzi temu Wydział krajowy i w razie potrzeby zastosuje środki przewidziane w §§ 14 i 21.

Wyjątkowo udzielonym być może zasiłek z funduszu krajowego także na rzecz utrzymania dróg powiatowych lub gminnych zbudowanych przy pomocy funduszu krajowego, a ważnych dla zakładów przez kraj utrzymywanych, dla zdrojowisk krajowych lub stacyi klimatycznych.

Jeżeli powiatowe dodatki do podatków bezpośrednich, uchwalone przez Radę powiatową na utrzymanie dróg w powiecie, łącznie z 18% stałym dodatkiem przenoszą 28% tychże podatków, a mimo to niezbędne potrzeby na ten cel tymi dochodami oraz zasobami powiatu z innych źródeł pokryte być nie mogą, natenczas przyzna Wydział krajowy po zbadaniu stanu rzeczy, w miarę rozporządzalnej dotacyi (§ 20), stosowną pomoc z funduszu krajowego dla zasilenia funduszu powiatowego (§ 11).

§ 16.

Wydział krajowy co do drogi krajowej, a Wydział powiatowy co do drogi powiatowej lub gminnej winien przeprowadzić rokowania ze stronami interesowanemi (osobami fizycznemi lub moralnemi) co do datków dobrowolnych bądź w pieniądzach, bądź też w robociźnie, materyale albo gruntach na rzecz jej budowy lub przebudowy i przyszłego utrzymania.

Na strony interesowane, które z wybudowania lub rekonstrukcyi potrzebnej dla nich drogi powiatowej lub gminnej, względnie mostu na takiej drodze odniosą znaczne korzyści, nałożony być może na wniosek Wydziału powiatowego i po zbadaniu stanu rzeczy osobny datek przymusowy, a to orzeczeniem wydanem przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Do obowiązkowego udziału w kosztach powyższych powołani być mogą tylko interesowani, korzystający z drogi lub z mostu, bez względu na granice osad i powiatów.

Stopień korzyści z drogi i wysokość datku przymusowego oznaczone będą z uwzględnieniem okoliczności, miarę interesu komunikacyjnego wykazujących, a przedewszystkiem na podstawie przybliżonego obliczenia fur względnie średniej wagi ładunków po drodze lub moście przewożonych względnie przewozić się mających.

Wysokość datków przymusowych, nałożonych na strony interesowane, razem wziętych, nie może przenosić 30% całego kosztu połączonego z budową lub rekonstrukcyą drogi lub mostu.

Do powyższych 30% nie wlicza się datków dobrowolnie przez inne strony interesowane ofiarowanych. Wszelako stronom interesowanym, którym nakłada się datek przymusowy, należy wliczyć do 30% datki, które one już dobrowolnie zobowiązały się uiścić.

Pierwszeństwo budowy lub przebudowy przy równych zresztą warunkach służy tym drogom, dla których ofiarność stron interesowanych okaże się największą.

§ 17.

Jeżeli przedsiębiorstwo wyłącznie fabryczne lub użytkowanie kopalń lub kamieniołomów albo też eksploatacya lasów albo wreszcie dostawa materyałów budowlanych nieomyconą drogę niezwykle zużywa lub psuje, obowiązany będzie odnośny przedsiębiorca do osobnych datków na rzecz tej drogi.

Powyższe datki mają być opłacane także za zużycie drogi omyconej, jeżeli fury nie przejeżdżają przez rogatkę postawioną dla poboru myta drogowego.

Znajdujące się na drodze myto mostowe lub przewozowe nie uwalnia od datków z powodu niezwykłego zużycia drogi samej.

Transporty wolne od myta są także wolne od datków z powodu niezwykłego zużywania drogi.

Jeżeli nie przyjdzie do porozumienia między stroną interesowaną i Wydziałem krajowym co do datków dobrowolnych dla drogi krajowej lub Wydziałem powiatowym dla drogi powiatowej, gminnej lub publicznego dojazdu kolejowego, natenczas o wysokości tych datków i sposobie ich uiszczenia orzeka Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Jeżeli dojdzie do wydania formalnego orzeczenia, strona interesowana jest obowiązaną ponieść także wszystkie koszta dochodzeń, potrzebnych według uznania władzy orzekającej, dla ustalenia powyższych datków.

W regule za podstawę do obliczenia datków przyjąć należy przybliżoną ilość fur, drogę zużywających, z uwzględnieniem przypuszczalnego dochodu, jakiby mógł być uzyskany w razie zaprowadzenia na niej opłat mytniczych w stosunku do jej długości.

Jeżeli znaną jest nie ilość fur, lecz przybliżona ilość ciężarów, natenczas przyjąć można wagę ciężaru 1.500 kg. dla przewozu jedną furą parokonną lub parobydlaną.

Przed wydaniem orzeczenia stronie interesowanej musi być daną możność poznania obliczenia mającego służyć za podstawę do oznaczenia wysokości datków i wniesienia przeciw temu obliczeniu swoich zarzutów.

## § 18.

Jeżeli droga krajowa, powiatowa, gminna I. lub II. klasy przechodzi przez miejską lub wiejską osadę i jedynie z powodu szczególnych potrzeb tych osad wymaga większych kosztów na budowanie ścieków, kanałów, bruków i t. p., całą stąd wynikającą nadwyżkę kosztów budowy i utrzymania ponosi miejscowa osada analogicznie do postanowień ustawy gminnej względnie ustawy o obszarach dworskich co do zakładania i utrzymywania ulic, placów i t. p. tudzież pokrycia kosztów odnośnych.

Wyjątek od powyższego prawidła zrobić może Wydział krajowy co do dróg krajowych, przyjmując część onych kosztów na fundusz krajowy w wypadku uwzględnienia godnym, a Wydział powiatowy co do dróg powiatowych i gminnych I. lub II. klasy, przyjmując ją w takimże razie na fundusz powiatowy.

## § 19.

Jeżeli komunikacya przez wypadki elementarne jak np. zaspy śniegowe, powodzie i t. p. została zagrożoną lub całkowicie przerwaną, natenczas obo-

wiązani są do robót nie cierpiących zwłoki za wynagrodzeniem mieszkańcy osad (gminy i obszaru dworskiego) najbliższych miejsca, w którem robota ma być wykonaną.

Rada powiatowa oznaczy okrąg osad, które i kolejny porządek, w jakim osady te mają być powoływane do wykonywania takich robót, oraz stosunek w jakim mają być dostarczeni robotnicy z gminy i obszaru dworskiego, stanowiących jedną miejscowość.

Wynagrodzenie za robotę oznaczy Wydział krajowy co do dróg krajowych, a Wydział powiatowy co do dróg powiatowych i gminnych I. i II. klasy.

## B) Zakres działania Reprezentacyi i władz, o ile nie jest oznaczony w paragrafach poprzednich.

### § 20.

Sejm krajowy uchwala:

1. fundusze potrzebne do budowy i utrzymania dróg krajowych;

2. dotacyę z funduszu krajowego na zasiłki dla dróg powiatowych i gminnych (§ 15).

### § 21.

Wydział krajowy:

1. prowadzi cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg krajowych oraz naczelny nadzór nad kierunkiem, budową i utrzymywaniem wszystkich innych dróg publicznych niepaństwowych, tudzież nad ich funduszami, wydaje potrzebne w tym celu rozporządzenia i instrukcye, które może ogłaszać w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych i czuwa nad ścisłem wykonywaniem przepisów istniejących;

2. przeznacza w granicach dotacyi przez Sejm uchwalonych (§ 20 punkt 2) zasiłki bezzwrotne i pożyczki na rzecz dróg powiatowych i gminnych (§ 15);

3. może objąć, w razie potrzeby przez siebie uznanej, w zarząd własny budowę i utrzymanie drogi powiatowej lub gminnej I. albo II. klasy, przyczem oznaczy kwotę, która w takim razie z funduszu powiatowego w czasie trwania tego zarządu ma być oddaną do dyspozycyi Wydziału krajowego wraz z dochodami przeznaczonymi specyalnie na rzecz drogi odnośnej;

4. ustanowi w razie potrzeby przez siebie uznanej, na koszt powiatu własny organ w celu zastępowania Wydziału powiatowego, jeśli Wydział powiatowy zaniedbuje bądź drogi powiatowe bądź drogi gminne I. lub II. klasy,

albo nie wykonuje należycie nadzoru nad drogami gminnemi (§ 25 punkt a), lub w sposób nieodpowiedni używa funduszów drogowych;

5. rozstrzyga spory między Radami powiatowymi co do potrzeby i kierunku dróg powiatowych lub gminnych I. klasy, dalej rozstrzyga w razie niezgodności zdań między gminą i obszarem dworskim względnie gminami i obszarami dworskimi z jednej a Wydziałem powiatowym względnie Wydziałami powiatowymi z drugiej strony co do potrzeby nowej drogi gminnej II. klasy i

6. w ogóle rozstrzyga spory drogowe w drodze odwołania się doń wniesione.

§ 22.

Rada powiatowa wydaje potrzebne uchwały w sprawach dróg powiatowych i gminnych, a w szczególności uchwala także potrzebne dla tych dróg fundusze, orzeka o budowie i kierunku dróg powiatowych lub gminnych I. klasy i czuwa nad ścisłem wykonaniem przepisów obowiązujących.

§ 23.

Wydział powiatowy:

1. prowadzi cały techniczny i ekonomiczny zarząd dróg powiatowych i gminnych I. klasy bezpośrednio a gminnych II. klasy przy współudziale miejscowego zarządu drogowego (§ 24);

2. kieruje budową i sprawuje nadzór nad utrzymaniem drogi krajowej, jeżeli ta czynność przez Wydział krajowy została mu powierzoną;

3. orzeka w braku porozumienia między gminą a obszarem dworskim, tudzież między sąsiedniemi gminami i obszarami dworskimi co do potrzeby nowej drogi gminnej II. klasy;

4 rozstrzyga spory i rekursy w sprawach dróg gminnych II. klasy;

5. orzeka w sprawach naruszenia całości drogi publicznej i przywrócenia jej do pierwotnego stanu;

6. sporządza i utrzymuje w ewidencyi kataster dróg powiatowych i gminnych I. i II. klasy, co do tych ostatnich przy współudziale gmin i obszarów dworskich. Do katastru dróg gminnych II. klasy wciągnięte być mają wszystkie drogi gminne, do użytku publicznego przeznaczone.

§ 24.

Miejscowy zarząd drogowy (§ 23 punkt 1) jest organem wykonawczym Wydziału powiatowego dla administracyi dróg gminnych II. klasy w danej miejscowości.

Miejscowy zarząd drogowy składa się z naczelnika gminy względnie jego zastępcy i przełożonego obszaru dworskiego lub jego zastępcy.

Zastępcę przełożonego obszaru dworskiego wyznacza pod własną odpowiedzialnością analogicznie do postanowień § 8 ustawy o obszarach dworskich właściciel tegoż obszaru z pośród miejscowych mieszkańców (obszaru dworskiegolub gminy) i nazwisko tegoż podaje do wiadomości c. k. Starostwa i Wydziału powiatowego.

Kto nie może być przełożonym obszaru dworskiego, ten nie może być jego zastępcą w zarządzie drogowym.

W miejscowościach, w których obszar dworski wcielony jest do gminy, oraz w tych wszystkich gminach, w których obowiązują wyjątkowe postanowienia § 25, miejscowy zarząd drogowy należy do zakresu działania Zwierzchności gminnej względnie Magistratu.

Miejscowy zarząd drogowy dogląda czy drogi gminne II. klasy są w stanie dla komunikacyi publicznej przydatnym i jest obowiązany zawiadamiać Wydział powiatowy o potrzebach tych dróg.

Miejscowy zarząd drogowy przedkłada Wydziałowi powiatowemu preliminarz potrzeb dróg gminnych II. klasy i wykonuje wszelkie polecenia Wydziału powiatowego, a w szczególności na polecenie Wydziału powiatowego prowadzi także rachunki dochodów i wydatków i przedkłada Wydziałowi powiatowemu coroczne zamknięcia rachunkowe.

Wydziałowi powiatowemu służy też prawo wydawania poleceń w sprawach dróg gminnych II. klasy do poszczególnych członków miejscowego zarządu drogowego.

Członkowie miejscowego zarządu drogowego, w ustępie 2 i 3 wymienieni, winni porozumieć się ze sobą co do sposobu wspólnego wykonywania swych czynności w zarządzie dróg gminnych II. klasy, a w szczególności ułożyć sposób zwoływania zebrań zarządu drogowego, prowadzenia kasy i rachunków, oraz odbierania, wysyłania i podpisywania pism urzędowych.

O wyniku porozumienia winien zarząd drogowy donieść Wydziałowi powiatowemu w czasie, przez tenże Wydział oznaczonym.

W braku porozumienia wyda odpowiednie zarządzenie Wydział powiatowy.

Na każdego członka miejscowego zarządu drogowego, przekraczającego lub zaniedbującego swoje obowiązki, nakładać może Wydział powiatowy kary pieniężne (porządkowe) aż do 40 K.

Kary te wpływają do funduszu powiatowego (§ 11 punkt 8).

Każdy członek miejscowego zarządu drogowego jest odpowiedzialny za szkodę, wyrządzoną funduszowi wskutek zaniedbania swego obowiązku lub nadużycia prawa.

Jeżeliby miejscowy zarząd drogowy nie wypełniał należycie obowiązków poruczonych mu ustawą lub poleceniami władz, natenczas Wydział powiatowy

ma zaradzić temu w sposób stosowny, a w szczególności winien w miarę potrzeby przez siebie uznanej, usunąć tenże zarząd, w którym to razie rozporządzać będzie dochodami z myta i wszystkimi innymi funduszami, dla dotyczących dróg przeznaczonymi.

§ 25.

W gminach miejskich, dla których wydaną została ustawa gminna z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24), oraz w gminach Oświęcim, Lipnik, Czarna wieś, Dąbie, Krowodrza i Nowa wieś narodowa, obowiązuje niniejsza ustawa z następującemi zmianami:

a) gminy te prowadzić będą pod kontrolą władz nadzorczych (§§ 21 i 24), cały zarząd techniczny i ekonomiczny wszystkich dróg gminnych I. i II. klasy, w obrębie gminy i obszaru dworskiego (gminy katastralnej) położonych, nie wyłączając czynności z § 6 tej ustawy wypływających;

b) z ustanowionego w § 12 ośmnastoprocentowego dodatku do podatków bezpośrednich, opłacanych w tych gminach katastralnych, 9% tychże podatków wpływać będzie do kasy miejscowej na rzecz dróg gminnych I. i II. klasy, a 9% do kasy Rady powiatowej na cele drogowe powiatu;

c) jeżeli powyższy dodatek wraz z innymi dochodami (§ 11) przeznaczonymi na rzecz dróg gminnych I. i II. klasy, nie wystarcza na opędzenie wydatków połączonych z budową i należytem utrzymaniem dróg pomienionych, natenczas Rada gminna jest obowiązana na pokrycie niedoborów wyznaczyć dotacyę z innych funduszów, a w braku tychże uchwalić odpowiedni dodatek do podatków bezpośrednich.

Jeżeli przy gminie jest samoistny obszar dworski, w pokryciu niedoborów winien i on partycypować kwotą w stosunku podatków bezpośrednich opłacanych przez gminę i obszar dworski.

W tym celu Wydział powiatowy przy załatwieniu preliminarza, nałoży na obszar dworski stosowny dodatek do podatków bezpośrednich.

Przepisy tego paragrafu zastosować można także do innych gmin wraz z obszarami dworskimi, po wysłuchaniu Reprezentacyi gminnej i przełożonego obszaru dworskiego, uchwałą Rady powiatowej i Wydziału krajowego.

§ 26.

Władze polityczne mają prawo i obowiązek czuwania, aby dróg publicznych każdy bez przeszkody mógł używać, niemniej, aby przez zaniedbanie drogi bezpieczeństwo osób i własności nie cierpiało. W razie więc takiego zaniedbania zażądają zaradzenia od organu sprawującego dozór bezpośredni,

a w razie niebezpieczeństwa, gdy krok ten zostanie bezskutecznym, zarządzą stosowne środki do naprawy drogi na koszt zobowiązanych i właściwy organ bezzwłocznie o tem zawiadomią.

§ 27.

Wszelkie należytości, przypadające na podstawie tej ustawy, tudzież koszta postępowania wykonawczego, gdy nie są uiszczone w terminie, ściągnięte będą drogą egzekucyi politycznej podług istniejących ustaw i przepisów.

Prawomocne uchwały, orzeczenia i rozporządzenia, wydane na podstawie niniejszej ustawy, egzekwowane będą na żądanie właściwej władzy autonomicznej przez polityczną władzę powiatową.

§ 28.

Wszystkie przedstawienia i odwołania się do wyższej władzy autonomicznej winne być wniesione w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu lub doręczeniu, na ręce tej władzy, która zarządzenie lub orzeczenie wydała, albo jest organem wykonawczym Reprezentacyi, która uchwałę powzięła. Jeśli reprezentacya lub władza, która zarządzenie lub orzeczenie wydała, uważa odwołanie się do wyższej władzy za słuszne, natenczas przyjąć je może jako przedstawienie i zmienić swą pierwotną decyzyę.

Przeciw zarządzeniom I. instancyi, których wykonanie w interesie bezpieczeństwa publicznego jest pilnem, odwołanie się nie ma mocy wstrzymującej.

Koszta komisyi, wywołane przez żalącego się, ponosi tenże, jeśli zażalenie w całości za niesłuszne uznanem zostało. W przeciwnym razie ponosi je dotyczący fundusz.

Od orzeczeń politycznej władzy powiatowej, wydanych na mocy § 26, odwołać się można w myśl przepisów obowiązujących do c. k. Namiestnictwa, które rozstrzyga sprawę ostatecznie w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§ 29.

Ustawa ta obowiązywać będzie od dnia 1. stycznia po ogłoszeniu w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Równocześnie utraci moc obowiązującą ustawa z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) o prestacyach, funduszach i kompetencyi co do dróg publicznych nierządowych, tudzież ustawa z dnia 17. kwietnia 1874 (Dz. u. kr. Nr. 35) odnosząca się do postępowania przy udzielaniu koncesyi na

pobór opłat mytniczych na rzecz funduszów powiatowych, gminnych jako też na rzecz stron prywatnych i ustawa z dnia 7. czerwca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 74) o nakładaniu i pobieraniu myta na drogach powiatowych i gminnych I. klasy, objętych w zarząd Wydziału krajowego.

§ 30.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 10. grudnia 1907.

**Franciszek Józef** w. r.

**Bienerth** w. r.

Nr. 156.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1907 L. 119.745, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Krakowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Krakowie na dalszych lat 5 (pięć) koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Mogiłą a Rybitwami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 157.

# Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. grudnia 1907, L. 22.031/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Glinnik Maryampolski, powiatu Gorlickiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości Glinnik Maryampolski, powiatu Gorlickiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1907. Część XXV.


Nr. 158.

## Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 2. lutego 1891 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 17) i ustawy z dnia 5. października 1906 (Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 148) wydane przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Do § 2.

Reprezentacye gmin miejskich, w których obowiązuje ustawa z 13. marca 1889 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 24), tudzież tych gmin, które chcą utrzymywać własnych lekarzy, niemniej reprezentacye powiatowe, wezwane przez Wydział krajowy do tworzenia okręgów sanitarnych, (§ 5) mają w myśl ustępu drugiego § 16 ustawy z 2. lutego 1891, powziąść uchwałę, czy u nich mają być ustanowione komisye zdrowotne, czy to dla ich gminy, czy dla okręgu sanitarnego, czy dla całego powiatu.

W gminach, okręgach sanitarnych i powiatach, w których komisye zdrowotne są ukonstytuowane, zasięgną u tych komisyi zdania właściwe władze autonomiczne, co do organizacyi służby zdrowia, mianowicie co do ilości lekarzy, akuszerek i lokalów dla chorych, a to w myśl postanowień §§ 17 i 18 ustawy z 2. lutego 1891 i § 2 ustawy z 5. października 1906.

Uchwały reprezentacyi gmin nie wcielonych do okręgu sanitarnego o organizacyi służby zdrowia, powzięte czy to na podstawie opinii komisyi zdrowotnych tam, gdzie one zostały ukonstytuowane, czy samodzielnie tam, gdzie tych komisyi nie ma, mają być przedłożone Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i po zasięgnięciu zdania c. k. krajowej Rady zdrowia.

Gminy takie winny jednak dopełnić warunków w §§ 11 i 18 ustawy co do wysokości płacy lekarza i co do obowiązku utrzymywania lokalu dla chorych.

Do § 3.

Pod tymi samymi warunkami, które przytoczono w ustępie 2 do § 2 może nastąpić zezwolenie Wydziału krajowego na wyłączenie gminy z okręgu sanitarnego i na utworzenie z niej samoistnej gminy sanitarnej.

Do § 5.

Przy oznaczaniu siedziby lekarza okręgowego należy mieć na uwadze możność należytego spełniania obowiązków i warunków stałego utrzymania się lekarza. Na siedzibę lekarza okręgowego należy wybrać taką miejscowość, z którejby ze względu na środki komunikacyjne najłatwiej mógł spełniać obowiązki służby sanitarnej.

Do § 6.

Gdyby dla jednej lub kilku gmin w myśl § 5. ustawy w jeden okręg sanitarny połączonych, okazało się korzystnem, by lekarz gminny (§ 2) sąsiedniej gminy, która go sama utrzymuje, pełnił służbę sanitarną także w owej gminie względnie w okręgu sanitarnym, powinny te gminy porozumieć się z ową gminą sąsiednią i po osiągnięciu porozumienia postarać się za pośrednictwem Wydziału powiatowego o orzeczenie Wydziału krajowego po myśli ostatniego ustępu § 6.

Orzeczenie to wyda Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem.

Do § 7.

Dostateczną fizyczną zdatność starającego się o posadę lekarza gminnego lub okręgowego należy udowodnić świadectwem c. k. lekarza powiatowego, lub też świadectwem lekarskiem, potwierdzonem przez c. k. lekarza powiatowego.

Żądanie dowodu od kandydata ubiegającego się o posadę lekarza gminnego lub okręgowego, iż nie przekroczył 40. roku życia, nie odnosi się do tych kandydatów, którzy już taką posadę zajmują.

## Do § 8.

W ogłoszeniu konkursu na posadę lekarza gminnego, należy wymienić jego płacę i żądane warunki; na posadę zaś lekarza okręgowego oprócz tego siedzibę lekarza, ilość gmin tworzących okręg sanitarny, zaludnienie okręgu, wysokość ryczałtu na podróże służbowe, ewentualnie obowiązek utrzymywania apteki domowej, jeżeli tego będzie zachodzić potrzeba.

Konkurs na lekarza gminnego ogłasza Zwierzchność gminy, a na lekarza okręgowego Wydział powiatowy.

Gdyby Wydział powiatowy mimo wezwania Wydziału krajowego nie przedłożył do 30 dni wniosku co do zamianowania lekarza okręgowego, wówczas może Wydział krajowy zamianować lekarza okręgowego bez wniosku ze strony Wydziału powiatowego.

To samo odnosi się do stabilizacyi.

O zamianowaniu i stabilizacyi lekarzy gminnych winna Zwierzchność gminna zawiadomić Wydział powiatowy i c. k. Starostwo.

O zamianowaniu, stabilizacyi lub przeniesieniu lekarzy okręgowych zawiadamia Wydział krajowy c. k. Namiestnictwo.

Przeniesienie z urzędu, a nie na własną prośbę lekarza okręgowego, na inne miejsce służbowe, z wyjątkiem, gdy ono jest skutkiem wyroku dyscyplinarnego, może być zarządzone tylko za zwrotem kosztów przesiedlenia z funduszu krajowego.

Wymiar tych kosztów nastąpi według norm obowiązujących dla urzędników krajowych.

## Do § 9.

Lekarz gminny i okręgowy ma być przed objęciem służby według następującej roty zaprzysiężony:

„Przysięgam Bogu Wszechmogącemu, że jako ustanowiony lekarz gminny (okręgowy) wszelkie obowiązki, przywiązane do mego urzędu, gorliwie i sumiennie wypełniać będę i że w przydzielonym mi zakresie działania dążyć będę do poprawienia publicznych spraw zdrowia.

Tak mi Boże dopomóż. Amen“.

Odebranie przysięgi z podaniem daty winien potwierdzić na dekrecie nominacyjnym c. k. Starosta, względnie w miastach mających własny statut, prezydent miasta i o tem uwiadomić c. k. Namiestnictwo i Wydział powiatowy.

## Do § 10.

W wypadkach dłuższej choroby lub żądania urlopu po nad dni 14 Wydział powiatowy obowiązanym jest przedkładać Wydziałowi krajowemu wnio-

ski co do zastępstwa lekarza okręgowego oraz wniesione przez lekarzy okręgowych prośby o urlopy.

Do § 11.

Lekarze gminni i okręgowi pobierają płacę w ratach miesięcznych z góry.

Wysokość ryczałtu, który ma być wypłacany w ratach miesięcznych z góry, będzie oznaczoną dla każdego okręgu z osobna, w stosunku do obszaru tegoż, ilości i położenia gmin i obszarów dworskich, stosunków komunikacyjnych i innych ważniejszych stosunków miejscowych.

Do § 12.

Jeżeli samoistna gmina sanitarna, mająca ustanowionego lekarza gminnego jest zarazem siedzibą lekarza okręgowego, wówczas niema ona obowiązku odsyłać Wydziałowi powiatowemu dochodów z opłat uzyskanych za oględziny zwłok, ani za oględziny bydła i mięsa, gdyż oględziny te ma wykonywać lekarz gminny względnie weterynarz gminny.

Do § 14.

Instrukcya dla lekarzy gminnych i okręgowych z wyjątkiem lekarzy miejskich we Lwowie i Krakowie, zawartą jest w załączniku A.

Lekarz gminny (okręgowy) jest obowiązany w granicach swego okręgu służbowego, na wezwanie władzy politycznej i za ustanowionem wynagrodzeniem ze skarbu państwa wypełniać sanitarne czynności urzędowe.

Do § 15.

Grzywny nałożone orzeczeniem dyscyplinarnem na lekarza gminnego, wpływają do miejscowego funduszu ubogich, grzywny zaś nałożone na lekarza okręgowego, wpływają do funduszu powiatowego.

We wszystkich tych przypadkach, gdy chodzi o działalność lekarza gminnego pod względem sanitarno-policyjnym lub fachowym w ogóle, mogą naczelnicy gmin, a w razie rekursu lekarza gminnego Wydziały powiatowe przed wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego odnieść się do politycznej władzy powiatowej dla zasięgnięcia zdania c. k. lekarza powiatowego.

Również może Wydział krajowy, rozstrzygając sprawy dyscyplinarne, odnieść się do c. k. Namiestnictwa dla zasięgnięcia zdania c. k. krajowej Rady zdrowia.

### Do § 16.

Statut określający skład i czynności stałych komisyi zdrowotnych z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, zawarty jest w załączniku B.

### Do § 17.

Wydział powiatowy zbada w porozumieniu z polityczną władzą powiatową, w których gminach, zapewnioną jest dostateczna pomoc położnicza w ogóle, a w szczególności bezpłatna pomoc akuszerki dla ubogich rodzących. Gminy, w których tej pomocy nie ma, mają być przez powyżej pomienione władze bezzwłocznie wezwane, aby ustanowiły posady akuszerek, bądź to osobno dla poszczególnych gmin, bądź zbiorowo dla pewnej grupy sąsiadujących gmin i obszarów dworskich.

Pożądanem jest, ażeby na 4000 ludności ustanowioną była przynajmniej jedna akuszerka, oraz aby przedewszystkiem ustanowiono akuszerki gminne w większych gminach.

Gdyby wezwane gminy i obszary dworskie w ciągu pół roku nie ustanowiły akuszerek gminnych, oznaczy Wydział powiatowy w porozumieniu z polityczną władzą powiatową siedzibę akuszerki, jej okręg służbowy, wysokość i sposób pokrywania jej płacy z funduszów gmin i obszarów dworskich i rozpisze konkurs z terminem najdłużej dwumiesięcznym.

Z pośród ubiegających się o posadę zamianuje Wydział powiatowy w takim razie w zastępstwie gmin i obszarów dworskich akuszerkę, po zasięgnięciu zdania politycznej władzy powiatowej co do kwalifikacyi kandydatek, dając pierwszeństwo akuszerce miejscowego pochodzenia przy równych zresztą warunkach.

Wynagrodzenie akuszerki ma być wypłacane bądź jako stała roczna płaca, bądź za każdą rzeczywiście udzieloną pomoc ubogiej rodzącej. Najniższy wymiar wynagrodzenia będzie osobnem rozporządzeniem ogłoszony.

Gdy jest więcej akuszerek gminnych w jednej gminie, należy każdej co do niesienia pomocy dla ubogich rodzących przydzielić pewną część gminy.

O przeprowadzonej organizacyi służby położniczej w gminie lub okręgu zawiadomią władze powiatowe swe przełożone władze krajowe.

Jeżeli w powiecie okaże się brak akuszerek egzaminowanych Wydział powiatowy ma się postarać o wysłanie do szkoły położonych na koszt gminy, okręgu lub powiatu kandydatek, któreby się zobowiązały przyjąć po uzyskaniu dyplomu posadę akuszerki tam, zkąd na naukę wysłane zostały.

Do § 18.

Lokale dla chorych, jakie miasta utrzymujące własnych lekarzy w myśl § 18 ustawy są obowiązane utrzymywać, mają w szczególności na celu udzielenie opieki lekarskiej w nagłych przypadkach choroby i w przypadkowych uszkodzeniach, jakoteż odosobnienie takich chorych dotkniętych chorobą zakaźną, którzy według uznania lekarza gminnego w swych mieszkaniach nie mogą być należycie odosobnieni.

Lokale takie mają co do swych rozmiarów odpowiadać stosunkom miejscowym i mają być tak urządzone, aby w nich odosobnienie było możebnem i aby każdej chwili można tam chorych umieścić.

Jeżeli w miastach takich jest szpital gminny, należy najdalej do trzech miesięcy poczynić w nim uzupełnienia w myśl powyższych postanowień. Jeżeli zaś szpitala nie ma, obowiązaną jest gmina najdalej do roku od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, postarać się o odpowiedni lokal i oddać go do użytku.

**Załącznik A.**

# Instrukcya

**służbowa dla lekarzy gminnych i okręgowych, z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, wydana przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym na zasadzie § 14 ust. kraj. z dnia 5. października 1906 Dz. ust. kraj. Nr. 148.**

## Obowiązki lekarza tak gminnego jak okręgowego.

### A) w ogóle.

Lekarz tak gminny jak okręgowy jest powołany do współdziałania przy wykonywaniu sanitarno-policyjnych obowiązków, przydzielonych gminom tak w samoistnym jak przekazanym zakresie działania.

Aby temu powołaniu zadosyć uczynić, ma się lekarz gminny jak najdokładniej zapoznać ze stosunkami zdrowotnymi swej gminy, a lekarz okręgowy swego okręgu.

Gdyby który z nich dostrzegł usterki sanitarne, zagrażające zdrowiu czy to pojedyńczych osób, czy większej ilości ludności, obowiązany jest wszystko uczynić, aby te usterki usunięte zostały, mianowicie ma pouczyć kogo należy o szkodliwości stanu rzeczy, ma zdać sprawę swej władzy przełożonej o grożącem niebezpieczeństwie i przedłożyć jej wnioski, jakby złemu zaradzić należało.

W razach nagłych, nie cierpiących zwłoki, obowiązany jest zarządzić na własną odpowiedzialność w zastępstwie naczelnika gminy, to, co okaże się niezbędnie potrzebnem.

W takim razie ma jednak bezzwłocznie postarać się o zatwierdzenie swego zarządzenia przez naczelnika gminy.

W ogóle ma swe wiadomości lekarskie jak najskrupulatniej zużytkować ku wspieraniu radą i uczynkiem, czy to naczelnika gminy, czy przewodniczącego komisyi zdrowotnej.

W tym celu lekarze okręgowi są obowiązani dwa razy do roku t. j. na wiosnę i w jesieni zwiedzić każdą gminę przydzieloną do ich okręgu.

W podróży wiosennej winni przekonać się o wszystkich stosunkach sanitarnych w gminie i na podstawie swych spostrzeżeń w drodze właściwej postarać się o usunięcie usterek. W podróży jesiennej winni sprawdzić, czy usterki te zostały usunięte.

Podróże lekarzy okręgowych powinne być przynajmniej na trzy dni naprzód naczelnikowi gminy z oznaczeniem dnia i godziny zapowiedziane, ażeby nietylko ubodzy chorzy mogli zasiągnąć rady i pomocy lekarskiej, aby lekarza oczekiwali naczelnik gminy lub jego zastępca, akuszerka, oglądacz zwłok i t. p. lecz także, aby miał możność lekarz zbadać znajdujących się w gminie obłąkanych, ciemnych i innych kalek, i przekonać się, czy opieka rodziny lub gminy jest dostateczną, względnie, czy nie zachodzi potrzeba pomieszczenia tych osób w zakładzie do tego przeznaczonym. Podróże te jednak nie zwalniają lekarzy okręgowych od obowiązku odbywania podróży na wezwanie przez poszczególne gminy należące do okręgu i tych podróży, któreby w ciągu roku z powodu jakich ważniejszych wydarzeń sanitarnych w okręgu okazały się koniecznemi.

Przyjęcie przez lekarza okręgowego jakiejkolwiek innej płatnej posady może nastąpić tylko za uprzedniem zezwoleniem Wydziału krajowego.

## B) w szczególności.

## Obowiązany jest tak lekarz gminny jak okręgowy:

a) zwracać uwagę właściwych władz na przeszkody utrudniające ruch swobodny na drogach, ulicach i placach, które mogłyby się stać powodem chorób lub uszkodzeń mieszkańców, niemniej na zanieczyszczenie tych miejsc publicznych, na zanieczyszczenie płynących i stojących wód odchodami ze stajen, gnojowisk, fabryk, warstatów i t. d., a to w celu peryodycznego oczyszczania tych wód, tak samo jak studzień publicznych, niemniej na dostarczenie dobrej wody do picia i do użytku w dostatecznej ilości;

b) zwiedzać budynki publiczne, jako to: szkoły, hotele, karczmy, gospody, przytuliska, domy ubogich, areszta, fabryki i t. p. w celu przekonania się o ich stosunkach zdrowotnych co do gruntu, przestrzeni, światła i powietrza, oraz o sposobie usuwania z nich nieczystości;

c) dawać opinię ze stanowiska sanitarnego na żądanie władzy przy budowie kanałów, studni, wodociągów i mieszkań, przy urządzaniu łazienek, domów dla ubogich i robotników, tudzież lokalów publicznych, niemniej przy udzielaniu pozwoleń na zamieszkanie nowych budowli, przy budowie szkół, zakładów przemysłowych i fabryk;

d) nadzorować ze względów sanitarno-policyjnych artykuły żywności, jako to: mleko, mąkę, grzyby, owoce, wyroby cukiernicze i inne na targach sprzedawane, niemniej napoje, jak piwo, wino, wódkę, rum, arak i t. d., niedopuszczać sprzedaży naczyń szkodliwych zdrowiu i używania ich do przechowywania i sporządzania żywności, niemniej używania barwników szkodliwych zdrowiu do zabarwienia pokarmów lub napojów, lecz polecić policyi zabranie szkodliwych zdrowiu artykułów żywności lub naczyń, o czem ma jednak bezzwłocznie zawiadomić naczelnika gminy;

e) wykonywać w miejscu siedziby — jeżeli nie ma do tego ustanowionego weterynarza — oględziny mięsa i zwierząt przeznaczonych na rzeź lub kłucie, a w innych miejscowościach swego okręgu nadzorować ścisłe wykonywanie tych oględzin i czuwać nad transportami zwierząt nad targowicami bydlęcemi i rakarniami;

f) czuwać nad tem, ażeby władza gminna wyznaczyła stosowne miejsca do kąpieli w rzekach i stawach i aby w tych miejscach jakoteż w łazienkach zachowywane bywały wszelkie ostrożności dla zapobieżenia nieszczęśliwym wypadkom i chorobom w czasie kąpieli;

g) udzielać bezpłatnej pomocy lekarskiej chorym ubogim, (w myśl dekretu prezydyalnego kamery nadwornej z 26. lipca 1840 L. 3.743, Zb. u. p. Nr. 153 ex 1840), przebywającym w jego gminie lub okręgu, niemniej udzielać bezpłatnej pomocy ubogim rodzącym w trudniejszych porodach; leczyć bezpłatnie chorych umieszczonych w lokalach przeznaczonych na to w gminach, które nie mają osobnego lekarza szpitalnego; przyczem ma czuwać nad należytem urządzeniem tego lokalu i nad utrzymywaniem w dobrym stanie przyrządów ratunkowych i transportowych; nieść natychmiast pomoc lekarską na miejscu wypadku osobom, których życie jest zagrożone wskutek nieszczęśliwego zdarzenia;

h) stosować się przy zapisywaniu lekarstw dla ubogich na koszt gminy lub obszaru dworskiego, ściśle do przepisów obowiązującej normy ordynacyjnej;

i) nadzorować akuszerki zamieszkałe w jego gminie lub okręgu (w myśl instrukcyi służbowej dla akuszerek wydanej rozporządzeniem ministeryalnem z 10. września 1897 Dz. u. p. Nr. 216), w szczególności zaś zwracać uwagę na czystość przyrządów i spisywanie wykazów porodowych, niemniej na wykonywanie praktyki położniczej przez osoby do tego nieuprawnione, oraz podawać do wiadomości c. k. Starostwa nadużycie babek nieuprawnionych (rozp. c. k. Namiestnictwa z 23. marca 1903 L. 19.154);

k) zaopatrzyć się w apteczkę podręczną (Notapparat) lub utrzymywać domową aptekę, jeżeli zachodzą warunki ustanowione w § 29 ustawy z 18. grudnia 1906 Dz. p. p. Nr. 5 ex 1907;

l) utrzymywać ewidencye podrzutków, głuchoniemych, ciemnych, obłąkanych, matołków i kalek nieumieszczonych w zakładzie, a zamieszkałych w jego gminie lub okręgu; zawiadamiać właściwą władzę, jeżeli dostrzeże, że opieka tych osób, zostających pod publicznym nadzorem, jest pod względem sanitarnym zaniedbaną;

m) czuwać nad tem, ażeby przy zakładaniu i rozszerzaniu cmentarzy przestrzegane bywały wszelkie przepisy sanitarno-policyjne, ażeby trupiarnia była należycie zbudowaną, a cmentarz w należytym porządku utrzymywany;

n) interweniować wcześnie i roztropnie w razie wybuchu jakiejkolwiek choroby zakaźnej, udać się na miejsce zaraz po otrzymaniu wiadomości o pierwszym wypadku choroby zakaźnej, celem sprawdzenia rodzaju choroby, zawiadomić natychmiast naczelnika gminy i przy jego współudziale zarządzić wszystko, co w myśl obowiązujących przepisów dla stłumienia choroby w zarodku zrobić należy, mianowicie: odosobnić chorych, bądź we własnem ich mieszkaniu, bądź w szpitalu, bądź w osobnym lokalu na to przeznaczonym; pouczyć otoczenie chorego o sposobie zachowania się i o środkach ostrożności, zarządzić i przypilnować jak najdokładniejszą desinfekcyę, szczególnie nie ograniczać swej czynności tylko do zadań sanitarno-policyjnych, lecz nieść czynną pomoc lekarską wszystkim chorym, dotkniętym chorobą zaraźliwą chybaby chorzy lub ich rodziny innego lekarza pożądały, zwracać szczególniejszą uwagę na choroby syfilityczne i na jaglicę; składać bezzwłocznie dokładne sprawozdania o wybuchu i rozszerzaniu się choroby zakaźnej, a co do dżumy, cholery, ospy i tyfusu plamistego już nawet gdy zachodzi podejrzenie władzy politycznej, czy to na ręce Zwierzchności gminnej, czy w razach nagłych bezpośrednio c. k. Starostwu;

o) wykonywać w miejscu swej siedziby oględziny zwłok osobiście, w innych gminach swego okręgu dozorować ustanowionych oglądaczy, pouczać tych, którzy nie są lekarzami lub chirurgami i odbierać od nich doniesienia o każdym wypadku śmierci nienaturalnej, gwałtownej lub spowodowanej chorobą zakaźną, osobiście zaś wykonywać oględziny zwłok tam, gdzie nie jest oglądaczem lekarz lub chirurg, w razie, gdyby zachodziło podejrzenie, że śmierć nastąpiła wskutek karygodnego czynu lub zaniedbania pomocy lekarskiej, lub nareszcie, że się ma do czynienia z chorobą zakaźną;

p) brać udział na wezwanie naczelnika gminy we wszystkich sanitarno-policyjnych komisyach i oględzinach, podjętych we własnym zakresie działania gmin; niemniej brać udział, na wezwanie c. k. władzy politycznej w komisyach powołanych w sprawach poruczonego zakresu działania gmin, jakoto: do tłumienia epidemii lub epizoocyi, do wykonania obdukcyi, do asystowania przy ekshumacyi lub transporcie zwłok, nareszcie przeprowadzać

szczepienia ospy ochronnej, a na żądanie stron zaraz po odbytej rewizyi wydać bezpłatnie świadectwo, że szczepienia dokonał z wynikiem pomyślnym;

r) brać udział w obradach Rady szkolnej miejscowej na zaproszenie jej przewodniczącego, a to w sprawach tyczących się hygieny szkolnej i w tym przedmiocie przedkładać swe opinie i wnioski wyższym władzom szkolnym, czy to na żądanie, czy z własnej inicyatywy;

s) nadzorować wszystkie prywatne zakłady lecznicze i domy porodowe, znajdujące się w jego gminie lub okręgu, tak co do ich urządzenia, jak prowadzenia, zwracać szczególną uwagę na wykonywanie przez osoby nie posiadające kwalifikacyi i uprawnienia praktyki lekarskiej, choćby ta nie bywała wykonywaną w sposób zarobkowy i zawiadomić o dostrzeżonych w tym względzie nadużyciach, władzę polityczną lub właściwy sąd;

t) przedkładać Starostwu z końcem każdego roku statystyczne wykazy sanitarne na udzielonych sobie wzorach dla każdej gminy z osobna, tudzież donosić o wszelkich przypadkowych uszkodzeniach cielesnych w fabrykach i t. p. a Wydziałowi krajowemu przesyłać za pośrednictwem Wydziału powiatowego na formularzach dostarczonych mu przez te władze, w terminach półrocznych sprawozdanie o swej działalności urzędowej, jakoteż o dostrzeżonych brakach, wadliwościach i postępach sanitarnych, oraz wnioski zmierzające do usunięcia tych braków;

u) założyć zbiór normaliów, prowadzić dziennik swych czynności i korespondencyi urzędowych i protokół zmarłych, tudzież czynić zapiski do rocznego sprawozdania statystycznego i oddać wszystkie te pisma swemu następcy w urzędowaniu;

w) zawiadomić naczelnika gminy względnie Wydział powiatowy w razie koniecznej potrzeby wydalenia się z gminy na czas dłuższy nad 24 godzin a gdyby nieobecność lekarza miało trwać dłużej niż 3 dni postarać się o pozwolenie Naczelnika gminy względnie Wydziału powiatowego.

## C) **Postanowienia odnoszące się jedynie do lekarzy miejskich.**

a) W miastach, w których obowiązuje ustawa z 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24) jak niemniej, w innych miastach i miasteczkach, w których wedle § 2 ustawy z dnia 5. października 1906 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 148), będą ustanowieni lekarze gminni, obowiązani są lekarze miejscy wykonywać nadzór nad prostytucyą w myśl rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 10. października 1888 L. 48.887.

b) Lekarze miejscy są obowiązani leczyć bezpłatnie służbę miejską wszelkich kategoryi i osoby przebywające w aresztach miejskich, nadto badać stan zdrowia szupaśników.

c) Jeżeli w mieście jest więcej lekarzy gminnych, Rada miejska rozdzieli czynności między nich, a jednego mianuje lekarzem naczelnym, który jest odpowiedzialny za wykonywanie służby zdrowia w całem mieście.

Rada miejska może powyższą instrukcyę uzupełnić innemi postanowieniami.

---

Nr. 159.

## Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. grudnia 1907 L. 117.691, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Skałacie dla dorosłych na 1 K 48 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 74 h dziennie, począwszy od 1. listopada 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 160.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1907 L. 113.620, w sprawie zezwolenia gminie Jarosław na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jarosław na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego

od mięsa na przeciąg lat 5 począwszy od 30. października 1907 do 30. października 1912.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 161.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1907 L. 120.841, w sprawie zezwolenia gminie m. Jarosławia na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 87 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w pismie z 12. listopada 1907 L. 140.903/I. zezwala gminie m. Jarosławia na dalszy pobór przyzwolonej jej ustawą z 21. maja 1895 Dz. u. kr. Nr. 47, opłaty gminnej od piwa w wysokości dwóch (2) K 40 h od jednego hektolitra, pod warunkami w ustawie tej postanowionymi, na przeciąg 2 lat t. j. od 1. stycznia 1908 do końca roku 1909.

We Lwowie, dnia 3. grudnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 162.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 18. grudnia 1907 L. 22.584/pr., o utworzeniu czterech nowych c. k. powiatowych inspekcyi leśnych w Sanoku, Sokalu, Tarnopolu i Tarnowie, tudzież o nowym podziale okręgów inspekcyi leśnej w Kołomyi i w Stanisławowie.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 2. lipca 1907 L. 24.595, Prezydyum c. k. Namiestnictwa zarządza utworzenie czterech

c. k. powiatowych inspekcyi leśnych w rządowej służbie administracyi politycznej a to:

1. w Sanoku dla powiatów politycznych: Brzozów, Krosno, Lisko i Sanok, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych w Rzeszowie, Przemyślu i Nowym Sączu;

2. w Sokalu dla powiatów politycznych: Cieszanów, Rawa Ruska, Sokal i Żółkiew, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych we Lwowie i Przemyślu;

3. w Tarnowie dla powiatów politycznych: Dąbrowa, Gorlice, Jasło, Mielec, Pilzno, Ropczyce i Tarnów, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych w Rzeszowie i Nowym Sączu i

4. w Tarnopolu dla powiatów politycznych: Brzeżany, Czortków, Husiatyn, Podhajce, Rohatyn, Skałat, Tarnopol, Trembowla i Zbaraż, wydzielonych z dotychczasowych powiatowych inspekcyi leśnych w Stanisławowie i Złoczowie.

Równocześnie zarządza Prezydyum c. k. Namiestnictwa na podstawie powołanego rozporządzenia ministeryalnego wydzielenie z c. k. powiatowej inspekcyi leśnej we Lwowie, powiatu Gródek Jagielloński i wciela go do c. k. powiatowej inspekcyi leśnej w Przemyślu.

Wreszcie zmienia się ustanowiony obwieszczeniem z 19. grudnia 1906 (Dz. u. kr. Nr. 166) okręg inspekcyi leśnej w Kołomyi w ten sposób, że ma on obejmować powiaty polityczne: Kołomyja, Borszczów, Zaleszczyki, Horodenka, Peczeniżyn, Śniatyn i Kosów.

Okręg zaś inspekcyi leśnej w Stanisławowie będzie obejmował powiaty polityczne: Stanisławów, Tłumacz, Buczacz, Bohorodczany i Nadwórna.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 163.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. grudnia 1907 L. 115.916, w sprawie zezwolenia gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sądowa Wisznia na dalszy pobór przyzwolonej ustawą z 28. listopada 1883 Dz. u.

kr. Nr. 75, a względnie rozporządzeniami Wydziału krajowego z 23. grudnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 93 i z 14. sierpnia 1902 Dz. u. kr. Nr. 9, opłaty gminnej od napojów spirytusowych w dotychczasowej wysokości t. j. po 4 h od litra na przeciąg pięciu lat, od roku 1908 do końca roku 1912, jednak pod warunkiem, że trunki te mają być wolne od rzeczonej opłaty w tych wszystkich wypadkach, w których przyznane im jest wedle § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, uwolnienie od państwowego podatku konsumcyjnego, oraz że stosownie do zobowiązania zawartego w deklaracyi Zwierzchności gminnej z 27. lipca 1907 gmina nie będzie mogła dochodu z tej opłaty zabezpieczyć inaczej jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą funduszu propinacyjnego względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 164.

## O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 21. grudnia 1907 L. 23.323/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Białobożnica, Ułaszkowce i Zabłotówka, powiatu Czortkowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Białobożnica, Ułaszkowce i Zabłotówka, powiatu Czortkowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
**Łoś** w. r.

Nr. 165.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. grudnia 1907 L. 115.760, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu na Wisłoce pod Gawłuszowicami.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża obszarowi dworskiemu w Gawłuszowicach na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Gawłuszowicami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Rok 1907.** Wydano i rozesłano dnia 31. grudnia 1907. **Część XXVI.**

Nr. 166.

## Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 21. grudnia 1907 L. 141.822, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 23. lipca 1906, Dz. u. kr. Nr. 125, o regulacyi rzeki Pełtwi z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 16. października 1907, L. 32.161.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

## Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125, o regulacyi rzeki Pełtwi z dopływami.

§ 1.

Regulacya rzeki Pełtwi z dopływami, tudzież nawodnienie gruntów nadbrzeżnych jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być wykonaną w myśl § 6 ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi i melioracyi służyć ma zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. września 1906 L. 29.986, projekt Wydziału krajowego z roku 1898, który preliminuje koszta regulacyi na 3,900.000 K, koszta zaś nawodnienia na 1,870.000 K, razem 5,770.000 K.

W projekcie tym mają być wprowadzone zmiany zaproponowane w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 14. lipca 1904. Wydział krajowy jest

jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w projekcie w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya i melioracya obejmuje następujące roboty:

## a) Roboty regulacyjne.

1. Regulacyę i obwałowanie Pełtwi od Lwowa do ujścia do Bugu na długości 60·835 km.;

2. regulacyę 17 dopływów Pełtwi (Gołogórki, potoku Kutkorskiego, Jaryczówki, Przegnojówki, Białki, młynówki Białki, Mikłaszówki, Malechówki, potoku ze Zboisk, potoku z Lesienic, potoku z Podborza, potoku ze Zniesienia, potoku z Krzywczyc, potoku z Hołoska wielkiego, potoku Kleparowskiego, potoku z Hołoska małego i młynówki do stawu Biernata) łącznej długości 34·952 km.;

3. budowę mostów: 15 na Pełtwi (z tych 1 most w połączeniu ze szluzą), 21 na dopływach Pełtwi i przepustu kolejowego na kanale Barszczowickim i 1 przepustu na młynówce w trakcie gościńca Żółkiewskiego;

4. budowę przepustów wałowych: 89 w wałach Pełtwi a 14 w wałach dopływów;

5. budowę 8 brodów brukowanych (5 na Gołogórce, a 3 na Mikłaszówce);

6. trzy szluzy murowane: 1 na Pełtwi w km. 57·838, 1 na potoku z Hołoska wielkiego i 1 na potoku Kleparowskim dla młynówek;

7. budowę 2 stopni betonowych przy ujściu potoków z Hołoska wielkiego i Kleparowa, oraz 11 rynien brukowanych przy ujściu rowów do Pełtwi;

8. budowę 1 akwaduktu dla młynówki Biernata.

## b) Roboty melioracyjne

1. budowę 10 szluz do nawodnienia: 2 na Pełtwi w km. 39·150 i 54·890, a 8 na dopływach (1 na Gołogórce, 1 na kanale Barszczowickim, 2 na Malechówce, 1 na Mikłaszówce, 1 na kanale Zuchorzyckim, 1 na potoku ze Zboisk i 1 na potoku Lesienickim);

2. wykonanie 356·51 km. rowów dla osuszenia i nawodnienia;

3. budowę 158·381 km. wałków dla nawodnienia zalewowego;

4. budowę 331 wpustów i upustów;

5. budowę 14 akwaduktów;

6. budowę 9 szluzek rozdziałowych, 250 szluzek skrzynkowych i 42 zastawek;

7. budowę 301 mostków i 7 brodów;

8. budowę 48 stopni betonowych i 144 stopni faszynowych na rowach dla złagodzenia spadu.

### c) Utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat czternaście i trwać ma od wiosny 1907 do jesieni 1920.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem roboty na rzece Pełtwi i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłatę i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 23. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 125, datki kraju państwa i przymusowej spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 2,308.000 K w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910 wynosić mają po 128.220 K, dalszych zaś dziesięć rat po 179.512 K rocznie;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 2,308.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910 wynosić mają po 128.220 K, dalszych zaś dziesięć rat po 179.512 K rocznie;

c) 10% datek państwowej dotacyi wodnej w kwocie 577.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910, wynosić mają po 32.055 K, dalszych zaś 10 rat po 44.878 K rocznie;

d) 10% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 577.000 K w czternastu ratach rocznych od roku 1907 do roku 1920, z których pierwsze cztery raty płatne w latach 1907 do 1910 wynosić mają po 32.055 K, dalszych zaś dziesięć rat po 44.878 K rocznie.

Datki państwa pod b) i c) wyszczególnione stanowić mają maximum świadczenia państwa, tak iż wszelkie działy Administracyi państwowej, przedsiębiorstwa i fundusze dotowane przez państwo zostają uwolnione od datków konkurencyjnych przymusowej spółki wodnej.

Na pokrycie datków państwa, lub też części tych datków zaciągnie Wydział krajowy na podstawie upoważnienia udzielonego mu ustawą z dnia 24. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 123, pożyczkę umarzalną do wysokości 2,885.000 K w gotówce. Raty anuitetowe tej pożyczki uiszczać będzie skarb państwa, a mianowicie: państwowy fundusz melioracyjny w wysokości 80%, a państwowa dotacya wodna w wysokości 20%.

W razie opóźnienia w zawiązaniu przymusowej spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy trzem zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego. Jeden z kierowników budowy podejmie roboty regulacyjne na Pełtwi od ujścia do Bugu w górę, drugi od km. 21·5 w Pełtwi w górę, trzeci zaś od km. 56·2 w Zniesieniu do Lwowa.

Od roku 1911 przydzieli Wydział krajowy do budowy czwartego urzędnika technicznego, który się zajmie przedewszystkiem wykonaniem robót melioracyjnych mniejszych objektów. Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach oceny materyałów i robocizny itp. dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu służy w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast

dyet i kosztów w podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, który wynosi dla praktykanta technicznego 180 K, dla inżyniera-adjunkta 210 K, dla inżyniera II. klasy 240 K, dla wyższych zaś urzędników technicznych 300 K. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyet, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 kilometr przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, płaca tychże w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymanie delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy. Udzielenie innych, w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

## § 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego. — Kierownicy budowy przeprowadzają zajęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów i wałów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak dla wydobywania materyałów budowlanych, odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazwisk właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości, lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej, znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo, jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwem.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur:
3. oznaczanie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego miesiąca zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa, jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i Wydziału Spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy, mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) Z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;
b) z kierownika budowy;
c) z delegata Wydziału Spółki.

Z wymienionych członków komisyi mają jednak tylko delegaci Administracyi państwa i Wydziału krajowego głos rozstrzygający. W komisyi tej

weźmie ewentualnie udział urzędnik techniczny, delegowany przez Ministerstwo rolnictwa, tudzież spraw wewnętrznych, a w tym celu ma być wcześnie zawiadomione Ministerstwo rolnictwa o miejscu i terminie zebrania się tej komisyi.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy Administracyi Państwa i Wydziału krajowego. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udzieli się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, gdy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmią się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy, obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. p. p. Nr. 33) osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi Spółki oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału Spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 (Dz. u. kr. Nr. 68).

---

Nr. 167.

# Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. grudnia 1907 L. 145.313, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu podatkowego dla miasta Lwowa.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 1. listopada 1907 zezwolić najmiłościwiej na utworzenie odrębnego urzędu podatkowego dla miasta Lwowa. Urząd ten, który nosić będzie nazwę: „C. k. Urząd podatkowy dla miasta Lwowa," rozpocznie swą czynność urzędową z dniem 1. stycznia 1908 i obejmie okręg miasta Lwów, a w obrębie tego okręgu wszystkie agendy, które należały do dotychczasowego urzędu podatkowego we Lwowie.

Przy dotychczasowym urzędzie podatkowym pozostać mają po dokonanym podziale jedynie gminy Lwowskiego okręgu podatkowego; to też ten urząd nosić będzie od dnia 1. stycznia 1908 nazwę „C. k. Urząd podatkowy Lwów (powiat)".

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 14. listopada 1907 L. 81.165.

**Prokopowicz** w. r.

Nr. 168.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. grudnia 1907 L. 121.794, w sprawie zezwolenia gminie Sanok na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na podstawie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sanok na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od r. 1908 do końca r. 1912.

Lwów, dnia 13. grudnia 1907.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.

Nr. 169.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. grudnia 1907 L. 23.674/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Majdan Sieniawski, powiatu Jarosławskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 30 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Majdan Sieniawski, powiatu Jarosławskiego z tem, że meldowanie obcych odbywać się ma w c. k. Ekspozyturze policyi w Majdanie Sieniawskim.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
**Potocki** w. r.

Nr. 170.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. grudnia 1907 L. 121.796, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku w Strzyżowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Strzyżów na dalszy pobór od 1. stycznia 1908 w dotychczasowej wysokości opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku, przyzwolony ustawą z dnia 29. czerwca 1898 Dz. u. kr. Nr. 56 i przedłużony rozporządzeniem Wydziału krajowego z 20. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 29, a to co do napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku na lat pięć t. j. do końca r. 1912, zaś co do opłaty gminnej od piwa po 2 K od hektolitra tylko na lat dwa t. j. do końca roku 1909.

Zarazem zastrzega Wydział krajowy, że gmina Strzyżów nie będzie mogła dochodu z powyższych opłat na czas po koniec r. 1910 zabezpieczyć inaczej, jak tylko w zgodnem porozumieniu z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z miejscowym dzierżawcą prawa propinacyi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Józef Wereszczyński** w. r.